

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКОГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА

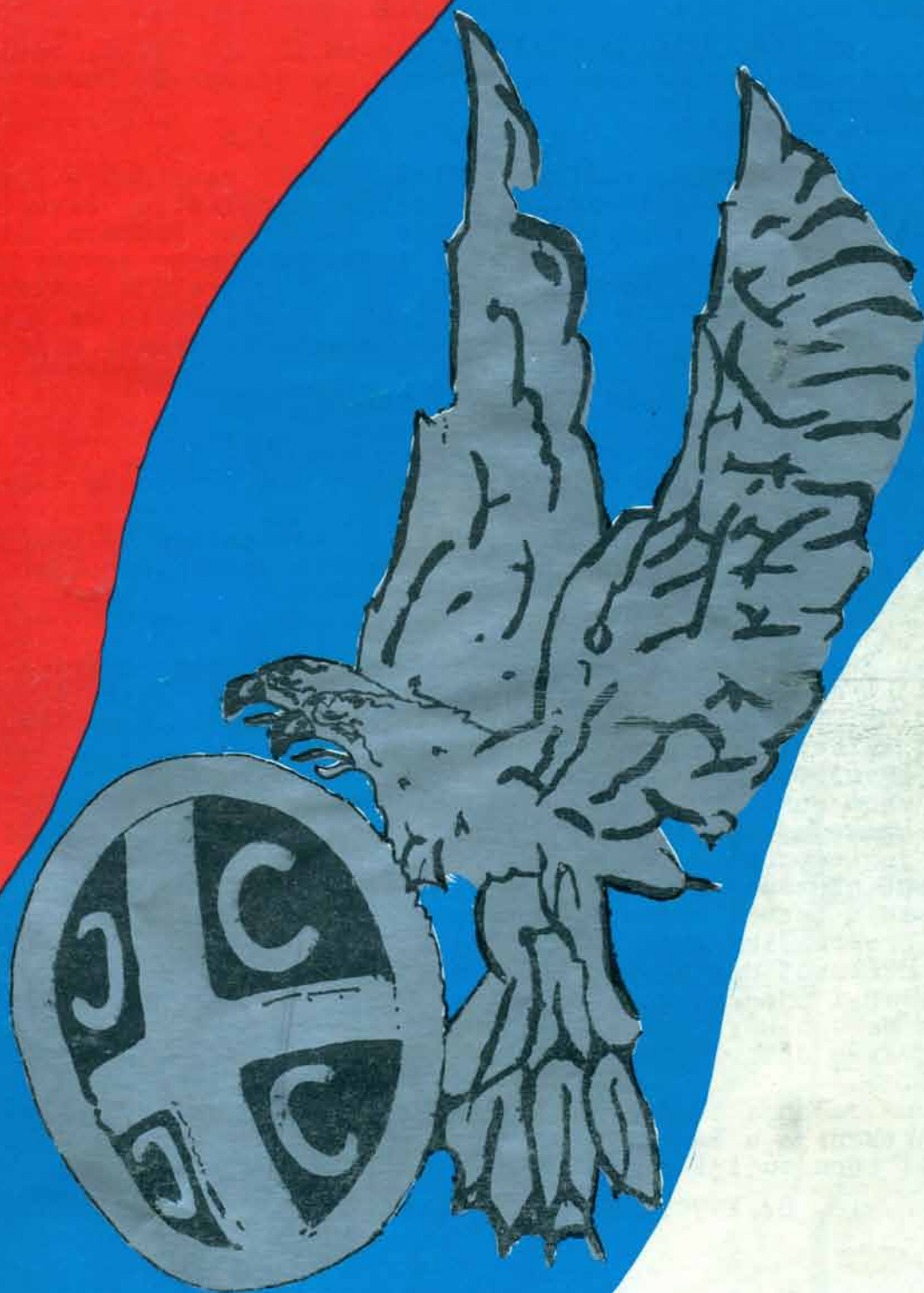

БРОЈ 4

ГОДИНА I

БЕОГРАД, 15. СЕПТЕМБАР 1990.

ЦЕНА 15 ДИНАРА

Gradski sudija za prekršaje grada Beograda u prekršajnom postupku protiv SEŠELJ VOJISLAVA, okrivljenog zbog prekršaja iz čl. 12. st. 1. tač. 1. Zakona o javnim okupljanjima predložena, na osnovu čl. 84, 118, 179. i 232. Zakona o prekršajima, dana 18. 8. 1990. godine donosi

R E Š E N J E

Okrivljeni SEŠELJ ((NIKOLE) VOJISLAV, rođen 11. 10. 1954. godine u Sarajevu, doktor pravnih nauka, bez zaposlenja, sa stanom u Zemun Polju, Miha-
iļa Pupina broj 14,

O d r o v o r a n j e

Što je dana 17. 8. 1990. godine u ulici Bulevar Revolucije ispred zgrade broj 1 u Beogradu - ispred zgrade Skupštine Jugoslavije sazvaio i održao javni skup članova i simpatizera Srpskog četničkog pokreta, čiji je predsednik, u vremenu od 22 do 24 časa, a održavanje ovog javnog skupa nije uopšte prijavio Republičkom sekretarijatu za unutrašnje poslove - Sekretarijatu u Beogradu - OUPM Stari grad, što je bio dužan da učini, čime je učinio prekršaj iz čl. 12. st. 1. tač. 1. Zakona o javnim okupljanjima predložena, pa se na osnovu istog člana navedenog zakona

K A Ž N J A V A

KAZNOM ZATVORA u trajanju od 20 ((dvadeset) dana, koju će izdržati po pravosnažnosti rešenja.

Na osnovu čl. 155. Zakona o prekršajima okrivljeni se oslobadja obaveze plaćanja troškova prekršajnog postupka, pošto je bez dovoljno sredstava za život.

O b r a z l o ž e n j e

Po zahtevu Gradskog sekretarijata za unutrašnje poslove grada Beograda - Sekretarijat u Beogradu - Uprava milicije, Upk. br. 1-126-00054 od 18. 8. 1990. godine, pokrenut je iv odjen prekršajni postupak protiv okrivljenog Sešelj Vojislava, zbog prekršaja iz čl. 12. st. 1. tač. 1. Zakona o javnim okupljanjima predložena.

U sprovedenom postupku okrivljeni je na saslušanju priznao da je učinio navedeni prekršaj, ne ističući bilo kakve činjenice koje bi išle u prilog njegovoj odbrani.

Za učinjeni prekršaj je od strane ovog sudije omlašen odgovornim, pa je i kažnjen kao u izreci rešenja, uz svestranu ocenu svih okolnosti iz čl. 37. Zakona o prekršajima koje mogu uticati na vrstu i visinu kazna (a kao olakšavajuća okolnost uzeta je u obzir činjenica da zaposlednje dve godine nije kažnjavan i njegovo dobro držanje posle učinjenog prekršaja - iskreno priznanje na saslušanju u postupku), sa uverenjem da će izrečena kazna na njega popravnno delovati da se u buduće klont činjenja ovakvih i sličnih prekršaja.

Učtov ovog rešenja okrivljeni i podnosilac zahteva imaju pravo žalbe Veću za prekršaje u Beogradu u roku od 8 dana od dana prijema. Žalba se podnosi ovom sudiji pismeno preko pošte i ne taksira se.

Rešeno dana 18. 8. 1990. godine, Up. br. 1645/90.

GRADSKI SUDIJA ZA PREKRŠAJE
Zilko Jakovljević

УВОДНИК

Овим бројем „Велике Србије“ приређујемо и једно непријатно изненађење. Штампарија „Глас“ нам је повисила трошкове штампања новина, тако да смо принуђени подићи цену нашег листа на 15 динара. И даље наш основни принцип остаје да штампамо новине с најнижом могућом продајном ценом, а да у исто време испирајемо сведочи чињеница да смо и даље најјефтинији нумсмајзин. Цена нам је остала као код „Нина“, „Дуге“ и „Интервјуа“, а нижа него код „Светла“, „Данаса“ и сличне штампе.

Располажући обиљем новинарског материјала, овом приликом смо се одредили за штампање што већег броја крајних, јасних и бриљантних критичких коментара и дејствено приказивање свих наших страначких активности од оснивања до данас.

Објављујемо и шажбу коју је Централна отаџбинска управа Српског четничког покрета поднела Врховном суду Србије против одлуке Секретаријата за правосудје и управу о одбијању репресивне наше странке. У прошлом броју објавили смо репресивне Српске свештосавске странке тим поводом, а сада и противно саопштење Покрета за људска права. То су две једине странке које су нам до сада исказале јавну подршку. Остале и даље ћуте, вероватно се надајући да ће им шиканирање и формалноправно онемогућавање Српског четничког покрета ићи у прилог. Морамо их у исто време пре разuverити, јер ћемо свако учешће у режимским манипулацијама, мирње с нашим одстрањивањем из предизборне комисије, штампање издајом елементарних демократских принципа, и сходно томе се руководити у нашим даљим политичким акцијама.

Ако нашој странци не буде омогућено слободно и равноправно учешће у изборној утакмици, нећемо се оријентисати на давање подршке било којој другој опозиционој партији, иако да могу бити начистио да ниједна неће профитирајући захваљујући режимској комунистичкој забрани странке српских четника. Једноставно ћемо позвати српски народ да такве изборе бојкотирају.

Основни видови нашег супротстављања режимској самовољи биће јавне демонстрације и изрази грађанске непослушности. За 11. септембар у 17 часова, пред сјомеником Кнезу Михаилу Обреновићу у Београду, заказали смо велике противне демонстрације на којима ћемо изразити своје енергично про-

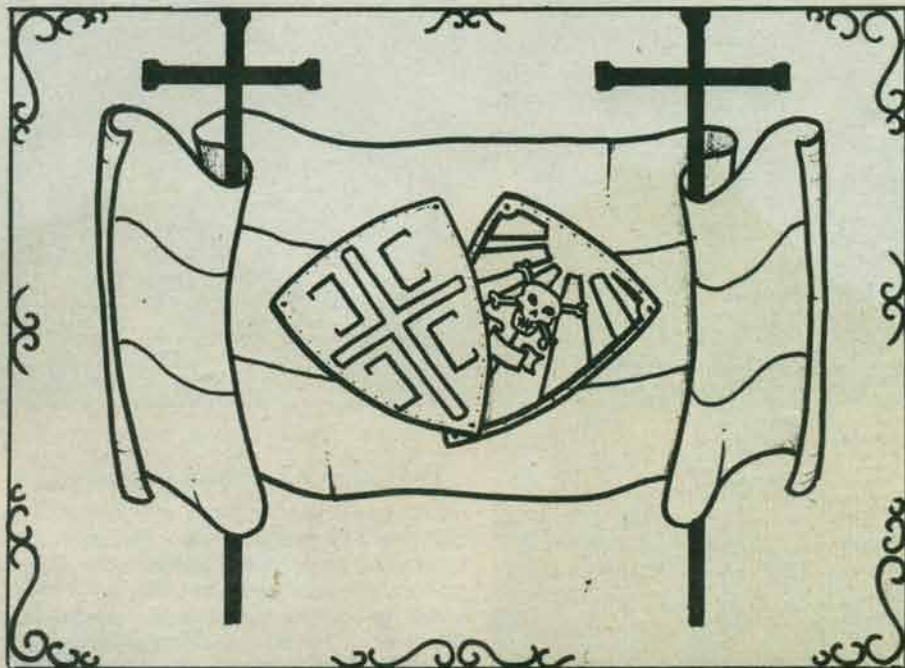
тивљење комунистичкој дискриминацији наше странке, као и решењима Београдског суда за прекршаје о кажњавању председника Српског четничког покрета војводе др Војислава Шешелја са 45 дана затвора. На те демонстрације позвали смо представнике руководства свих опозиционих политичких партија, домаће и стране новинаре, као и дипломатске изасланике страних амбасада у Београду.

Комунисти и на друге начине настоје онемогућити политичку делатност српских четника. Чланове наше странке хапсе, саслушавају, шиканирају на јавним местима. Владника стана у Невесињској улици 28 такође су позивали у полицију због чињенице да је нашој странци издао своје штамбене просторије као канцеларијске. Због тога нам је оtkазао даље коришћење стана, па смо принуђени да убудуће састанке држимо по својим домовима.

Али, колико год да су репресивне мере, с којима се суочавамо, ризичне, толико је одзив нашим јавним апелима делатворнији, а учлањивање у Српски четнички покрет масовније. Српском народу је јасно да му само она странка, коју комунистички режим и даље прогони, може понудити истинску алтернативу диктаторском систему и у блиској будућности животи достојан човека.

Каква се бескрупулозна кампања води против Српског четничког покрета, сведочи и непотписана, измишљена информација о наводном избацивању Војислава Шешелја из Странке. Нити је икала на неком састанку Централне отаџбинске управе тајво питање покрета, нити стоје наводи из образложења измишљене одлуке. Изгледа да је довољно да комунисти скупе десетак људи са улице, дају им да потпишу унапред припремљени текст саопштења, те га онда објаве у режимској штампи.

Да смо нечасни, попут комуниста, и ми бисмо могли написати текст саопштења о наводном смењивању Слободана Милошевића са функције председника Социјалистичке партије Србије, наћи неколико грађана да то саопштење потпишу и лансирати га у јавност. Колико је истинита информација о смењивању Војислава Шешелја, објављена у Вечерњим новостима, у петак, 31. августа, толико би била истинита и тврђа да смо ми већ сменили Милошевића с функције председника Странке, чији нисмо чланови.

ВЕЛИКА СРБИЈА — СРПСКО ЈЕДИНСТВО

Последњи текст, који је написао
покојни Александар Обрадовић,
намењен је „Великој Србији“

Над одром Александра Обрадовића

Поздрављам одлуку Срба, окупљених и организованих око Странке српских четника, за покретање српског листа „ВЕЛИКА СРБИЈА“, уз топле и искрене жеље да постигнете јединствену српску националну политичку снагу у циљу ослобођења од комунистичког

ропства и уједињења, како духовног тако и територијалног, васколиког српства у слободној држави Србији. У том циљу из далеке слободарске Америке, обраћам се Србима и Српкињама, старим и младим, у нади да ће ова моја жеља уз Божју помоћ бити ускоро остварена.

Борба за слободу и опстанак српског народа обухвата одбрану целог српског народа, а првенствено његовог народног и територијалног јединства. Када ово кажем, желим да подвучем, да ту нема никаквих изузетака, компромиса, извињења и одлагања, нити се може по-

Његово преосвештенство, господин Василије, епископ Слободне српске православне цркве се опрашта од покојног Александра Обрадовића

дразумети и прихватити ништа друго и мање од борбе за свој српски народ. Према томе, свака српска покрајина је једнако важна у оквиру народног српског јединства, и као таква, свака мора да се брани безусловно и потупно. Ако тако не би радили онда не бисмо били Срби.

Народ који нема своју прошлост, не може очекивати да има будућност. Иако је требало да му историја послужи као учитељница живота, у току протеклих неколико деценија, нарочито у време комунистичке владавине, један део нашег народа, поглавито водећи део, показао је да није увек способан да разликује добро од зла, истину од заблуде, те је због тога дошло до неописивог страдања српског народа.

Опроштајна реч Будимира Срећковића, потпредседника СКК, уредника „Српске борбе“ и српског радио-програма „Глас слободних Срба“ у Њујорку

У Првом светском рату српски народ у малој Србији доживео је велике губитке и велика страдања. Али по ослобођењу 1918. године, стварању хетерогене Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца, Срби су брзо заборавили сва страдања, схватили су их као прелазну непогоду, нежељену несрећу, па су наставили да живе у истој држави са свима онима који ће у даном моменту бити још крволочнији. У тој заједничкој држави, а да би ту заједничку државу што више омилили Хрватима и Словенцима, па и другим мањинама, Срби се одрекоше имена своје државе, запоставише своју културу, језик, одбацише српску славом овенчану заставу, одрекоше се чак и свог имена, заменивши га новим „Југословен“. Нас Србе су чувене, славне победе српске војске од 1912 — 1918. године омекшале и потпуно занеле да су нас просто успавале. Зато смо дозволили да нам „небраћа“ државу разграђују и сруше, и невин народ покољу.

Дошао је и Други светски рат, срамни југословенски пораз од априла 1941. године, издаја Хрвата, комуниста и свих

Ана Поповић, потпредседник СКК

других непријатеља државе, дали су нам најкрвавију лекцију, јер је српски народ доживео још свирепије и безумније погубљење. Али када се и тај рат завршио велики део Срба, нарочито српска интелигенција, прихватила нову, комунистичко-марксистичку идеологију, коју су насилно наметнули српском народу комунистичко партизански узурпатори државне власти, одбацују све српске историјске вредности, не схватајући да је баш та нова идеологија, комунистичко-марксистичка, један од главних узрока српске несреће. Сваког оног Србина, који би упозорио на погубност те комунистичке идеологије по српски народ, државни комунистички руководиоци су га проглашавали народним непријатељем и према њему су примењивали најстрожије економске, физичке и духовне репресалије. Сва ова збивања дала су,

Опроштај Драже Симовића, потпредседника Организације српских четника „Равна Гора“

ипак, српском народу најбољу поуку. Српски народ је извукао закључке и поуке, што је и изабрао свој повратак на српско-светосавски пут. У то ће се уверити и сви комунисти и остали непријатељи српског народа.

Српски народ је за своју слободу и опстанак водио многе ратове и битке, и сада их води са спољним и унутрашњим непријатељима, губио их и добијао. Али, никада није посустао. Тешко му је било у тим временима, тешко му је и сада под комунистичким јармом, али верујем да ће издржати и победити, те могу да кажем — Србија је била и биће, ако Бог да, држава слободе и мира, држава равноправности и сигурности српског народа и свих њених лојалних грађана, као и држава правде, правне стабилности и народног напретка. До осветљења Срба, препорода и српске победе мора доћи.

Опроштајни говор др-а Павла Топаловића

Опроштајни говор краљевског капетана
Љубице Видосављевића

Последнице дугог комунистичког тлачења, расрбљавања и истребљења Срба по свим српским покрајинама у границама комунистичке Југославије су поражавајуће.

Бреме тешких последица тлачења и уништавања Срба, пало на садашње нараштаје, налаже им да истрају, поставе нове темеље окупљања Срба, покажу спремност свог жртвовања, изборе потпуно народно и територијално јединство целог српског народа.

Оклевања не сме и не може бити. Савремени догађаји у комунистичкој авнојевско брionској Југославији свакодневно нас опомињу новим опасностима и потребама окупљања свих Срба, које треба да послужи само народу и јединству народа.

Сви треба да знају, па и ми Срби, да се са Србијом више не може играти. Србија може самостално да постоји и опстане на Балкану, у савременој Европи, јер је она то и била до 1918. године. Заборавља се да је Србија могла после првог светског рата да заокружи своју државну територију, али она то није, на несрећу српског народа, учинила трудни се да обједини „браћу Хрвате и Словенце“ у једну државу. Наиме, Србија је имала свој државни континуитет који је, на српску жалост, био прекинут 1918. године, али обновљен по авнојевском концепту стварањем комунистичких република у Југославији када је Србија као република била осакаћена и сведена малтене на Београдски пашалук. Због свега овога сматрам да је неодрживо играти се више са Србијом, српским народом и српском државом. На то неће и не може више пристати најмногочуднији народ у Југославији, на Балкану. Немогуће је да један народ, као што је српски, пристане да трећина његовог етничког бића буде угњетавана у некој другој републици-држави и да дође до било какве могућности да се поново изврши онај страшни усташки погром, који се поново назире победом ХДЗ у Хрватској.

Србија може да опстане као самостална суверена држава у својим нацио-

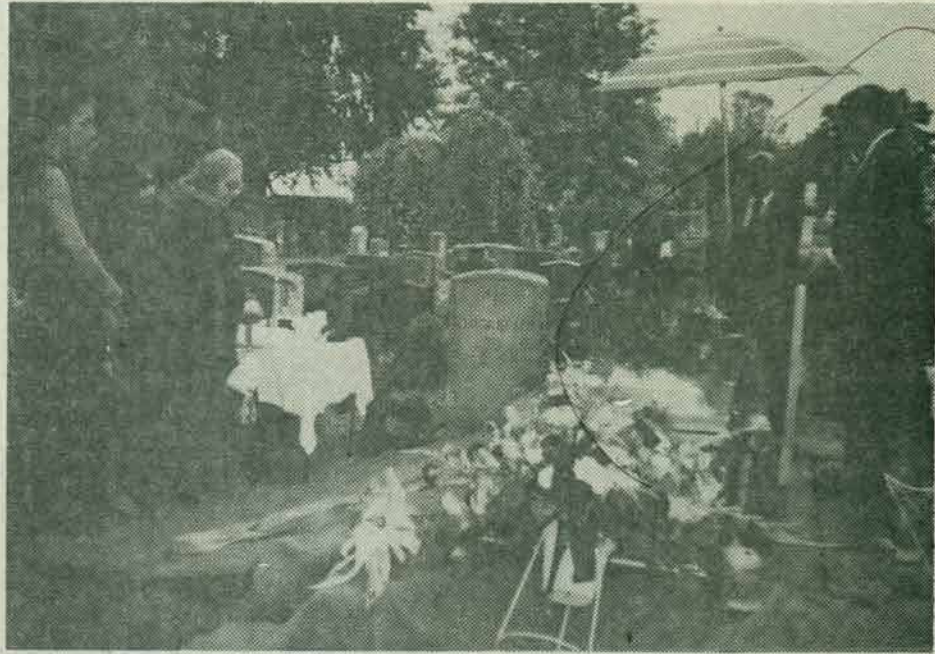
налним границама, економски заокружена, са довољним привредним и рудним богатством и не видим да би била у великој мери зависна од неких других економија, те приморана да буде и даље, по сваку цену, у државној заједници Југославије, а најмање по жељама водећих комуниста, сада офарбаних у социјалисте.

Зар је могуће, после свега овога што се одиграло у комунистичкој Југославији са српским народом, да су Срби

историјско достојанство српског народа.

Српске комунисте чека на предстојећим изборима у Србији слична судбина оној коју су комунисти доживели у Словенији и Хрватској. Само ће облик и размере њиховог пораза бити различити.

Српски комунисти, односно новостворена Социјалистичка партија Србије, су за вишестраначки систем, али под условом да се не доведе у питање „водећа“ партија, као и њена улога.

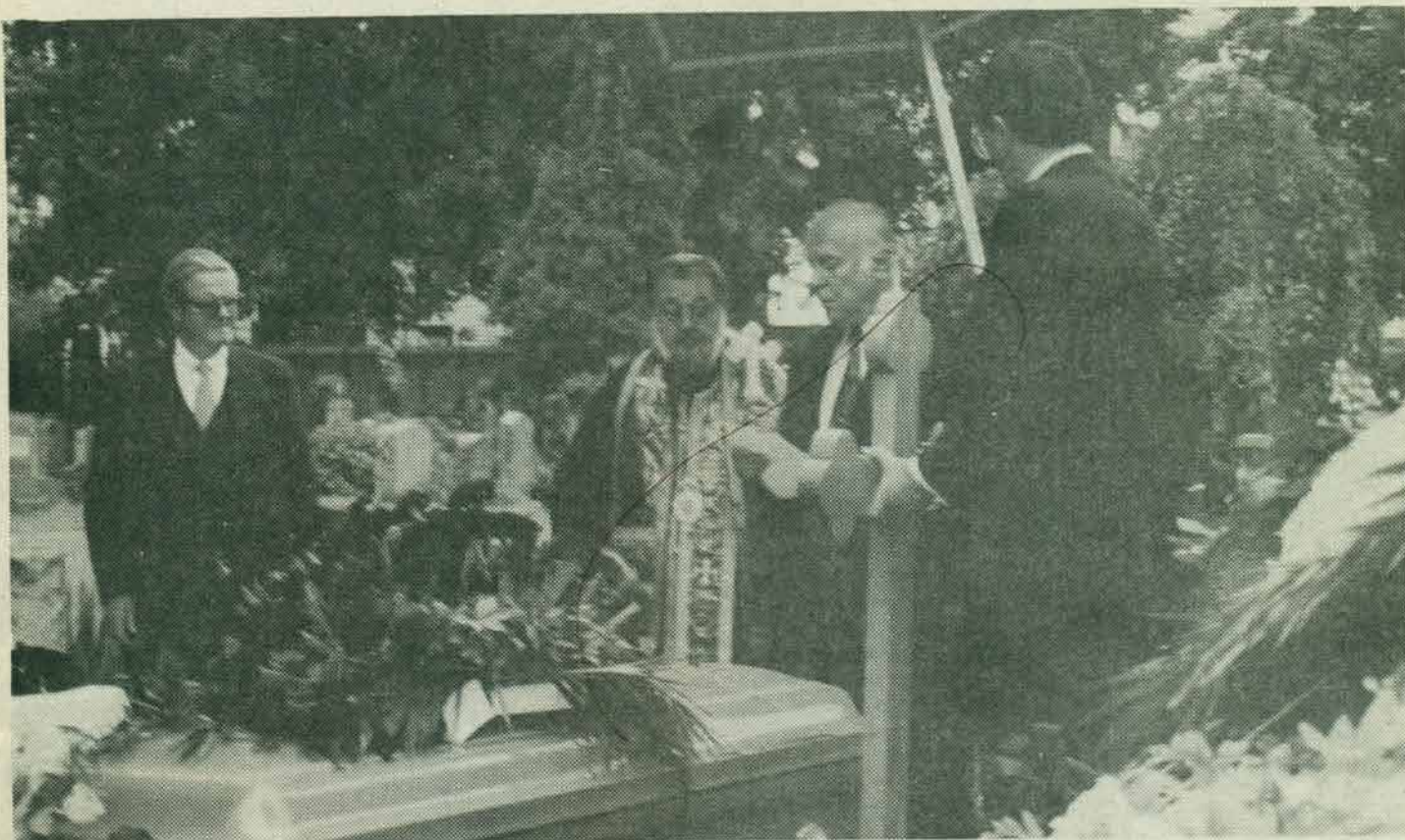
Породица се опрашта од покојног Александра Обрадовића

комунисти још увек опседнути култом Јосипа Броза и његовом погибелном владавином по српски народ. Још увек говоре: „Са Титом и после Тита“. Они хоће и даље апсолутну комунистичку, сада новоофарбану социјалистичку, власт. Срби комунисти су одроди српског народа који својим држањем и радом распродају и убијају муком стечено

Слободни вишестраначки избори у Србији биће, пре или доцније. Свако одлагање било би погубно по српски народ и Србију. Која ће странка победити видећемо, али лично верујем да ће у Србији победити — демократија, слобода народа. Српски комунисти морају да знају да је српском народу догорело до ноката.

Последњи поздрав Илије Лубарде

Из свега овог изнетог, шта би било неопходно да Срби ураде? Очигледно је да би Срби, без обзира у ком делу комунистичке Југославије живе, морали водити много више рачуна о овом и оваквом положају српског народа, као и о намерама комуниста (сада обојених социјалиста). Изостане ли српска солидарност нарочито међу вођством политичких опозиционих странака, последице по српски народ могу бити безмало катастрофалне. Мислим да би било неопходно потребно што пре доћи до једног споразума — националног српског програма о коме би морале водити рачуна све опозиционе странке и све политичке снаге у српском народу, уз сарадњу и сагласност Српске православне цркве.

Основали сте Странку српских четника, на челу са оснивачем др Војиславом Шешељем. Значи да сте се определили за историјску линију и улогу српских четника чија је акција била најпознатија у националној борби Србије за ослобођење, а која је започела крајем 1904. године и трајала све до завршетка првог светског рата. Оснивачи су били: др Милорад Гођевац, Лука Ђеловић, Ваца У. Јовановић, Жика Рафаиловић, Никола Спасић и Љуба Ковачевић. Српска омладина оног времена била је одушевљена и понесена акцијом српских четника. Славна четничка имена оног времена су: војвода Јован Бабунски, мајор Воја Танкосић и најпознатији потпуковник Војин Поповић „Вук“. Тако је било онда, тако се задесило и за време Другог светског рата, када је после капитулације Југославије генералштабни пуковник Драгољуб — Дража Михаиловић одбио да призна капитулацију југословенске војске и на Равној Гори, 13. маја 1941.

године, подигао трећи српски устанак и позвао српски народ у борбу. Дража, српски Чича, је са својим јунашима — четницима часно водио борбу и часно пао за највеће дело — СЛОБОДУ, свестан одговорности и суда историје, пао је за слободу и права свог српског народа, не тражећи ништа за себе!

Зато ће Дража, попут свих српских великана палих за исте идеале, живети вечно док је нас Срба.

Али, 17. јула 1946. године, Јосип Броз и Комунистичка партија Југославије извршили су убиство Драже. Но, убиством Драже Михаиловића — **НИСУ РЕШИЛИ ВЕЋ ПОСТАВИЛИ ПРОБЛЕМ!**

Чика Дражо „српски горостасе“, Дело твоје Српство ће да спасе. Борци твоји код Срба се плоде,

И подижу свуда твој дух слободе. Борба твоја сад се продужава, Чика Дражо теби вечна слава!

Живео српски народ, Српска православна црква и Србија, која ће бити ВЕЛИКА колико јој Срби и Српкиње буду верни и одани.

Желећи вам успех, у части и достојанству, крените у политичку борбу за слободу, за права, веру и независност Србије!

Хеј трубачу с бујне Дрине, де затруби збор! Спремте се спремте четници силна ће борба да буде!

На Светог Илију 1990 године
У Њујорку

Александар Д. Обрадовић, председник
С.К. Клуба „Св. Сава“

ХРОНОЛОГИЈА СВИХ НАШИХ АКТИВНОСТИ ИЛИ ТРАГАЊЕ ЗА СОПСТВЕНИМ ИДЕНТИТЕТОМ

Прича о нашим партијским активностима, у времену када се рад странака није значајно дозвољавао, већ се толерисао (лодуше неким партијама се више толерисао), је прича о борби између два неправноправна противника. Комуниста, са полувековним искуством у свим врстама послова, а нарочито са развијеном методом очувања власти, с једне стране, и наивно неiskusне, тек пробужене српске

опозиције, с друге стране. Наравно појавиле су се и опозиционе партије у којима су ухлебље нашли и настрадали комунисти, али и конвертити са богатим партијским стажом, (види реченицу у горњој загради). Та сеоба комунистичких стажиста и њихово учлањивање у опозиционе партије, изазвала је у политичкој јавности подсмехе, чуђења, али и забринутост, која сво траје и до дана данашњег. Иако не

би било поштено сумњати у добронамерност појединих „селина“, политичке (не)прилике које су снагле Комунистичку партију Србије, и притисак Европе за легализацијом вишепартијског система, а нарочито страх комуниста од губитка власти, само је увећала забринутост политичке јавности. Та забринутост је увећана самом чињеницом да комунистичке партије не презају ни од какве методе само

Војин Вулећић на оснивачкој скупштини СНО

да би сачувале власт, Већ сад постоје индикације да су неке „селице“ својеволјно иступиле из Комунистичке партије Србије, али су успут добиле и специјална задужења. Метода тих „специјалаца“ била је српска десница, коју је применом разних, у пракси проверених метода, требало поцепати, што им је код неких партија и успело. Уосталом, какав ми је то посао поцепати једну, тек основану партију. Они су, бре, поцепали Југославију. Ехеј, цеду Југославију. Упустити се у борбу са тако искусним противником као што су комунисти, који су на све спремни, за тек основане партије, био је велики изазов чак и за храбре људе.

Шестог Јануара 1990 год. делегација Српског слободарског покрета, партије у оснивању, имала је прилику да на Бадње вече, када је друштво „Сава“ из Нове Пазове требало да прерасте у партију — Српска народна обнова, види на делу људе којима, то ваља отворено рећи, припада слава јер су се као партија СНО први упустили у неизвесну борбу са неупоредиво јачим и спремнијим противником. Држећи се принципа црногорских горштака да „вазда човек има среће кад се не да“, припадници СНО су, и поред утицаја „селица“ на рад партије, успели да се консолидују. Преокрет су начинили када су из својих редова искључили „селицу“ Вука Драшковића, активисту са специјалним овлашћењима. Иста судбина је снашла, не само „селицу“ Вука већ и сву његову многољудну фамилију.

23. Јануара 1990 год. је обележен оснивањем још једне опозиционе партије. Тога дана одржан је Оснивачки конгрес Српског слободарског покрета који је за председника изабрао војводу др Војислава Шешеља. Неколико дана пре одржавања Оснивачког конгреса, службено лице ССП покушало је да за потребе покрета закупи салу у

Са скупа опозиционих странака у Дому инжењера и техничара

Београду. Руководиоци Дома омладине, Студентског центра и Коларчевог народног универзитета, из страха од репресије, одбили су све наше захтеве.

Појава Српског слободарског покрета наишла је на зид ћутања код београдске штампе, што и није никакво чудо јер је после Осме селнице она сва под контролом „Србина“ Слобе („Србија уз њега“). Једини изузетак начинила је „Борба“, која је у неколико наврата објавила саопштења Српског слободарског покрета. Моћни клан Драшковић, који је у то време жарио, а богме и палио, на српској политичкој позорници (види под специјална овлашћења), није имао проблема са публиковањем својих саопштења. Прерастање друштва „Сава“ у партију СНО, београдска телевизија је пратила и снимала током тросатног трајања, што иначе није уобичајено. Публици-

тет неопходан за живот новооснованих партија, био је у многоме резервисан за „селицу“ Вука Драшковића, као и за партије које бежаху по укусу „Србина“ Слобе.

30. Јануара 1990. године одржане су спонтане демонстрације испред Савезне скупштине. Видно учешће у тим демонстрацијама узеле су, а ко би друго, националне партије, Српски слободарски покрет и Српска народна обнова. Револтирани политиком косовских сепаратиста, и пре свега неспособношћу српских политичара, демонстранти су узвикивали такве пароле које су до тада биле незамисливе. Др Војислав Шешељ и Мирко Јовић, узевши учешће у демонстрацијама, успели су да својим ватреним говорима изразе осећања многобројних Београђана. Што се „селице“ Вука Драшковића тиче, он је у ресторану, Међународног прес-центра вероватно у то време, обедавао своје омиљено јело-пљескавицу на кајмаку. Обичај да избегава митинге за које нико жив не зна како ће да се заврше, Вук је стекао после студентских демонстрација 1968. године, када се прославио као петоколонаш (постоје још живи сведоци).

Споменик кнезу Михаиљу, коме су Турци после толико векова били принуђени да предају кључеве Београда, зарад чега му захвални Београђани подигоше споменик, одвајкада је био симбол слободе. А на измаку двадесетог века постале симбол протеста, револта и бунта пробуђених Срба против комунистичке окупације која је, користећи моћна средства репресије, начинила такву штету људским правима и слободама, коју ни Турци за пет векова нису учинили. За разлику од српских комуниста, Турцима ни на крај памети није пало да спроводе геночици над поробљеним Србима.

31. јануара 1990. год. распењени Београђани и Срби из унутрашњости под вођством Српског слободарског

Војин Вулетих пали свеће на Равној Гори

покрета и Српске народне обнове, на чије се чело ставише др Војислав Шешел, Мирко Јовић, и Александар Спасић, револтирани јаловошћу српске политике и башмебрига односом према Косовцима, учинише митинг таквим каквим га ни најсмелији политички прогнозери нису могли замислити. Еј, у Београду, граду полицајца, официра, удбаша, комунистичких каријериста, дванаестак хиљада смелих демонстраната узвикивало је и овакве пароле:

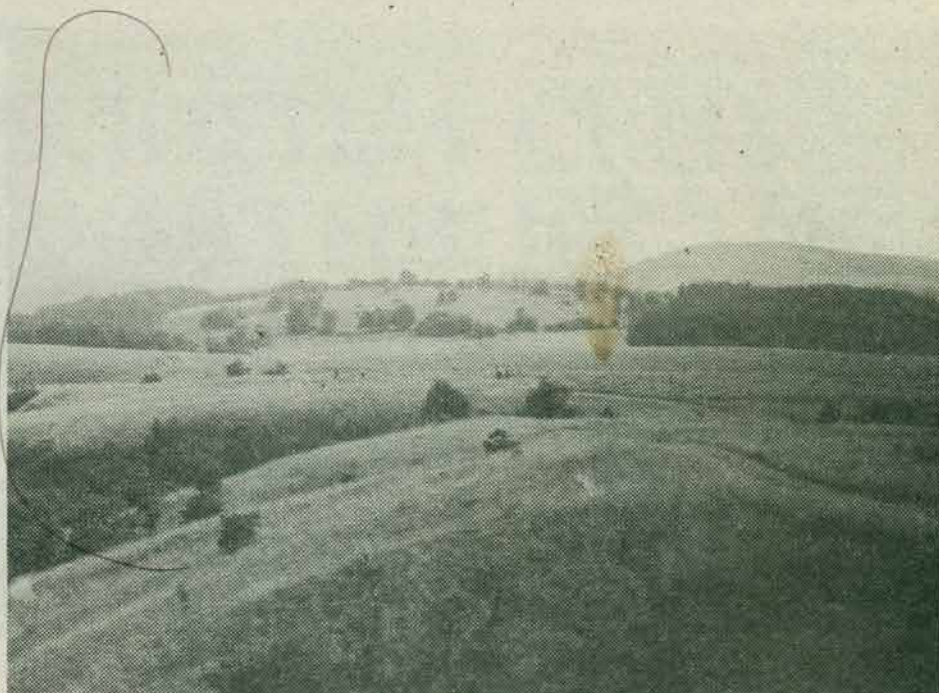
**БАИДЮ ЦРВЕНА!
КОМУНИСТИ ФАШИСТИ!
ТИТО УСТАША!
КУЋА ЦВЕЋА НАПОЉЕ!
НЕ ДАМО КОСОВО!
КОСОВО ЈЕ СРБИЈА!**

Узвикивањем оваквих, дотад немисливих парола, било је утолико смелије што су демонстранти сигурно знали шта их очекује уколико дође до сукоба: батине, малтретирање, шикарирање.

Демонстранти су путем ад хок основаног Комитета спаса упутили захтев влади Србије, да упути војску на Косово и Метохију. Затражена је, такође и суспензија покрајинске владе, укидање аутономије, протеривање по злу познатих сепаратиста, смењивање копног адмирала Петра Шимића. Постављен је захтев, што је изазвало буру одушевљења, да се оснује добровољачка војска. И поче упис. Апел српској влади упућен је, не званично, већ путем службеника државне безбедности који у оваквим и сличним приликама служе као режимски поштари, и успут зарађују хлеб наш насушни.

Изнервирани хладним ставом српске владе, која одби да дође на преговоре, демонстранти, и поред упозорена на последице напуштања Трга републике, предвођени вођама ССП и СНО кренуше према Скупштини Србије. Дугачка колона демонстраната којој су се прикључили и шетачи са Теразија и Кнез Михаилове улице, деловала је, по утисцима неутралних посматрача, врло импресивно. Теразије су одјекивале од борбених четничких песама. Ехо тих песама, по први пут после 50-годишње окупације и на општу жалост „мирних грађана“, померио је језичак ваге у десно. Београд од 31. јануара 1990. није више град или личних сусретања, већ град жестоког антикомунистичког бунта. Своју индивидуалност стећи ће Београд поново када се (демонстрацијама, зашто не?), будемо изборили за (ПРАВНУ) ДРЖАВУ којом неће руководити белосветске протуве, лопови и лумпен-пролетери.

Демонстранте је испред Скупштине Србије дочекао СЛОБОДНО изабрани народни трибун Михаљ Кертеc, познат у народу као предводник „јогурт револуције“. Вичан ораторству (и удворавању), изрекао је за оно мало времена, толико глупости да је, брже боље, уплашен, просто унесен у ауду

Равна Гора

Скупштине и испраћен концертном звиждука. Невични демонстранти, обраћајући пажњу на Кертесове ступидарије, нису ни приметили да су нас милиционери поделили у ешалоне. И тад се понови Црна Гора: Милицијо поступи по наређењу. Но да ти је стати па гледати, наста граја, гурање, отимање, хапшење и батинање. Потписник ових редова, који је био уз Кертеса, сачувао је главу само захваљујући томе што се није опирао. У „марици“ смо нас неколико приведених затекли човека без свести, разлупане главе и крвавог лица. На наше преклињање да позове лекара, милиционер је остао нем. По кад смо му показали удубљење у човској глави, из које је текла крв, смисловао се и позвао лекара, који је видевши рану и крвавог демонстранта

рекао: У неурохируршку. Није нам познат идентитет и судбина тог смеог човека. На све наше покушаје да сазнамо шта се са њим збило, речено нам је да се то нас не тиче. Бојећи се да и ми не добијемо „пендрек по глави становника“, нисмо више инсистирали, али су нам остала сећања на бркате (зар сви органи морају да носе бркове) и намргођене органе реда за које је песник Гарсија Лорка рекао: „Носе оловне главе, зато ћуте“.

Улазећи у кошкасту, суморног изгледа зграду СУП-а (ул. 29. новембра) која је изгледа грађена по узору на Бастиљу паломе ми на памет Дантеови стихови: „Ви који улазите изгубите сваку наду“. А кад нас 40-так уморних, изгужваних, испуљених демонстраната уведоше у прострију, која изгледа

служи за sednice, sa ceonog zida nas je pogledao portret, velicine dva metra, generalisimusa Josipa Broza (onog, bre, što je trošio, pre rata, po Parizu sinidikalne novce a posle jaxao na

11. marta 1990. na skupu opozicionih pratiija odrjanom u Dому инжењера и техничара, на коме је извршено спектакуларно скидање слике Јосипа Броза, покренута је идеја

Социјалистичкој (читај: комунистичкој) партији, такође популарног у народу, комунисте Слободана Милошевића. (Догађаји који су се касније збили довели су у озбиљну сумњу политику десне оријентације СПО која се вођена пештом руком селице Вука Драшковића, и ко зна чијом још руком, поделила на српски четнички покрет и партију СПО породичног клана Драшковића).

Новооснована партија СПО са селицом Вуком покушала је да 14. марта 1990. промовише свој програм у репрезентативној сали хотела „Мажестик“. Директор хотела, брехући због огромног стомака, успротивио се, па је уз помоћ службеника Службе државне безбедности, који су се ту задесили неким чудом, и уз помоћ савесних конобара, успели да спрече обнародовање програма СПО. Покушај да се промовишемо у банги хотела „Мажестик“ је такође спречен па смо били принуђени да то урадимо испредпоменика Кнезу Михаилу. „Селица“ Вук Драшковић је својим фалсет гласом покушао да надгласа буку аутомобила па, пошто му то није успело то је обавио др Војислав Шешељ својим баритоном. Пет стотина радозналих Београђана, уз присуство наизглед незаинтересованих органа реда, је са најљом пратило издавање страначких правака и читање Декларације о уједињењу.

Од дана уједињења, којим је основана партија СПО, почиње интензи-

челу колоне). Није ми познато да ли је срдчан сусрет демонстраната са љубичицом белом (веле да има и плава) ујдурма органа реда или су салони тог копкастог привременог ПРЕБИвалишта били пребукирани. У ПРЕБИвалишту смо провели пет сати „хаскајаћи“ о протеклим демонстрацијама, повремено погледујући на мило нам и драго лице нашег машинишлосера, соколца, врсног мачевалца, сламаона усамљених и душебрижних женских срцаца. Међу демострантима је било и солидно ситуираних људи, за које се не би могло рећи да развлаче плату од првог до тридесет првог. Било је и таквих који живе по солидним европским стандардима. За потписеника ових редова било је то изненађење, јер није обичај да солидно ушуткани грађани секу грану на којој седе. По, из разговора са њима сазнаје се да они учешћем у антикомунистичким демонстрацијама, обезбеђују и себи и својој деци мирну будућност, па макар их то и коштало губитка, малопре поменутог стандарда.

Пошто су нас уредно увели у евиденцију, пуштени смо кућама у два сата ујутро уз напомену да „мало припазимо шта радимо“.

10. марта 1990. Српска народна обнова искључује Вука Драшковића (званог селица) и породицу из својих редова. Не познајући довољно прилике у СПО, а знајући само једно лице Вука Драшковића (он има још једно, али ако буде потребно показале их безброј) већи део српске опозиционе јавности, а са њом и Српски слободарски покрет, стаје уз њега и сачува му један од многобројних образа.

о коалицији ССП-а, либерала из Ваљева, Демократске странке слободе, и дела СПО који су сачињавали селица Вук и породица. Од идеје за уједињењем остварено је само уједињење ССП-а и клана Вука Драшковића. (Либерална

странка се касније прикључила Српском четничком покрету).

Сједињењем настао је Српски покрет обнове, партија која је требало да око Вука Драшковића, неоспорно популарног књижевника и војводе др Војислава Шешеља окупи сву српску десницу која би постала опасан такмац

ван рад селице Вука на разбијању српске деснице. Прву прилику (мала је прву искористио у СПО) да се додвори својим моћним и мистериозним палогодавцима пружио му је Дом омладине својом трибиниом, којом је дата могућност свим српским партијама да политичкој јавности представе своје

програме. Све партије су, разуме се, искористиле шансу, сем селице Вука. Тих дана је требало заједно са др Војиславом Шешељем и Миланом Комненићем, отпутује, па је, мислећи да пар-

Слика Мића Параментић поред обелиска Дражи Михаиловићу

тија без његовог присуства и није странка, одустао од промоције, што је код већине чланова СПО и симпатизера изавало збуњеност. Касније се предомислио (што је стил његовог политичког рада) па пристао, али га је руководиоци трибине одбио уз образложење да Дом омладине није облашћено где је могућа политика хоу-нсу.

4. маја 1990. у 15.05, у организацији СПО, СНО, Радикалне странке, Демократског блока, на дан када сирене моћним урликом подсећају Србе на још увек живог Врховног команданта (само је оправдано одсутан), одржане су протестне демонстрације чији је циљ укидање те за Србе, срамне комеморације. Доста нам га је било за живота. Само још треба да нас сваког 4. маја подсећа на своју објективну одсутност.

Од тренутка када су сирене започеле подсећање, настао је урнебесан концерт звиждука праћен паролама:

КУЋА ЦВЕЋА НАПОЉЕ!
БАНДО ЦРВЕНА!
ВИ СТЕ ТИТОВИ, ТИТО ЈЕ ВАШ!
ТИТО ЈЕ УСТАША!

Колона демонстраната се затим, уз пратњу органа реда, стално се увећавајући, упутила према споменику Кнезу Михаилу где је дала одушка свом гневу. Затим се упутила према СЛОБОДАШКИ, пардон, згради „Политике“, да изрази своје „симпатије“ директору СЛОБОДАШКЕ: доктору Едвард Кардељових наука, Живораду Миновићу, званом Жина улицица, Тај, мало

жешћи заступник гвоздене Осмашке седнице, та морална наказа и бранитељ моноумног плурализма (шта ли то беше), је са својим истомислеником Богданом Тирнанићем, званим Тирке-Цирке, презриво посматрао приказ као да га се то баш ништа не тиче. Оће, оће тицаће га се. Колона се потом упутила према згради ТВ Београд, и успут застала пред Правно-биротехничком школом (био је велики одмор) из које су почеле да лете слике, урамљене фотографије „објективно одсутног“ врховног команданта. Ватра настала паљењем слика Великог диктатора и новчаница са његовим ликом, означила је, бар симболично почетак краја црвеног зулума. Задржавши се за кратко испред ТВ Београд и ту давши одушка револту, импресивно увећана колона демонстраната уђе у улицу која носи име „објективно одсутног“ маршала. Нађоше се ту и мердевине и започе скидање лимених таблица са његовим омраженим именом. Органи реда, који су демонстранте пратили од самог почетка и коректно се према њима односили, одједном се ражестине, извукоше васпитне палице и започе битка између противника и заштитника паганског култа. Битка се овога пута завршила нерешеним резултатом. Нит су демонстранти одустали, а нити органи реда. Потписник ових редова зато нуди опкладу свима који тврде да ће и следећег 4. маја урликати сирене.

13. маја 1990. на дан када је први герилац у поробљеној Европи, генерал Дража Михаиловић, изборио прву победу над окупаторима, збила се фарса (ми то тада нисмо знали) чији је циљ био увећавање политичког рејтинга „селице“ Вука Драшковића. На 50-так ходочасника пролазећи Сцилу и Харибду успели смо да дођемо до пред плато где се, кажу, налазио Дражин командни штаб. Ту нас је сачекао Радмило Богдановић са својим специјалистима, хеликоптерима и пингваерима, у најмању руку као да се очекивао десант командоса. У неко доба наиђе и „селица“ Вук Драшковић у пратњи своје супруге, те започе преговоре са Богдановићевим јунацима не би ли нас пустили да видимо Дражину шумску кућу. Наравно, Радмилови јунаци су остали непоколебиви, те нам је остало само да посматрамо трагикомичну сцену, како наш „селица“ вија своју жестоку женску по падицама Равне Горе не би ли је умилостивио да послуша наредбу Радмилових специјалца. По, било како било сви смо били уверени да је ходочашће успело. Видели смо и осетили значај те надалеко чувене планице, а коју су „ослободиоци“ због њеног значаја ставили под ембарго. То је планина коју је генерал Дража изабрао због њеног геостратегијског значаја јер је због недостатка комуникација тешко приступна. Тешка срца смо напустили Равну Гору, планину која има магнетну привлачност, не због непре-

гледних шума и поља пуног разнобојног мирисног цвећа и жубора потока који се кад се једном чују тешко заборавају. Треба веровати да су ту импресивну слику са Равне Горе понели и Радмилови оловни војници, као и сам Радмило који нас је, враћајући се специјалним мерцедесом презриво посматрао кроз затамљена стакла.

31. маја 1990. на општу жалост (не)културних и јавних радника Београда, а поготову Јована Ђирилова пре него што је изведена НАРУЧЕНА представа „Свети Сава“ аутора Синише Ковачевића, одржане су протестне демонстрације у којима су учешће узели СПО, СНО и Светосавска странка. Уместо да сами заштите Светог Саву што му је света дужност Јовану Ђирилову (Жарку Лаушевићу Александру Берчеку, и ко зна коме још), се прохтело да види Светог Саву онаквог каквог га је у својој поквартирној машти видео Синиша Ковачевић.

Певањем Светосавске химне, демонстранти су на самом почетку представе изразили свој протест, а револтирана „Прекобројна“ глумица, Милена Дравић је уз повике: „напољн усташе“, направила такву пометњу, да су се и демонстранти забринули з

Александар Стефановић на Равној Гори

нено здравље. Не пада снег да покри брег већ да свака животиња остави свој траг. Представа „Свети Сава“ оставила је толико трагова којима ни пролећне температуре више не могу помоћи. Д гроба ће носити свој печат срама, а сећању српског народа остаће за памћење као изроди који зарад мал паре продадоше веру за вечеру.

Вук Драшковић, „селица“ није протрчао веру за вечеру. Тамац чюсла, па да га жена изгрди. Он је устанио у одбра-

ну позоришне представе „Свети Сава“, продао уверење за печење (или је можда била плескавица на кајмаку).

5. јун 1990. је „селица“ Вук је одлуком већине чланова Централне отаџбинске управе Српског покрета обнове, смењен са положаја председника странке. Птише селице се сваке зиме седе у топлије крајеве. Са Вуком Драшковићем се дешава нешто слично. Само што се он не сели сваке зиме већ свака два-три месеца. Кад забрља, разуме се.

Пре митинга дириговане опозиције догодно се у Студентском културном центру Предпарламент. Замишљен да симулира рад првог Парламента у коме би учествовали и представници југословенске опозиције, започео је рад са два сата закашњења а завршио се пре времена јер је, забога, фудбалска репрезентација Југославије играла у то време одлучујућу утакмицу на Светском првенству у Италији. Вук Драшковић је такође узео учешћа у раду Предпарламента, јер није протекло потребно време од два-три месеца после кога се он обично седи. Кога занима активност „селице“ Вука у раду Предпарламента, нека упита љупку шанкерицу бифеа Студентског културног центра.

13. јуна 1990. Кнез Михаило је био посматрач још једног (надамо се не и последњег), спектакларног догађаја. Удружена опозиција (читај: диригована), у жељи да изврши притисак на Скупштину Србије не би ли брже изгласала Закон о странкама, организовала је 13. јуна протестни митинг, а при томе заборавила (намерно или не), да осим удружене постоји и недиригована опозиција која није била по укусу режима. (Истине ради ваља рећи да је већи део те недириговане опозиције врло брзо „легао на руду“) Протестујући због фаворизовања режимских мишљеника Српски покрет обнове са др Војиславом Шешељем организује тако жестоке демонстрације да се званични прваци диригованих странака, и поред упињања нису могли чути. Њихов напор да надгласају будуће припаднике Српског четничког покрета деловао је гротескно. Било је заиста тужно гледати како се као покисели, после пропалог митинга повлаче, додуше организовано, према Скупштини Србије. „Селица“ Вук Драшковић који је са митинга испраћен песмом, „Аој Вуче, Аој Вуче, Вуче

Драшковићу,

Не мош ништа, не мош ништа

Сави Немањићу”,

не би био оно што јесте кад не би уз помоћ својих горила изрежирао атентат на себе. Неко је тога дана дркнуо „пази пиштољ“, па су Вука слог унезвереног брже боље стрпали у ауто, у коме га је чекала његова брижна супруга Даница, иначе озбиљан кандидат за место прве даме Србије. Да би јој се та жеља испунила потребно је да „селица“ Вук Драшковић испуни још једно

Са демонстрација 13. јуна

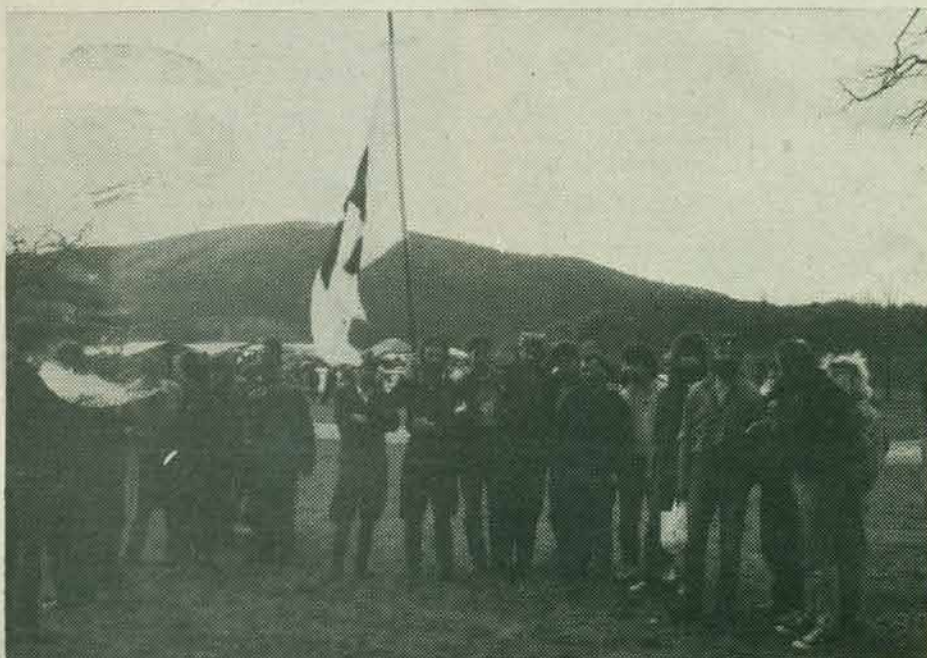
пет-шест услова. Односно да развали још једно пет-шест партија.

Пошто су им пожелели срећан пут, партија Српски покрет обнове са председником др Војиславом Шешељем, Српска народна обнова и припадници Светосавске странке, одржале на истом месту и истог дана свој митинг, у присуству око шест хиљада Београђана. Поновише се по ко зна који пут познате антикомунистичке пароле, а певале су се народу сад већ познате четничке песме. Срећа наша те „селица“ Вук не беше ту, иначе бисмо били принуђени да певамо: „По шумама и горама...“, а да се пратио којим случајем Милан Комненић зваши Миланче, који је у то време шето пудлице по Калемегдану у пратњи временских београдских дама, још бисмо и певали

његову омиљену песму „Кроз решето и кроз сито...“.

Сутрадан смо читајући новине сазнали да су прваци Демократске странке испред телевизије добили батине од органа реда („ко то смије, ко то смије, раднике да бије“). И поред уложеног труда да међу поврћеним демонстрантима (дириговане опозиције) пронађено и име Вука Драшковића, писмо успели. Он је, веде, ухватио педалу на време. Има човек њух, нема шта.

Револтирани лажним извештајем ТВ Београд и батинама које су добили, опозиција је организовала крајем јуна испред телевизије нов митинг, тражећи смену директора телевизије Душана Митевића и директора „Политике“ Живорада – Жике Миповића. Митинг је, зашто то не рећи, протекао

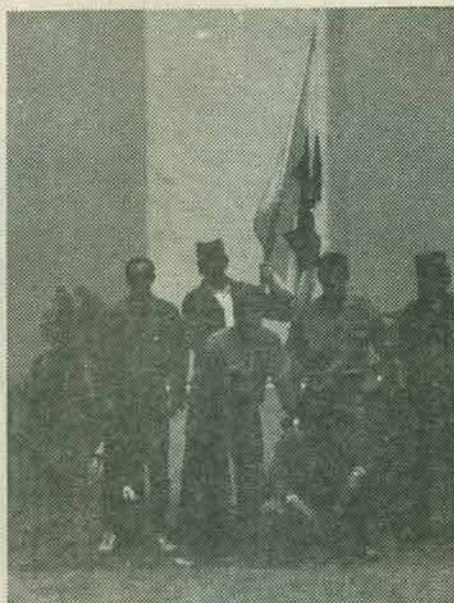
у знаку припадника партије Српски четнички покрет који су добром организацијом и певањем четничких песама изазвали симпатије многобројних учесника митинга. Као представник Српског четничког покрета говорио је војвода др Војислав Шешељ коме и овог пута није био потребан микрофон. Како остале опозиционе странке нису способне да испуне програм митинга у трајању од два сата, то је добро организован Српски четнички покрет певањем српских четничких песама успевао да одржи пажњу многобројних учесника митинга.

После митинга покушали смо да сазнамо да ли је и на овом поправном митингу извршен атентат на „селицу“ Вука Драшковића. На жалост, није нам успело. Но, биће још митинга. И атентата свакако.

Осим поменутих политичких догађаја који су својом динамиком обележили протеклих шест месеци, треба поменути и фебруарски одлазак делегације Српског слободарског покрета на митинг српског народа на Петровој Гори. Митинг тамошњих Срба био је zamiшљен као спонтана реакција на усташоидну хрватску политику (каква би иначе била), и требало је да протекне у организацији Срба без уплитања органа власти. Међутим захваљујући многобројним народним херојима, којих у тим крајевима иначе има подоста, а нарочито црнокосом народном хероју Душану Дулету Пекићу, од спонтаног протеста не би ништа, већ се све претворило у уобичајену комунистичку ујдурму.

Покушај Јована Опачића да се обрати народу Кордуна није успео, јер је црнокоси генерал, Душан – Дуле Пекић команиовао: „Олби, бре, сто посто иначе ће бити свашта.“ То што је Дуле рекао Јовану Опачићу није успео да понови војводи др Војиславу Шешељу, јер би се у супротном стварно десило свашта. А могла и не би. Памогло би му богато искуство из четворогодишњег херојског бежања. Уосталом, Дуле са својом танком фигуром и сјајно офарбаном црном косом изгледа тако солидно да потписник ових редова не би имао никакве шансе у три са Душаном – Дулетом Пекићем према Меморијалном центру на Петровој Гори.

Што није успело Јови Опачићу успело је др Војиславу Шешељу. Српски народ навикнут на досадне, шаблонске политичке говоре, жељан искрене политичке речи, са пажњом је саслушао петнаестоминутни говор др Шешеља. Политички добро упућени људи, а којих је на Петровој Гори било, тврде да је његов громки баритон и разборито интониран политички говор био добродошао, тим пре што је народ Кордуна огулдао на полувеконе досадне говоре пуне лажних обећања. Испраћени смо са Петрове Горе уверени да никаква па ни усташоидна власт Фрање Туђмана не може да им

Српски четници на Газиместану

подвали. Полувековно искуство и лажна обећања такзованих хрватских комуниста и, пре свих, српских потурица превише је поучно.

Српском народу у наредном периоду тек предстоје бурни политички догађаји. Предстојећи вишестраначки избори биће прилика за одмеравање снага свих српских партија. Међутим, одлука Скупштине Србије којом је изгласан већински изборни систем чини нову подвалу српском народу и искрено треба веровати да ће српска опозиција наћи прави одговор на ту по ко зна који пут наметнуту ујдурму. Завршетак вишестраначких избора у Србији, не значи и поштеду за Кнеза Михаила већ, напротив, пружиће нову прилику српској опозицији да се удружи са снагама коначно одупру том полувеконном црвеном зулуму.

Следице су даље акције и промоције странке. Наводимо овде само најзначајније.

Српски четници на месту где је убијен Данило Миличић

Трстеник:

Трстеник, живописан грал Западног Поморавља, удаљен од Крушевца 28 км. простире се са обе стране Западне Мораве. Помиње се писмено први пут у повељи кнеза Лазара 1381 године, којом се дарује манастиру Раваница код Ћуприје. По последњем попису становништва у општини Трстеник је далеко највише Срба (51.736), затим Југословена (851), Румуна (469) и Рома (249).

Политика КПЈ оставила је у Трстенику неизбрисиве трагове којих ће се Трстеничани сећати во вјек и вјеков. У анале града Трстеника биће златним словима уписани и следеће подаци: Од 43.632 становника општине старијих од 15 г., 8006 их је било без основне школе (6.676 жена). Без потпуне основне школе било је 17.228 људи. Од 46.690 људи у општини старијих од 10 година неписмених је било 15% (6.785 становника).

Овакви поражавајући статистички подаци и патолошка глад за слободом, били су поводи да мештани Трстеника угосте прваке Српског покрета обнове (пре раскола). По жељи Вука Драшковића промотивни скуп је одржан под називом „Србија јуче, данас, сутра“. У програму, осим Вука Драшковића учествовали су, војвода др Војислав Шешељ, Мирослав Шолевић, те неизбежни лепо Миланче.

Мирослав Шолевић у фебруару приступа Српском слободарском покрету, који прераста у Српски покрет обнове, а затим због суревњивог, таштог и дозлабога неуротичног Вука Драшковића (који иначе тешко подноси здраву конкуренцију) и његове жеље да га исклучи из програма, иступа из Српског покрета обнове и приступа Радикалној странци Сл. Турлакова. Таквих и сличних хирова Вука Драшковића било је на претек и они су узроковали раскол у Српском покрету обнове. Веле Вукови исписници и школски другови да је често на часовима, на питања учитеља: „ко жели да одговори“ стално дизао два прста и преклињао: „Молим вас, јел могу ја, јел могу ја“. Веле такође, да је доживљавао болне тренутке уколико му се није излазило у сусрет. Своју фрустрирану и интровертну природу, коју данас сузбија честим гутањем седативних средстава, решио је да сублимује посредством политике. Ако је судити по Фројдовом ученику Алфреду Адлеру, Вук Драшковић је типичан представник његове „инфериорне“ школе. Иначе, у самој странци Српски покрет обнове (данашњој) има доста полазника те Адлерове школе, али да не би конкурисали Вуку одавно су се из ње исписали. Јер неприкосновено је Вуково право да виче: „Учитељице, јел могу ја, јел могу ја.“

Пошто је биоскопска сала била претесна да прими све заинтересоване Трстеничане, донета је одлука, уз сагласност политичких челника, да се

скуп одржи у Хали спортова. Трстеничанин кога политика баш нимало не интересује, гледајући осветљену халу и буку препуне дворане помислио би да се у њој одржава нека дерби утакмица.

Политички скуп под називом „Србија, јуче, данас, сутра“ Вук Драшковић је замислио као књижевну трибину која би му истовремено послужила и као економско пропагандни програм и као скуп на коме би са-

ипак појео пљескавицу. Веле да је благајник, иначе доктор биолошких наука, био толико убедљив да је иначе хипохондрични Вук, баталио јагњетину. Код лепог Миланчета то не пали. Их, да је још личког кромпира, кој те пита за болесну јагњетину.

Крушевац

Крушевац је град у долини Западне Мораве у пространој Крушевачкој ко-

општи свој политички програм. Невешт политици, Вук је окупљене Трстеничане покушао да привуче причама о Исусу Христу, Растку Немањићу и Његошу док их није довео до стања слатке дремежи. Пошто је постојала опасност да се скуп због Вукове монотоније распрсне, микрофон је преузео војвода др Војислав Шешељ после чијих је речи настао урнебес одушевљења. А како и не би, када је громко изговарао речи због којих се у нашем слободном, самоуправном и не-сврстаном друштву ишло по неколико година на друштвено користан рад. Те речи слободу су пропраћене лупањем по металној конструкцији хале. Пена-викли на слободу говора, Трстеничани који памте и Николу Пашића и Милана Стојадиновића и послератне бледе политичаре тврде да се Трстеник одавно није усталао као те ноћи. Што и није неко чудо. Бар за оне који се баве проучавањем проблема ком-пресије.

Након завршетка службеног дела програма Вук Драшковић се незадовољства решио тако што је, иако му је понуђена планинска јагњетина, хала-пљиво појео своје омиљено јело, пљескавицу на кајмаку. Једе он додуше и јагњетину. Баш као и Милан Комненић, звани лепо Миланче. Али је те вечери уплашен причом благајника др Ђорђа Николића да је сва српска јагњетина оболела до неке чудне болести,

тлини, познатији је као град који је од 1381. постао престоница кнеза Лазара Хребељановића. Од пораза српске војске 1389г. прелази, 1454.г. у турске руке и добија назив Алаша Хисар (Шарен град). За време Аустро-Угарске Крушевац је прелазно из руке у руку, док 1833. није коначно ослобођен од Турака. Успомену на Косовску битку Крушевац и данас чува прекрасним спомеником. Ту је и црква Лазарица и рушевине старог града.

Град, који у песми „свима руке пружа“, познат је и по томе што је Крушевљанима пружио прилику да трг на коме је смештен споменик Косовским јунацима и који носи исто име, палену срамно име Трг Јосипа Броза.

Е мој Лазаре, шта доживе у православној Србији. Немци ти 1941. као окупатори држаше почасну стражу и не променише име трга. Ниси ти крив Лазаре што ниси јахао на челу колоне у партизанском бандитском авантуризму, већ си се приклопио царству небеском. Шта си ти Лазаре према плавој љубичици, а шта тек према белој. Он је, бре највећи син наших народа и народности. Познат широм Африке, Азије. Његова слава је допрла и до непроходних џунгли. Више смо учили о његовом псу и коњу (којим је јахао на чело колоне бежећи од Немаца) који упокојени почивају на Топчидерском брду.

Тврде добри познаваоци наше нове је политичке историје да је Вук Драшковић, сазнавши о предстојећој промени назива трга, упорно понављао „јел могу ја, јел могу ја“, не би ли тиме и његово име било златним словима уписано у анале града Крушевца. Пошто се такве политичке светковине обично завршавају ритуалним клањем и ждрањем јагњетине, општено-родном веселу се певајући песму „крз ршето и крз сито“ придружио и по-стеса Милан Комненић, познат наду-

гачко и нашироко као лепо Миланче. Он се после те песме толико завукао Крушевљанима под кожу да се, веле, и дан данас чешу.

Није нам познато где се дешоше та два првака (пису ћака), када су Крушевљани ношени новом политичком климом вратили Тргу стари назив – Трг Косовских јунака.

Ето, такав Крушевац је угостио странку Српски покрет обнове и његове конвертите Вука Драшковића, Ми-

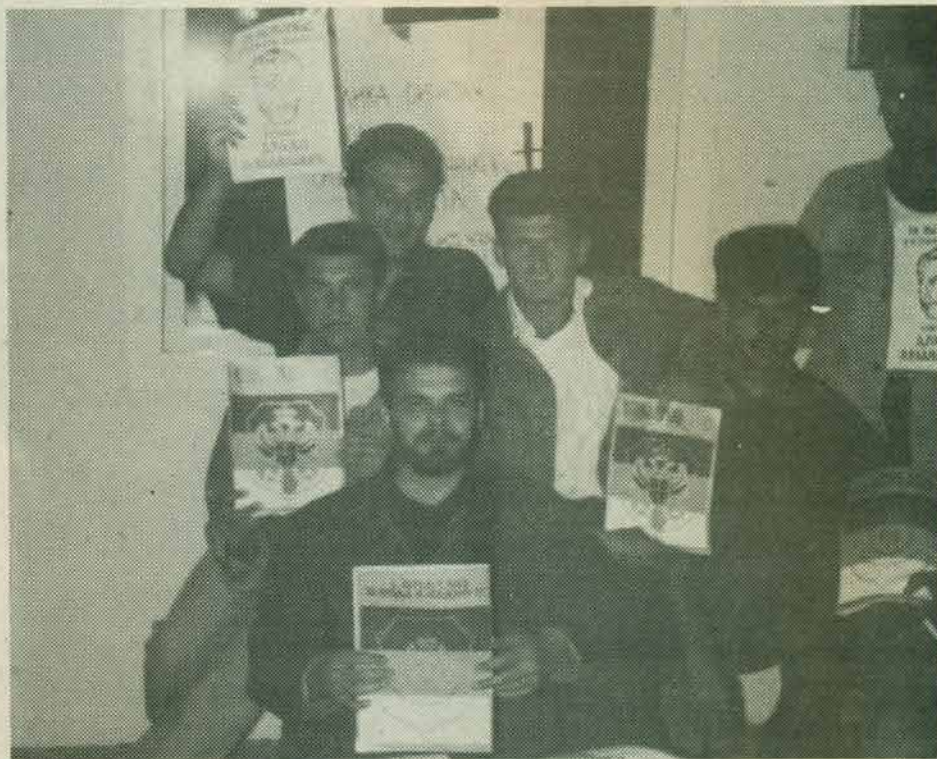

лана Комненића и косовопољца Косту Булатовића. Препуна Хала спортова је поднела двосатни ЕПП под називом „Србија јуче, данас, сутра“. Потписник ових редова, који је дремнуо док је Вук Драшковић, по ко зна који пут спомињао Исуса Христа и остале, тргао је из летаргичног дремежа глас Војислава Шешеља. Знајући да је Војислав Шешељ у Америци, помислио је да сања. Али не. Војислав Шешељ је ипак био јана. Или тачније, речи које је изговарао Милан Комненић, биле су плагијат говора Војислава Шешеља, па се уснулом потписнику ових редова учинило да их војвода изговара. Ово се не треба чудити просто зато што лепа Миланче, бар што се политике тиче није мрдноу даље од првог семестра првог разреда основне школе. Но, човек се учи док је жив, па ће „ударна песница СПО“ још неколико пута радикализовати своја иступања, па се бојим да ће бити велика конкуренција војводи Шешељу.

О политичком преподневу не треба трошити превише речи, сем да је један изнервирани Крушевљанин, свестан политичке климе, упитао: „Јел ово књижевно вече или политички скуп“. Наравно одговор није добио, јер се у Београду тешко могу замислити књижевне трибине са преко 3.000 библиофила. Не сумњам да је међу присутним Крушевљанима и било љубитеља књиге, али је већина била заинтересована да чује каква је политичка и економска сутрашњица Србије. Закупљени бројњем присутних Крушевљана и множењем њиховог

још неколико пута. Србе бије глас да су највећи купци магле. Маглу им нуди и Анте Смешко Марковић са својим реформама, и хокус-покус брачни пар Србина Слобе и Раде Ламбаде са новокомпонованим социјалистима (таква

вири то налажу, социјалдемократи нуде социјални мир шведског типа као да поседују чаробни штапић. Поред толиког броја пролаваца магле издржаће Срби и Српски покрет обнове, све док се не отрезне. А отрезниће се кад схва-

Српски четници из Малог Зворника

трансмутација је неизводљива и у нуклеарној физици). Залембаћи нам нуде

те да СПО није српска национална странка већ друга Комунистичка странка са потпуно истом методологијом рада. Биће Вук Драшковић (или лепа Миланче, ништа се још не зна, Заре гу игра) оно што је био и Јосип Броз, дрво са широком крошњом испод које трава не расте. Временом ће пустити стомак, добиће и муштуклу или Фиделову „хавану“ и на „диван лежећи све дуван пушећи“ слушати омиљену народну песму: „Друже Вуче, јање моје!“

17. 06. 1990. Велика Плана

Велика Плана је градић средње Србије смештен западно од Велике Мораве. Помиње се први пут у време прве аустријске окупације 1718/89. год. Садашњу локацију заузела је крајем XVIII века да би се избегле честе поплаве.

По попису из 1981. г. општина Велика Плана броји 52.976, док у самом граду живи 20.000 становника. Однос броја мушкараца и жена је у корист жена (26.597 и мушкараца 26.022). Од 41.436 становника старијих од 15. г. без школске спреме, са непотпуном школском спремом и са основним образовањем било је чак 32.971 или 80% становништва. Овај трагични образовни биланс као и у Трстенику и безмало у целој Србији је такође дело Комунистичке партије (од свег јој сраца хвала).

Манастир Св. Прохор Пчињски

броја са ценом својих књига, толико им је одузело времена да су на сутрашњицу Србије потпуно заборавили. Политичким трговцима попут Вука Драшковића и Милана Комненића неће ништа сметати да ЕПП под називом „Србија јуче, данас, сутра“ понове

политички програм са сапуном и асепсолом као садржајем, радикали своју давно истрошену историјску вредност, демократе своју хоризонталну хијерархију са највећим бројем потенцијалних председника који би са свима да преговарају, јер им политички ок-

Тако и треба Планањима кад су више времена проводили певајући „Америка и Енглеска биће земља пролетерска“, него да су уз лојанице срицали Вукова слова.

Уз дозволу општинских моћника, а уз обавезну забрану употребе Дома културе (мора нешто да се забарани па то ти је), део управе СПО (будући Српски четнички покрет) је, уз присуство неколико стотина Планања и уз дискретно посматрање органа реда, промовисало и свој нови назив (Српски четнички покрет) и свој политички програм. Планања су пажљиво пратили једносатно излагање др Војислава Шешеља, као и излагање председника Младих четника Срђана Гламочанина и излагање подпредседника странке господина Милорада Вукосављевића. Исто толико бојажљивих Планања пратило је, начичкано на прозоре околних кућа, излагање др Шешеља. Једносатни говор или, боље рећи, есеј о нашим историјским (не)приликама и улози четничког покрета у рату 41-45. често је прекидан одобравањем окупљених Планања али и протестима када су помињани Јосип Броз, српски полтрон и КПЈ.

Боравак у Великој Плани делегација Српског четничког покрета је завршила обиласком цркве Покаяница и посетом Радовањском лугу где се налазио гроб Војда Карађорђа.

28. 06. 1990. ГАЗИМЕСТАН

На 601. годишњицу Косовског боја чланови Српског четничког покрета и чланови Централне отаџбинске управе стигли су на Газиместан. Видно преморени дугим путовањем и узбуђени значајем тог историјског места помешали се са Косовцима. Малобројни неутрални посматрачи навикнути на буку и срдачност којом Срби испољавају радост сусретања, са чуђењем су посматрали та нема укрштања људи. На Газиместану су се здравили и љубили и Срби који се дотад нису ни познавали. Љубило се и старо и младо као да је Газиместан са спомеником Косовским јунацима неком магичном моћи избрисао политичка непријатељства, која су тако често међ Србима. Трагедија која је 28. јуна 1389. залесила српски народ и петовековно ропство под Турцима и пре свега херојско дело цар Лазара којим се приклонио царству небеском као да је Србима одузела моћ говора. Изненађени посматрачи су то протумачили као одавање поште цару Лазару и Косовским јунацима. Добрим познаваоцима српске митологије и православља то ћутање и није било неко изненађење јер, Срби као историјски народ, за разлику од неисторијских, имају колективно памћење као битну одлику колективне свести.

Споменик косовским јунацима, саграђен 1953. по пројекту академика Александра Дерока, уграђен је у сећање српског народа као симбол ју-

Срушено „македонско“ знамење

наштва али и издаје. Он нас подсећа „ко је вјера а ко не вјера“.

Чланови Српског четничког покрета, поштујући сатницу утврђену још раније, стигли су на Газиместан на варење, док су чланови „СПО“, предвођени Вуком Бранковићем – пардон, Драшковићем, Илијом Живковићем и осталим Вуковцима стигли са великим закашњењем, што је иначе чест Вуков обичај још из Српске народне обнове. Биће да је успут одговарао на многобројна питања „одушевљених“ Срба, а може бити да је до Газиместана појео неколико пљескавица на кајмаку. Знате, уосталом, како су хитри наши угоститељи. Да би се искупили за неоправдано закашњење вођи „СПО“ су примили у Самодрежи самртно причешће. Леле, кад се сад Вуковци разбију у стрелце. Но да ти је стати па гледати. Држите се унутрашњи, а и спољни непријатељи ове земље. Има, бре, да вас нема. Још кад се општем метежу прикључи лепо Миланче, перје ће да лети. Само да се успут реши

један мали проблем. Лепо Миланче не може да војује без печеног кромпира. Са јањетином, разуме се. Па кад он окачи кокарду о јуначка прса (лодуше у цепу чува и петокраку за сваки случај), па кад са зачеља колоне викне: „Јуриш моји јунаци“, свима ће гаће да се затресу.

Читајући извештај из „Српске речи“ под називом „Ко је вјера, а ко не вјера“ аутора Александра Чотрића, мал' се нисам заплак'о. Било је тужно читати о бившим атеистима, сада жешћим теистима, како подстакнути олимпијским скоком Вука Драшковића (њего иначе боли кољено), заједно клече и љубе косовску земљу и врата цркве Самодреже. А кад су бивши атеисти, иначе врсни интерпретатори обредне песме „Компартијо мирисао цвеће“, и сви до једног афирматори мисли и идеје Јосипа Броза, почели да љубе икону Богородице нисам мога' више издржати. Зарида' сам ка' мало дијете. Суза је сузу стизала. Такву грозницу нисам имао још од азијског грипа.

Распадом Комунистичке партије Југославије завршио се полувековни период Велике обмане, а самртним причешћем Титових следбеника (сад у православној руху), заночео је нови. Језа ме хвата од помисли да ће ноно лицемерје заменити старо. Шта ли смо ми Срби Богу зрелили, те нас овако кажњава? А Његош нас је давно опоменуо:

„Јербо среће није у народу којим капа руководи црна.“

Потрешен драматичним призорима из заиста снажног текста који ме помало подсећа на призоре из античких трагедија, прескочио сам детаље са Газиместана. А кад је Вук изјавио да му је отац партизан, а носи чуку са ликом Драже Михајловића, баталио сам читање, јер ми стомак тешко вари. Мало ми муке што ми Анте Смешко Марковић узима део 'леба, само ми још и античка трагика недостаје.

Дом Омладине-Промоција политичког програма Савеза „Солидарност“ месец јун 1990. год.

Биоскопска сала Дома омладине у Београду била је мала да прими тог врелог јуноског дана све поштоваоце програма Савеза „Солидарност“. Знајући шта је у основи програма Солидарности, Београђани су и поред тројске вредине испунили до последњег места салу Дома омладине. Скупу је председавао, а ко би други, Илија Живковић по струци „десет с'луком“, „кило лађеног и сифон молим“, познат народу, а нарочито многобројним народностима Војводине под називом „прва ташна Баната“. Веле старији Вршчани да је још од млађахних дана испољавао црту праведности и УСЛУЖНОСТИ те, с обзиром на предоминантност те његове карактерне особине, и изабра услужност (угоститељство) као своју будућу струку. Своју прелепу кућу, сву у стаклу, саграђену на Вршачком брегу, чије двориште красе Купидони и фигуре дечиче која пишке, сазидао је веле, продавајући банатским пивопијама своје знање из математике у коме је, као што је свима познато, $6 \times 7 = 76$. Да га није затекла антибијократска револуција, чији је био један од челника, његово пространо двориште красило би и базен. Будући да је своју услужну природу продао Вуку Драшковићу, имаће бар за земљане радове.

Од многобројних присутних гостију ваља истаћи излагање уважене Милине Рајић, иначе посланика у једноумном парламенту Србије, којој би, уместо да преживава своје, по ко зна који пут, познате ставове, било паметније да афирмише своју разгранату и солидну фигуру.

Ваља такође поменути и неизбежног Вука Драшковића, победника на аукцији Илијиних услужности. Забављајући госте и публику својим хипотетичким (а можда и није) разговором са Фрањом Туђманом, којим му је припретио да не чачка Босну и Херцеговину, јер је БиХ његова. (Што је баби мило то јој се и снило). Познат као фалсет оратор и још познатији као моторички сметенак, чије изворе треба тражити у његовој афективној нелагодности, изазвао је буру смеха изја-

вом да ће он Фрањи Туђману оца очинског, само ли се усуди...

Кад је потписник ових редова, иначе тадашњи секретар Српског покрета обнове, покушао да путем водитеља Илије Живковића скрене пажњу скупу да је Вук Драшковић смењен са положаја председника Српског покрета обнове, прва „ташна Баната“ је папир ладно одложио. И ништа му није сметало да, помињући Волтера, који рече: „Господине не слажем се са Вама али ћу се трудити да се и ваше мишљење чује“, утиша буру протеста препуне сале Дома омладине. Правдољубиви Илија Живковић са својим богатим филозофским знањем којим не би могао Волтеру ни ципеле да очисти, се на такав начин реванширао победнику на аукцији својих услужности.

И поред инсистирања господина Јове Гламочанина, председника Савеза „Солидарност“ да свако искористи своје демократско право, моћни и услужни Илија Живковић је остао неумољив. Напуштајући скуп „прве ташне Баната“ оставих Његоша на неудобној столици нека вели:

„Боже драги, на свему ти хвала, какве власти дарова ђаволу.“

17. јул 1990.

Парастос поводом годишњице мученичке смрти армијског генерала и првог герилца у поробљеној Европи, Дражи Михаиловићу, одржан је 17. јула у Саборној цркви, а комеморативни скуп уз присуство 10.000 Срба на Тргу републике. Иако су оба скупа детаљно опи-

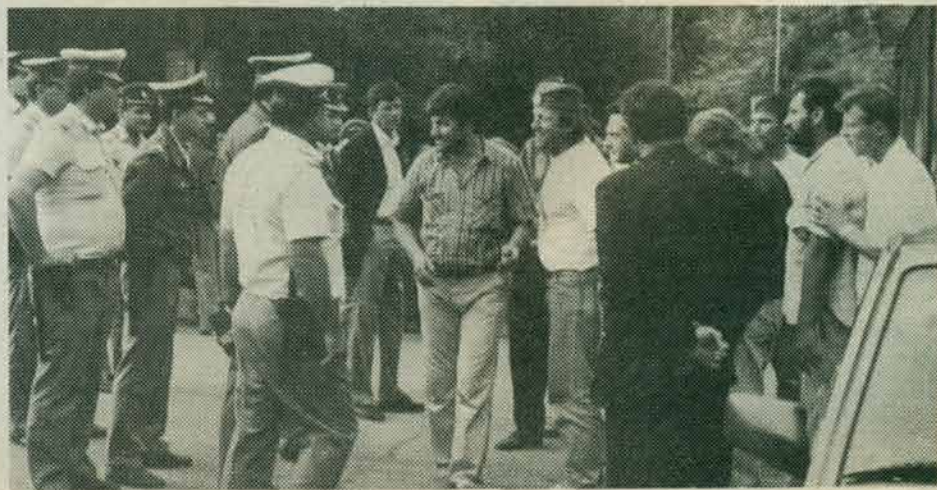
сана у другом броју листа „Велика Србија“, ваља се подсетити да су Срби и поред полувековног покушаја комуниста да применом разних репресивних метода избришу лик Драже Михаиловића из свести, сачували сећање. Објективном посматрачу није измакао податак да је парастос у Саборној цркви, која је тог дана била претесна да прими све поштоваоце Драже Михаиловића, присуствовало 70% младих Срба. Тај проценат само потврђује истину да је сваки покушај, макар он био бруталан, брисања колективног памћења из свести, неизводљив. Ми, чланови Српског четничког покрета, руковођени демократским начелом да сваки грађанин Србије има право да афирмише своје политичке и историјске великане, након парастоса у Саборној цркви, одржасмо на Тргу републике величанствену комеморацију Дражи Михаиловићу у присуству десетак хиљада Срба. Говор војводе др Војислава Шешеља остаће запамћен по његовој изузетној храбрости и смелости да у комунистичкој Србији и пре свега комунистичком Београду одржи овакав скуп. Скуп је протекао достојанствено и поред узалудних покушаја органа рада да га распусте.

22. јул 1990. год.

У Ваљевској цркви пуној верника тог дана одржан је парастос генералу Дражи Михаиловићу.

Парастос су служили протојера и протођакон господин Љубомир Ранковић. Тим поводом одржан је парастос и генералу Милану Недићу, Димитрију Љотићу, као и свим жртвама палим у ратовима Србије за крст часни и слободу златну.

Парастосу су присуствовали чланови Српског четничког покрета, са војводом др Војиславом Шешељом на челу и чланови Српске народне обнове са господином Мирком Јовићем и адвокатом Александром Спасићем. Малобројни чланови Српског покрета обнове су бојажљиво и из прикрајка пратили шта се у порти цркве збива. Веле Ваљевци да су телефони на релацији Београд-Ваљево тог дана били блокирани, те нису добили потребне инструкције од тате Вука.

26. јули 1990.

Делегација Српског четничког покрета на челу са господином Милорадом Вукосављевићем, присуствовала је народном скупу у Тополи, којим је обележена годишњица смрти Војда Карађорђа. Скуп је својим присуством увеличала и принцеза Линда Карађорђевић са децом.

Топола, варош у језгру Шумадије, има велики значај у историји српског народа. Први снажни и одлучујући ударци вековном поробљивачу – Турцима упућени су са подручја шумадијске Тополе, потом из суседног Такова. Топола је завичајно место легендарног војда Карађорђа, војда првог српског устанка.

Првобитни назив насеља, био је Каменица, по истоименој речици, у чијој је долини настала. Садашњи назив потиче од горостасне тополе под којом су се сачекивали и одмарали трговачки каравани на путу ка Београду и од њега.

Назив Шумадија потиче од густих шума, са скоро прашумским изгледом у коју су Турци ретко и нерадо залазили. На такав амбијент Шумадије подсећају и њени топоними, међу којима и називи насеља општине Топола (Топола, Липовац, Загорица, Крчевац, Опшиште).

На брду Опленцац које се налази изнад Тополе налази се црква Свети Ђорђе, задужбина Карађорђевића. Саградио ју је Петар Први Карађорђевић уз доста мука и одрицања. Јосип Броз би то, рецимо, урадио док би рекао „Маломокрољужанин“. Опленачка црква је доказ више да је краљу у Србији била, не само ограничена власт, већ и висина годишње апанаже, а која је нашем потоњем краљу Јосипу Брозу I, била доступна у неограниченим количинама.

2. август 1990.

Сазнавши да су на Илинден свој долазак у манастир Прохор Пчињски најавили и терористичка организација ВМРО и Македонска партија МААК, не би ли на територији Србије, у православној манастиру промовисали своје политичке програме, чланови Централне отаџбинске управе донеше одлуку да се и они прикључе и увеличају скуп.

Македонци су у манастиру 2. 8. 1944. одржали заседање АСНОМ-а, и по одобрењу Комунистичке партије Србије дозвољено им је да у српском православној манастиру окаче огромну жабу петокраку. (О земљу отвори се...)

Сазнавши путем новина да у манастир долазе и Вук Драшковић са својим јунацима (којих тамо не беше ни од корова) чланови Централне отаџбинске управе Српског четничког покрета уз присуство чекића званог маџола, купљеног за ту прилику, кренуше на пут. Коришћењем те јаке алатке војвода др Војислав Шешељ уклони то срамно обележје, коме није место поред крета, те се срамне ознаке нађоше тамо где им је место. На ђубришту,

О путешествију Војислава Шешеља, након рушења срамних ознака, сазнајемо из трећег броја листа „Велика Србија“. Ових дана је објављена новинска вест да је некакав Нишки институт обновио, ојачао и поставио нова срамна обележја у манастиру. Алал вера Нишлије. Обзиром да је Вук Драшковић у Фочи проверио снагу СПО-ваца очекује се да ће ојачану жабу петокраку, следећег Илиндана лично срушити Вук Драшковић. Уз свесрдну помоћ опорављеног Милана Коменића, лепог Миланчета, који се ових политичких дана умори уништавањем трагова свог бившег (комунистичког) порекла. Прилика не мож бит боља. Пре одлучног чина уклањања те краставе жабе лепо Миланче би са чла-

ношћу „органа реда“, присутни муслимани, али и Срби потурице, покушавали су на разне начине да нас испровоцирају. Када им то није успело прибегли су каменовању чланова Српског четничког покрета, камењем које је за ту прилику било смештено у оближњем камиону паркираном код Дома културе. Видевши да је ђаво однео шалу чланови Месног одбора Српског четничког покрета из Зворника дохватише некакве мотке те растурише муслимане. Ове немире у Малом Зворнику посматрао је лично и Јосип Броз, додуше смештен за ту прилику у две димензије. Их, како нам је било лепо за његова живота. Свега је било. Нарочито леба и игара, па и муслимана као нације. Оде човек без збогом да

Српски четници марширају кроз Ниш

новима СПО одржао модну ревију на којој би приказао својих 9567 машини уздуж и попречке, уверавајући агресивне Македонце да су Срби лепо наспитани дечки, и да им од њих не прети никаква опасност.

Галантни угоститељи би за то време припремили Вуку огромну плескавицу на кајмаку, не би ли повратио изгубљену снагу утрошену на викање: „Учитељице, јел могу ја, јел могу ја.“

4. август 1990.

На позив Месног одбора Српског четничког покрета из Малог Зворника познатог по изузетној храбрости и смелости, делегација Српског четничког покрета је 4. августа промовисала свој политички програм у препуној сали Дома културе. Пролазећи достојанствено кроз колону муслимана, окупућених за ту прилику и не населајући на провокације и пљувања, чланови Српског четничког покрета су по завршетку промоције очитали муслиманима лекцију из предмета политичка култура. Осокољени присут-

каже. Остасмо без леба, ал' нам осташе игре.

8. август 1990.

Промоција политичког програма Српског четничког покрета предвиђена за 8. август у месту Лапово спречена је употребом васпитних палица од стране органа реда. Право је чудо (а можда и није), да партија Српски четнички покрет добије дозволу од месних органа власти Малог Зворника, а да јој се та дозвола ускрати у Лапову. У срцу Србије. Пошто су збивања у Лапову детаљно описана у трећем броју „Велике Србије“ подсећамо на иницијативу Лаповчана да им се град убудуће зове – Пендрек парош.

„Ми смо Срби народ најнесрећни: сваки Србин који се превјери просту вјеру што загрли другу, но му просто не било пред богом што оцрни образ пред свијетом, те се звати Србином не хоће.

(Његош)

Војин Ј. Вулетић

ПРИЧЕСТ И СЛАВЉЕ НАРОДА КОД ЧЕТНИЧКЕ ЦРКВЕ НА ТОРНИЧКОЈ БОБИЈИ

Народ овог дела Србије и четници легендарног команданта Драгослава Рачића подигли су ову цркву брвнару где орлови гнездо вију (преко 1000 метара над морем) и она је и до данас чудом Божјим и љубављу народа сачувана од комунистичког терора. Њ.П.Г. Лаврентије, епископ шабачко ваљевски, чинодејствовао и позвао народ да и даље чува ово свето место и шири братску љубав и слогу.

— Са овог места из овог краја око Горње Оровице и ових орловских висина народ православне, родољубиве и устаничке Србије са врха Торничке планине и Бобије, тог крова Азбуковице, сво већ скоро пола века из мале цркве брвнаре са Богом разговара и Богу се обраћа, молећи га за спас, и преображење од стања у коме се нашао...

Овим речима је протођакон ваљевски г. Љубомир Ранковић у прву недељу по Преображењу (26. августа) лета Господњег 1990. године почео своју беседу пред мноштвом народа православног, који је тога дана дошао на врх ове планина у малу дрвену црквицу да из руку владике ваљевско шабачког г. Лаврентија (првог српског владике који је за пола века од како је ова црква направљена посетило ово свето место) прими свету причест у малој цркви — брвнари посвећеној св. кнезу Лазару, а подигнуто рукама народа српског и четника већ опеваног славног четничког команданта мајора Драгослава Рачића. Он је са народом зидао и осветио ову цркву на Видовдан 1944. године, тако да је тога дана и слава ове цркве. Тај дан изгледа није био случајан. Као да је судбински најављивано да баш те године наилази за српски народ ново косовско страдање и долази комунистичко ропство које је за разлику од турског трајало пола века, али, исто тако, са намером да уништи, не само слободу и демократију, него и српске светиње и веру светосавску.

Уништавали су је деценијама али је у слободним српским планинама и међу овим народом и који је увек пружао достојан отпор освајачима нису могли уништити. Захваљујући и томе што је удаљено од градова и света непроходним путем и врлетима планинским у овој цркви се служба Божја одржавала седам пута годишње, али је народ свакодневно обилазио, чувао и обнављао и тако је избегла судбину осталих четничких цркава у овом крају које су комунистички властодршци затворили или порушили (као например у селима Стапару и Горњим Лесковицама).

Четнички јунак Драгослав Рачић

Али судбина и ове четничке цркве није била поштеђена комунистичке тираније. Иако чувана бригом народа као споменик и светиња, властодржачки јаничари и комунистичке слугарање све су радили како би је затрли. Претили су народу који долази овамо, плашили, уходили и спречавали га да долази. Постоји и забележена исповест и данас живог игумана манастира Трконоше Антонија како је шеф УДБЕ у Љубовији хтео већ првих дана „Ослобођења“ да цркву као четнички споменик поруши, али га је мајка преклињала да то не чини, јер ће га стићи народна и Божија клетва. И он је, бесан и на цркву и на мајку, то недело одуговлачио све док га као и друге стаљинистичке бољшевице нису послали на Голи оток супарнички титовско ранковићевски — пензићевски бољшевици, увек спремни да се као сви комунисти око власти отимају и гложе до истребљења.

Црква — предмет комунистичке мржње

Обрад Павловић, свештеник намесник из Љубовије причао је тога дана како су још недавно комунистичке власти које се данас претварају, преоблаче и маскирају другим именом, али са истим људима, гледале непријатељски на свако ко посећује ово место и цркву. То су искусили и радници трговинског предузећа из Љубовије који су једног, не так давног, дана пошли на излет у ову цркву, правдајући се да иду на чувени извор Добра вода, који се налази поред цркве.

Цело време, од како сам овде, а има од тада 27 година власти су са мржњом

и поругом обележавали ову цркву и све оне који је посећују чувају и одржавају, вели свештеник Обрад Павловић. И то само зато што је четничка и зато што је везана за име чувеног команданта из овог краја Драгослава Рачића. А није им, например, сметала школа коју је истовремено подигао кад и цркву четнички покрет са Рачићем на челу. Та школа се налази и данас у селу Кошље, али су њу задржали јер су у њој могли, како су хтели, да деци испирају мозак, причајући им лажну историју и о себи и о четницима. А данас се праве велики чувари црква, не би ли преко тога чували само своју власт. И, како каже један сељак из овога краја, данас би били у стању да и попове из цркве истерају, а они певају за олтаром, не би ли сакрили своја недела и своје право лице. Али овај слободарски народ добро зна са ким има посла, поготово кад је црква у питању.

Епископ Лаврентије: чувајте ову светињу

Говорећи народу Азбуковице и многих места из околних градова и села (Ваљева, Шапца, Лознице, Краљева, Бајине Баште и Зворника), епископ шабачко-ваљевски господин Лаврентије је после службе такође истакао велико искушење кроз које је прошао наш народ, али и његову чврсту веру да истраје у борби за очување свога имена, своје вере и за слободни живот. Он је захвалио овим људима за бригу коју су поклонили овој малој али чувеној цркви усред планине, која је као кула светиња издржала све недаће и у тешком времену уливала наду у слободни живот.

Зато браћо и сестре, рекао је владика Лаврентије, слободно долазите и чувајте ово свето место и ову светињу, Богу се молите, молите се за градитеље и чуваре ове цркве, за све оне који православно мисле, молите се и за непријатеље своје да их Бог уразими и да можемо живети измирени у сложи како би нашу веру православну и светосавску очували, молите за све који у ову цркву долазе, јер овакве цркве су нас и у најтежим тренуцима наше историје окупљале и очувале...

Оживљавамо славну четничку традицију, рекао је Александар Стефановић, потпредседник Српског четничког покрета

Народу се у овој свечаној прилици обратио и поздравио га у име Српског четничког покрета потпредседник Александар Стефановић, који је истакао да се данас оживљавају светле традиције четника и њихове заслуге јер народу је доста лажне комунистичке историје. Ова црква и ова свечаност су живи примери праве улоге и значаја четничког покрета за време рата и ништа не може више комунистичка пропаганда, јер је он остао дубоко урезан у свести не само живих сведока тога времена, него и младих нараштаја, који се данас окупљају око четничког покрета, свесни велике обмане и лажне историје последњих поља века.

Протођакон Љубомир Ранковић: цркве су сведоци четничког покрета

У овим крајевима, у слободним српским планина, где високо круже орлови, и српски орлови су свили своје гнездо и са народом дизали цркве и одржавали слободарски дух као и увек када дођу тешка времена, борећи се ево већ пола века за веру светосавску против свих злотвора. У ваљевском крају подигнуто је за време рата неколико четничких црква, међу којима је и ова. Док су Европа и европски цивилизован човек зидали бункере и војне гврђаве, ковали оружје и припремали план о уништењу света, српски орлови су у слободним српским планинама дизали домове Божје и свете задужбине. Нису људским телима пунили јаме безданице, нису правили логоре смрти и нису народно благо расипали на нађаке и на буздоване, на виле и лично богађење, него су подизали храмове попут својих великих предака. Те цркве су и данас тапије о њима и њиховом посто-

јању. Оне су сведоци њиховог људског и хришћанског лика, њиховог живота и дела. По тим тапијама писаће се нова објективна историја Србије и четничког покрета...

Ориле су се четничке песме...

После службе у цркви и поздравних говора настало је народно весеље, као и на сваком традиционалном црквеном сабору. Около цркве и млади и стари певали су народне и старе четничке песме. Била су подигнута и два шатора у којима су чувени трубачи из Кошаља свирали народна кола у која су се хватали и домаћини и гости, а међу њима и бројни свештеници који су тога дана дошли из Ваљева, Шапца, Лознице и околних црква да као увек поделе радост са народом. Млади свештеник ове цркве Милинко Јовић нарочито је био расположен, јер тога дана је од свога владике добио и црвени појас, као признање за самопрегоран рад. Народ му је чести-

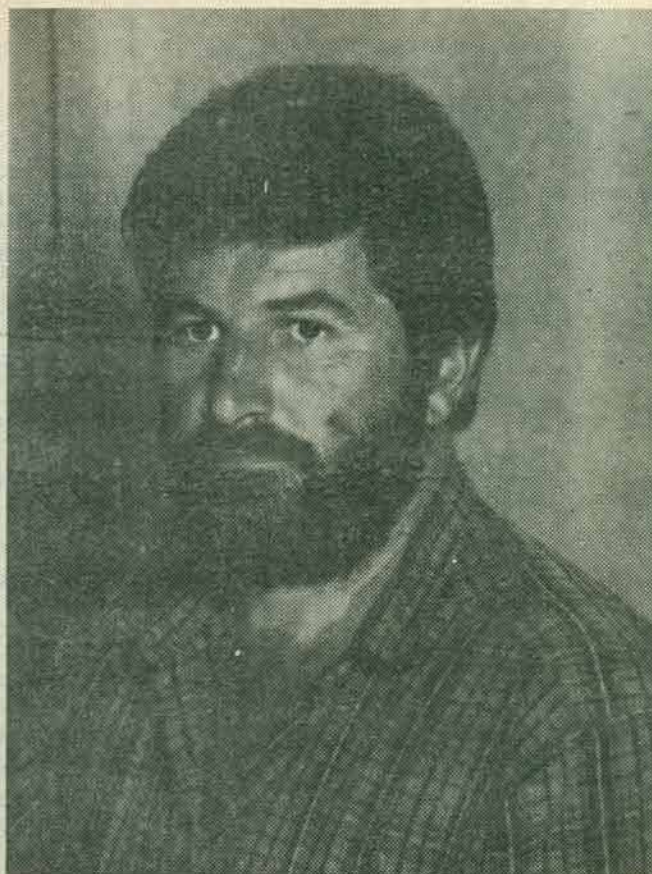
Његово преосвештенство, господин Лаврентије, владика шабачко-ваљевске епархије

тао, а имао је и зашто. Он у ово беспуће долази и одржава службу, иако је свештеник још у две цркве. Он стиже до сваке куће у овом крају да посеје и одржи семе православно и национално. Бис је срећан не само што се толико света окупило него и због љубави коју народ околних места гаји према овој цркви. Био је то, у правом смислу, црквено народни сабор на коме се, по старом српском обичају који се очувао у планинским крајевима, традиционално славило.

Посета Рачићеве фамилије

Посебну пажњу изазвало је овом приликом присуство гостију из удаљенијих места, а међу њима су овим људима били изузетно драги чланови породице четничког команданта Драгослава Рачића, чији су синови и унук дошли чак од Краљева, из родног краја славног четничког команданта и официра старе југословенске војске, а о чијим су војничким и људским врлинама ови мештани са пуно љубави причали. Синови Рачићеви, Никола и Милисав, као и унук који носи дедино име Драгослав, имали су да чују само најлепше у разговору са људима који су их окруживали. Скоро свако је хтео да исприча по неки догађај из његовог краја или села, куда је он за време рата пролазио. Синовац Никола у једном тренутку рече како су му неки рели о тешкоћама и убиствима која су се

Александар Стефановић, потпредседник Српског четничког покрета

у рату дешавала, па и о четничким пресудама. У једном тренутку он отворено рече:

— Такви смо ми сви Рачићи, за правду убијамо али и гинемо...

То је била прилика да се прича и о тегама кроз које је Рачићева фамилија пролазила после рата. Поред шиканирања, хапшења, одузимања целу породицу су пратиле велике невоље са властима и комунистичким режимом, иако су то млађи људи, који у рату нису ни учествовали. Неки су остали у селу, а синовац Никола је пре 20 година био приморан да оде са целом породицом у Немачку на рад.

— Када ми је син завршио осмогодишњу школу (од чега пола у земљи, а пола у иностранству, хтео је да упише војну гимназију и да настави дедину војну каријеру. Али комунистички руководиоци у Крагујевцу нису то дозволили. Позвали су мене и њега и саопштили су да он не може да се упише јер су и он и његова породица неподобни. То се десило пре десетак година. Дубоко увређен, мој син је заувек остао у Немачкој где завршава докторат из физике и рекао је да за њега нема места у земљи док су комунисти на власти...

А треба свакако очекивати да ће доћи ускоро ново време, да долази време преображавања о чему је сведочила и ова свечаност у четничкој цркви у слободној српској планини Торнику...

(Д. С.)

Протођакон Љубомир Ранковић

ОПЛЕНАЦ КАРАЂОРЂЕВИЋИМА

Ових дана, више него икада, у многим средствима јавног информисања пише се о тестаменту краља Петра Првог и његовој задужбини. Мишљења су као и о сваком, а поготову о овако деликатном питању, подељена. Има, међутим, неких, по мени нелогичних, поређења. Поставља се питање да ли би непоштовање жеље краља Петра Првог изражене тестаментом, био истоветан чин непоштовања Његошеве жеље о месту вечног починка. Непоштовање Његошеве жеље заиста служи на срамоту онима који то нису испоштовали, а што ће, чврсто верујем, у најскорије време бити исправљено.

Са тестаментом краља Петра Првог ствари стоје другачије. Он, како сам у тестаменту пише да због поласка у рат са Аустријанцима „нема времена да потанко обрађује наследство свог имања”. Ипак, он даље сасвим јасно пише: „Имање и земљиште у Београду припада наследнику престола Александру као и црква на Опленцу код Тополе. Црква постоји као засебна правна држава под именом „Задужбина краља Петра Првог”. Краљ ће се свакад старати о тој задужбини, а остали чланови Дома имају право, по одобрењу краљевом, уживати у тој Задужбини.” (цитат из „Дуге” од 20.07.1990.)

Свих ових година краљев тестамент није поштован, а неће моћи ни надаље, док се не стави ван снаге указ Президијума Народне скупштине ФНРЈ од марта месеца 1947. године, којим се одузима југословенско држављанство и конфискује целокупна имовина Карађорђевића. Ово краљ Петар није могао да предвиди, као ни да ће његова задужбина припасти центру за културу „Душан Петровић-Шане”, што је,

пак, на срећу исправљено. Како је могао честити и побожни краљ да претпостави да ће на његову земљу кроз низ година да се устреми црвена аждаја, која ће свим силама покушати да самог Бога збрише са ових простора, његове потомке расеје по свету, а њихову имовину присвоји. Да ли је то поштовање тестаментa?

Многи се и данас, као некада (препознајемо их), енергично противе да црква на Опленцу припадне Српској православној цркви. Чак су склони да то назову отимачином.

Сви они који се енергично боре да Опленец не припадне Цркви, могли би да се замисле над питањем, ко би боље чувао Опленец. Ко је кроз векове чувао и чувао наше светиње, ко је у збеговима пред непријатељем спасавао мошти светитеља? Сигурно не државе, центри за културу и СИЗ-ови, већ калуђери нека им је вечна слава и хвала!

Пошто краљ у свом тестаменту јасно пише: „Имање и земљиште у Београду припада наследнику престола Александру, као и црква на Опленцу код Тополе”, не можемо уопште говорити о поштовању тестаментa, док се не стави ван снаге већ поменути указ. Тада би се задужбина краља Петра I вратила наследницима од којих је на бруталан начин отета са читавим инвентаром, од кога је остао незнатан део, што се не види из књиге инвентара.

Из овога произлази да би потпуно остварење краљеве жеље било могуће једино у оквиру монархије, јер како се даље наводи у тестаменту: „Краљ ће се свакад старати о тој задужбини, а остали чланови Дома имају право, по одобрењу краљевом, уживати у тој Задужбини.”

У монархији, коју је краљ Петар I имао у виду приликом састављања тестаментa, као породична заоставштина сакралног карактера, Храм би иначе био у употреби од стране Српске православне цркве, па то не би било потребно посебно наглашавати.

Предлог Комисије за односе са верским заједницама да уступи на коришћење Српској православној цркви Храм Св. Ђорђа на Опленцу је, у данашњим условима, неко решење, али не потпуно. У сваком случају, потребно је да црква Св. Ђорђа оживи, а не да буде маузолеј.

У жељи да се испоштује краљева жеља, иде се у другу крајност, као „Тополци моле да се најозбиљније узме у разматрање њихова жеља да понут предака пре сто година и они, да-

нашњи Тополци, макар и зајам уписивали, откупе и тако спасу Задужбину и поклоне је целом народу”.

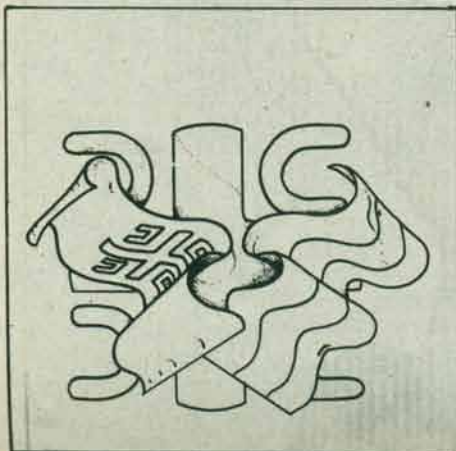
Остаје нејасно од кога треба да је спасу, да ли од Цркве? А кроз векове је све што је црквено, припадало је Народу. Нема разлога да и надаље не буде тако. Тополци су требали да дигну свој глас када су из Задужбине нестајали златни пехари или сребрни венци, сабље краља Александра, уметничке слике и иконе и др., што би сигурно било сачувано да је одмах по престанку рата предато Цркви на управу и коришћење. Наша историја је забележила да цркве и манастири пису могли бити опљачкани док су јој калуђери и свештеници били живи, тек преко њихових лешева.

Док се у потпуности не исправи неправда према наследницима краља Петра I и мртви сахране на Опленцу, а живима врати њихово имање и одобри повратак у Србију, о поштовању тестаментa не може се говорити. Само на тај начин можемо да се одужимо вољеном краљу и окајемо грехе што смо дозволили да се у Белом двору шепури надмени ћуран и дарује својим гангстерима и мафијашима златне табакере из заоставштине краља Александра са краљевим иницијалима. Мрзак им је био краљ, али не и његова заоставштина. Грехе морамо да окајемо према свим члановима династије Карађорђевић, а нарочито према краљу Петру II, кога је рат изненадио са непуних осамнаест година, недораслог опасном времену, а комунисти га прогласили злочинцем... Прави злочинац, међутим, још нас посматра са слика својим доповским очима, а нико нас од тога не спасава. А требало би, крајње је време.

Докле год се са највишег места не подвуче јасно црта између злочинца и жртава, нема никаквих изгледа да се тестамент краља Петра I доследно испоштује. Ипак, долази се до неких решења.

Како читамо у штампи, по препоруци из Тополе, све месне заједнице су одлучиле да се у Тополи подигне споменик краљу Петру I, као и да се главној улици која носи име Маршала Тита (ништа необично), врати стари назив, Улица краља Петра I. То охрабрује!

Виолета Прибавић

ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ

Већу за управне спорове Београд

ТУЖИЛАЦ: „СРПСКИ ЧЕТНИЧКИ ПОКРЕТ“ са седиштем у Батајници, Посавског одреда 36, кога заступа Др Војислав Шешељ по пуномоћнику адвокату Оливери Јелкић

ТУЖЕНИ: Секретаријат за правосуђе и општу управу СР Србије – Београд

Тужба

ради поништења решења Секретаријата за правосуђе и општу управу Србије Београда бр.0011/90-07 од 8.8.1990. год.

Решењем Секретаријата за правосуђе и општу управу Србије у Београду бр. 0011/90-07 од 8.8.90.год. одбијена је пријава странке „Српски четнички покрет“ са седиштем у Батајници за упис у регистар политичких организација, према чл.10.ст.3. Закона о политичким организацијама. Против наведеног решења подносим ову тужбу, којом га побијам у целисти.

– због битних повреда одредаба управног поступка

– због нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања

– због погрешне примене материјалног права, те

предлажем

Да Врховни суд Србије у Београду у присуству странака проведе поступак и тужбу и тужбени захтев УСВОЈИ, а побијано решење ПОНИШТИ и врати предмет на поновни поступак туженом.

Образложење

– Битне повреде поступка –

Према одредбама чл.7 ЗУП-а тужени је био дужан да у поступку утврди право стање ствари и у том циљу морао је утврдити све чињенице које су од важности за доношење законитог и правилног решења. То значи да се орган који води поступак не сме код утврђивања чињеница и околности од важности за доношење одлуке задовољити само формалном истином, већ чињенично стање мора да одговара објективној и стварној истини. Начело материјалне истине дози до изражаја у поступку који претходи доношењу решења у коме се утврђује чињенично стање на коме решење треба засновати, а затим и код самог доношења решења. У конкретном случају тужени је донео за странку неповољно решење на подлози дискутабилних чињеница и произвољног мишљења, што је у супротности са начелом материјалне истине. Прво-

степенни орган у образложењу решења није навео разлоге на основу којих је утврдио да назив тужиоца вређа „јавни морал“. Стога је његово решење конфузно, погрешно и није на закону засновано.

Тужени је направио повреду поступка и тиме што није решио претходно питање, односно што од надлежног органа није тражио тумачење појма „јавни морал“.

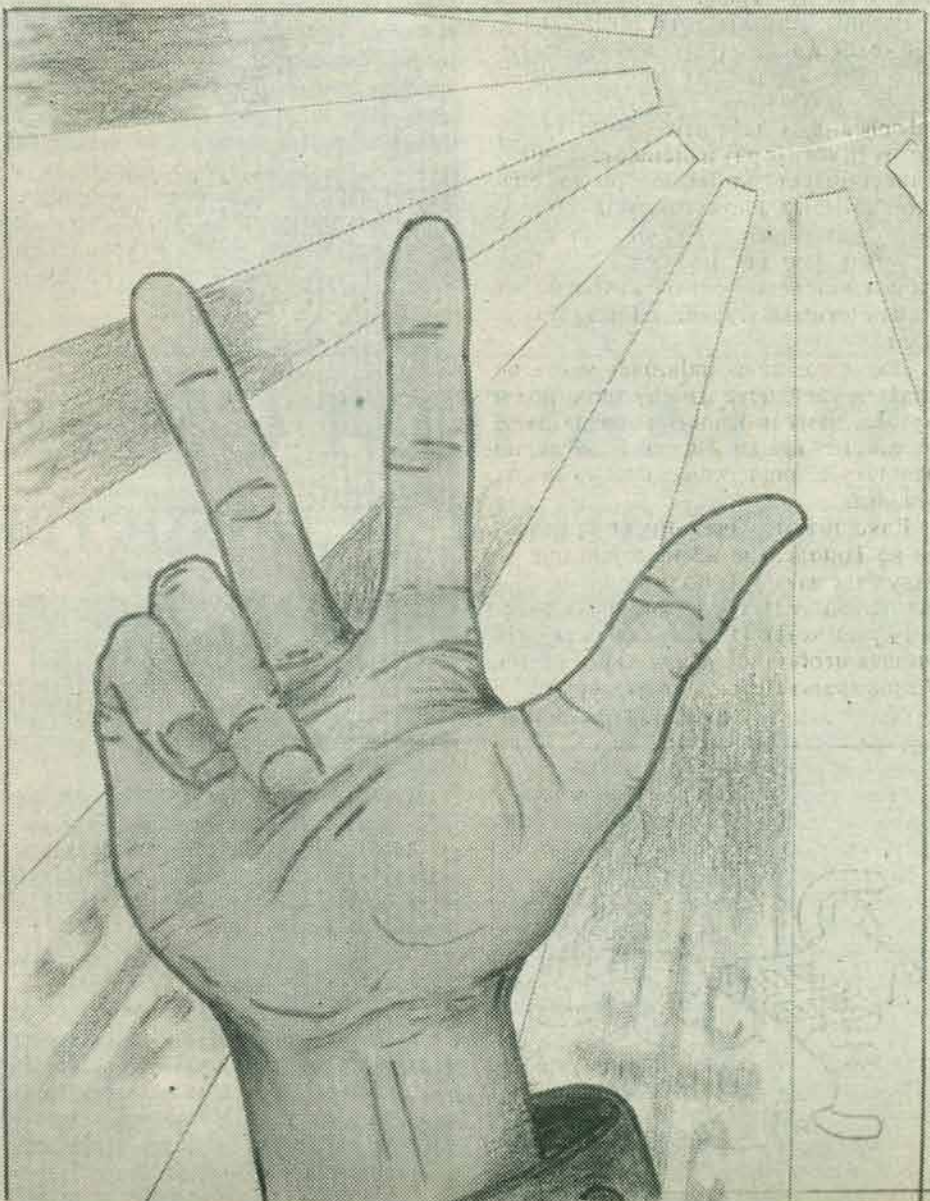
– Нетачно и непотпуно утврђено чињенично стање –

Да би утврдио чињенично стање, тужени је морао претходно прибављеном тумачењу појма „јавни морал“ анализирати програм тужиоца који је уз пријаву приложен. Да је то учинио,

тужени не би упао у сопствену замку тотално промашивши тему.

Четници нису морална категорија, већ историјска. Стога тај назив не може да вређа морал, нити има места расправи о „моралности назива“. Четници су настали знатно пре комуниста. Они трају више од једног века, и ни једно друштво нити држава до сада није постављала питање моралности његовог назива. Напротив, четници су увек били и остали светла тачка у борби за Србију и српски народ. Колико је познато у свим земљама и у свим друштвима, од постанка па до коначне пропасти, чији смо сведоци, једино су комунисти били непожељни.

Комунисти не признају Бога. Стога нису компетентни да говоре о моралу

који је Библијска категорија. Морал је апсолутан, непроменљив, од постанка света и заснива се на 10 Божјих заповести, што уједно представља морални основ програма „Српски четнички покрет“. Забраном коју су комунисти ставили на тужиоца, доказали су да управо њиховом друштву недостаје минимум моралности који је садржан у Божјим заповестима. Закон о политичким организацијама је доказ да су комунисти противник који не бира средства да уништи свог противника. Побитим решењем, комунисти су доказали да за њих правила игре не постоје. Морал и демократија су термини које компрометију комунисти, јер кад им се дода придев „комунистички“ асоцирају на „Голи Оток“, „Жуту Греду“, „Неум“, „Брионе“, Дражу Марковића, Доланца...

Пошто тужени није доказао ни један елемент неморалности тужиоца, те да је и поред тога донео побитно решење, којим одбија да га региструје, долазимо до закључка да „режим“ озбиљно размишља о тужиоцу, као политичком противнику који има све шансе да преузме власт. Те шансе су јасне, кад се сагледа број од неколико хиљада чланова „Српског четничког покрета“ и много већи број оних који ће то ускоро постати. То су, углавном људи који су на својој кожи осетили комунистички морал, спровођен и санкционисан од стране режимске полиције. То су људи који су свесни да су комунисти фалсификовали историју.

То су људи које због масовности слободно можемо звати – народ. То је народ који зна да су четници у другом светском рату – ПОБЕДНИЧКА СТРАНА! Као доказ за то наводимо похвалну наредбу уз орден постхумно додељен генералу Драгољубу Михаиловићу која гласи: „Генерал Драгољуб Михаиловић изванредно се истакао као Главни заповедник југословенских оружаних снага и доцније као Министар војни организујући и водећи крупне снаге отвара против непријатеља који је окупирао Југославију од децембра 1941. до децембра 1944. године. Захваљујући неустрасивим напорима његових трупа, многи амерички авијатичари били су спасени и безбедно враћени на савезничку страну. Генерал Михаиловић и његове снаге, упркос неповољном снабдевању и борби се под изузетним тешкоћама, материјално су допринели савезничкој ствари и били судеоници у извојевању коначне савезничке победе.“ Наредба је издата 29. марта 1948. године, а потписана од стране Хари С. Трумана.

Веома тешко је признати пораз, а још теже је то признати противнику лично. Чињеница да се стотине хиљада Срба декларишу као „четници“ да јавно носе четничка обележја, певају четничке песме, и одлазе на четничке скупове, довољна је да се схвати да је српски народ у највећем свом броју – четнички оријентисан. Можда то није по вољи комунистичком руководству, али то је чињеница коју, ако не признат

нају на папиру, довешће себе у ситуацију да им се то докаже уживо.

– Погрешна примена материјалног права –

На основу изложеног несумњиво се може закључити да због битних повреда одредаба управног поступка и непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања, дошло је до извођења погрешних правних закључака и стога и до погрешне примене материјалног права.

Стога позивамо на професионалну непристрасност судије Врховног суда Србије, иако гарантујемо да су сви „морално политички подобни“, да као врховни арбитри забораве своју страначку припадност, уз употребу искључиво правила правне доктрине донесу пресуду о томе да ли је њихов народ, српски народ, моралан или неморалан, зато што неће да живи под псеудонимом, већ достојанствено, милиони Срба у један глас изјављују да су „СРПСКИ ЧЕТНИЦИ“.

У Београду, 20. 8. 1990. год.

За осниваче
„Српског четничког покрета“
Адвокат Оливера Јелкић
Војвода др Војислав Шешел

УСТАВНОМ СУДУ СРБИЈЕ Иницијатива за покретање поступка за оцену уставности и законитости

У процесу савремених друштвених кретања и уставних промена у Србији донесен је и Закон о политичким организацијама који представља покушај формалне демократизације друштва. Чл. 10. ст. 3. спорног Закона, који каже да ће надлежни орган одбити упис у регистар политичких организација странку, ако њен назив вређа „јавни морал“, представља деманти демократије и своди спорни Закон на ниво покушаја увођења формалне демократије.

Демократија подразумева политичку вољу народа. Уколико једна држава жели да постане демократска, дужна је да обезбеди формалну демократију, односно да обезбеди скуп средстава и мера којима ће омогућити

народу да врши своју вољу. Та средства и мере називају се демократска права и слободе.

Демократија или постоји или не постоји. Код демократије нема ни „ако“ ни „али“ ни „осим“. Код демократије нема услова нити погодбе. Уколико се демократија условљава, она престаје да буде демократија.

Уколико сто или више грађана изражава своју политичку вољу на један начин, то за државу треба да буде закон. Није у компетенцији државе да оцењује подобност воље народа, јер не постоји народ због државе, већ држава због народа, (тако је бар у демократским друштвима). Народу нису потребна наравоученија, нити су му потребна упутства за употребу демокра-

тије. Народ у Србији је политички зрео и у стању је сам да оцени шта је за њега добро, шта је морално и шта је демократски.

Стога предлажем да Уставни суд Србије у Београду проведе поступак и донесе следећу

О д л у к у

Укида се чл. 10. ст. 3. Закона о политичким организацијама СР Србије.
У Београду 26.8.90. год.

За групу грађана
која настоји легализовати
политичку активност
странке Српски четнички покрет
Адвокат Оливера Јелкић, б.р.

Централна отаџбинска управа Српског четничког покрета Београд, 27. августа 1990.

САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ

У два наврата, 18. августа 1990. године, председник Српског четничког покрета војвода др Војислав Шешељ извођен је пред судију за прекршаје Града Београда и кажњен казном затвора у трајању од двадесет, односно двадесетпет дана (укупно 45) због сазивања и одржавања јавних демонстрација општесрпске подршке угњетеним Србима на територији данашње Хрватске. Кажњавању је претходило спектакуларно хапшење у 1.30 часова после поноћи и 16 часова после подне. Прво хапшење је изведено на сасвим незаконит начин, у Шешељевом стану, у време у које никако није због вођење прекршајног поступка смело бити обављено. Приликом оба хапшења полицијаци нису имали да покажу одговарајући налог или позив.

Сви ти поступци сведоче да бескрупулозност актуелног комунистичког режима једноставно нема граница. Након одбијања регистрације Српског четничког покрета, настоји се онемогућити наша практична политичка активност, наша странка обезглавити хапшењем и утамњичењем нашег лидера. Комунистима је сасвим јасно с које им стране прети највећа опасност по одржање њиховог владајућег монопола, па отуд и крајња бруталност у спутавању најозбиљније опозиционе партије, политичке снаге са најизраженијим упориштима у српском народу.

Српски четнички покрет ће се тим најновијим изливима комунистичке тираније супротставити свим методима цивилизоване политичке борбе и грађанске непослушности. Централна отаџбинска управа је једногласно заузела став да се наш председник војвода др Војислав Шешељ не жали ни на једно решење о кажњавању, па тим игнорисањем судских одлука бацамо нови изазов у лице комунистичких власти. Нас, српске четнике, не могу заплашити никаквим утамњичењима нити пендрецима.

Наша политичка дискриминација, уз евидентно протекционисање неких наводних опозиционих партија, као и тренутно манипулисање октроисаним уставотворним актима, режирањем парламентарних избора кроз наметање неправичног изборног закона и неравноправност у коришћењу средстава јавних информисања ради популарисања страначких програма, сведочи да се комунисти никада неће помирити с губитком власти и да су спремни све учинити да сопствени монопол заштите од народа, коме је доста оваке диктатуре.

Србијански комунисти настављају са прогоном Српског четничког покрета и његових чланова. Учестало је шиканирање колпортера који продају наше новине. Председник странке и генерални секретар су добили позиве да се појаве пред судијом за прекршаје Општине Стари Град због дистрибуције летака с прогласом српском народу поводом годишњице смрти генерала Драже Михаиловића. Власника стана, који смо изнајмили у страначке сврхе, натерали су, полицијским притиском, да нам откаже даље коришћење. Како смо обавештени, против председника на-

ше странке воде се још три прекршајна поступка: због одржавања комеморативног скупа поводом годишњице смрти генерала Михаиловића, учешћа у организовању демонстрација пред Телевизијом Београд и рушења паганских плоча са зидина Манастира „Свети Прохор Пчињски“.

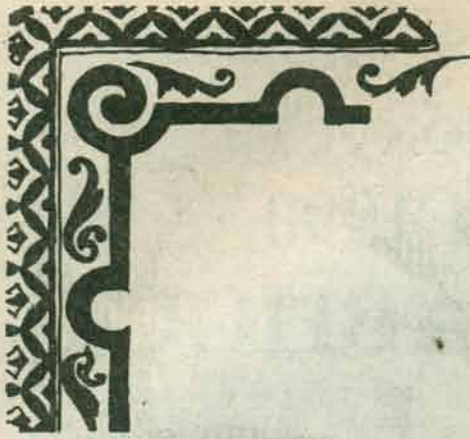
Комунисти су врло наивни ако заиста мисле да српске четнике тим мерама могу зауставити и спутати. Оне нам могу послужити само као подстрек за још смелије и озбиљније акције у циљу рушења комунистичке диктатуре и усвајања слободе и демократије у обновљеној српској држави.

**ЗА ВАСКРС СЛОБОДНЕ
СРБИЈЕ!
СРБИЈА ЈЕ ВЕЧНА ДОК
СУ ЈОЈ ДЕЦА ВЕРНА!
С ВЕРОМ У БОГА — ЗА
КРАЉА И ОТАЏБИНУ!
РАВНА ГОРА
ПОБЕДИТИ МОРА!**

Генерални секретар
Српског четничког покрета
Војин Вулетић, с.р.

ПОЛЕМИЧКИ ПОЛИГОН

ИЗВЕШТИЈА

Српско информисање УХАПСИТЕ РОЈТЕР

У прошлом броју смо најавили објављивање серије текстова у којима разматрамо политику коју је у Србији (спро)водио покојни Савез комуниста. Какво нам је правосуђе, инвестициона, социјална и стамбена политика, у којим су (не)приликама здравство, образовање, информисање... Специјално за наш лист о томе пише новинар Милован Бркић, који нам у овом броју представља српско информисање, с посебним освртом на пословање Радио-Телевизије Београд.

Када су на Косову избиле демонстрације Албанаца 1981. године, комунистички режим је имао намеру да од јавности сакрије ову непријатну истину. Јер, ништа се није десило, ако о томе није писано у новинама, или ако

о томе нису јавили радио или те-ве. Комунисти су информисање држали под својом шапом, па је јавности саопштавано само оно што се комунистима свиђало. Колико су комунисти били обесни и уверени у своју свемоћ над јавним информисањем сведочи и иступ тадашњег комунистичког силника Цвида Ниманија. Када му је саопштено да о косовским збивањима треба издати саопштење за јавност, г. Нимани се наљутио и наредио да се о томе не сме објавити ниједна реч. На Косову су урнебесно протестовали 1981. године, било је много жртава, поломљених руку, ногу, излога, огромна је материјална штета причињена, интервенисала је војска и јаке милициј-

ске снаге, али за г. Ниманија и комунистички режим то је била „интерна ствар“. Када је г. Ниманију стидљиво предочено да се ови догађаји не могу прикрити, јер је о томе јавио Ројтер (британска државна агенција), комуњара Нимани је не трепнувши наредио: „Зауставите Ројтер!“

Колико је догађаја у Југославији остало јавности непознато, колико је убијено грађана без икакве кривике од стране комунистичких целата, а да о томе појма нисмо имали?!

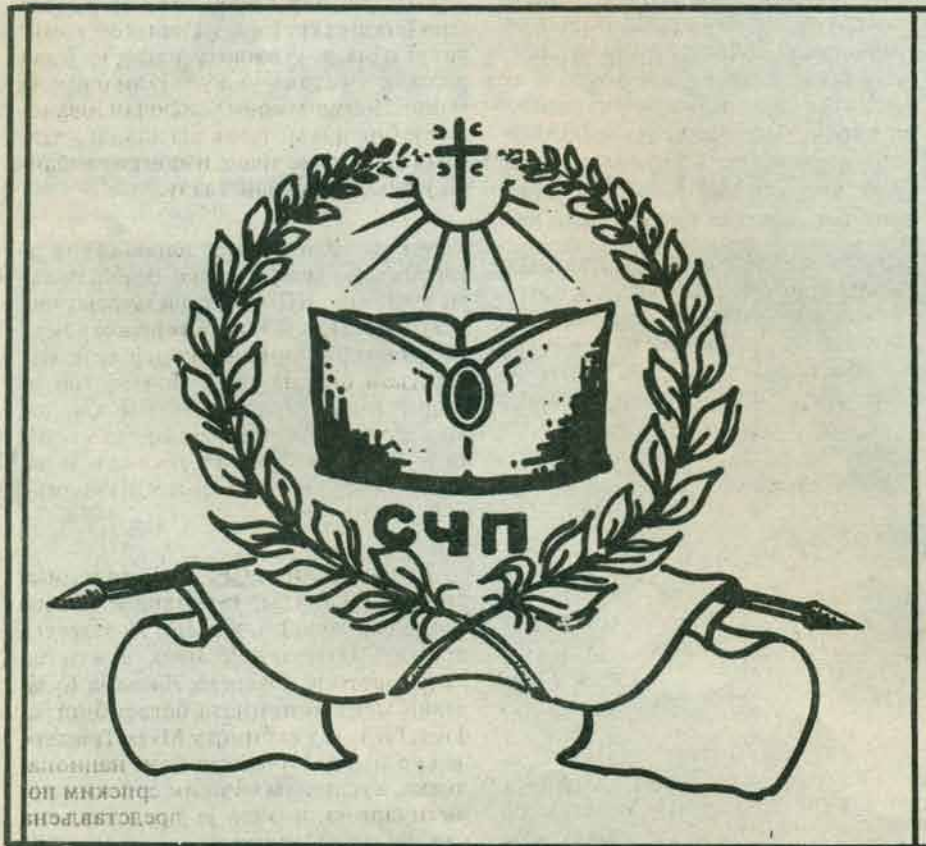
Главне уреднике листова, радио и те-ве кућа постављали су, углавном, форуми покојног Савеза комуниста, на предлог, и по личном укусу комунистичких лидера.

Једна анегдота из прошлости може послужити да се, донекле, објасни и кадровска политика комуниста у јавном информисању.

Секретар за штампу Наполеона упитао је Његово Височанство зашто стално тражи да му се реферише шта пише страна, а никада не тражи да буде упознат са писањем домаће штампе. „Знам све главне уреднике, господине“ – одговорио је Наполеон своме секретару.

И српски комунистички Наполеони су знали све главне уреднике, па није ни било потребе да читају српске новине. Знали су шта постављени уредници смеју да пишу, и шта им је наређено да објављују.

Одласком свемоћног Јосипа Броза из живота, његови су ученици почели борбу за упражњени престо. Јављали су се мали Титићи, сваки уверен да је баш њему предодредио да замени „највећег сина свих наших народа и народности“ – покојног Јосипа Броза званог Тито. И, тако су мали Титићи почели да за уреднике постављају своје људе. После „привременог одласка Јосипа Броза“, почео је и невидљиви рат његових следбеника. Овај невидљиви рат одмах су искористили новинари и почели да се убацују у

Демонстрације пред ТВ Београд

мешупростор, критикујући понашање и активности комунистичких лидера, који су били у „сукобу интереса“ са „заштитним знаком“ њиховог гласила. Из других новина су, опет, нападали њиховог лидера, па су грађани, читајући више новина, могли да стекну слику и о једним и другим и трећим моћницима. Тако је дефлорисана почетком 1981. године и комунистичка недодирљивост.

СВИ СЛОБИНИ ЛЈУДИ

После Брозове смрти, или „привременог одласка“, како су то комунисти називали у својим значајним саопштењима, српско новинарство се почело мигољити из комунистичких шапа. У кући „Политике“ издвајали су се часописи „Политикин СВЕТ“ и нелељник „НИН“, а неко време је и „Политика ЕКСПРЕС“, док је уредник био Божидар Богдановић, саопштавала нам доста чуваних тајни.

У „Борбиној“ кући, одласком са уредничког места Марка Лолића и Крсте Бјелића, изузетно конзервативних и реакционарних уредника, а доласком Сташе Маринковића, лист „Борба“ је, откада послушност комунистичким цензорима, а „ТВ Новости“ су, текстовима Предрага Живанчевића, доста тукле по Косовскојртварности.

Значајну самосталност освојио је био и радио Београд, нарочито његов Други програм. Гласовита станица „Студио Б“ се значајно осамосталила,

захваљујући младим уредницима, који нису прихватили да им се диригује како да раде. Ова радио станица је саму себе издржавала, са јединим извором прихода – рекламама, а да би била слушана морала је бити објективна, критички настројена према режиму, што је успевала и да освоји многе табу теме.

Комунисти, присталице Брозове чврсте руке, покушавали су на све начине да покоре штампу, а новинарима зачепе уста.

Доласком Слободана Милошевића за лидера српских комуниста и његовом победом на Осмој седници ЦК Савеза комуниста Србије, српско новинарство је завијено у црно. То су најтежи послератни дани за српске новинаре.

Одмах после Осме седнице ЦК СК Србије Милошевић је пожурио да направи сечу уредника, и да заведе најгори терор.

У кафани „Чарапићев брест“ одржан је неформални разговор и донета одлука ко ће изгубити посао (и главу), а ко ће доћи на кључна места у информисању.

Директор „Политике“ др Иван Стојановић, у то време и члан Централног комитета СК Југославије, и професор београдског Економског факултета,

смењен је без образложења, а на његово место је постављен др Живорад Миновић. „Политика Експрес“ је већ имала устоличеног главног уредника Слободана Јовановића, који је постављен на ову дужност са места извршног секретара у Градском комитету, мада је у животу написао једва десетак текстова, укључујући и писма мајци. Полуписмени Слободан Јовановић је био прави човек за главног уредника. Што мање знаш, имаш више шансе, јер боље слушаш газду.

У кући „Политике“ направљена је чистка. Смењен је Мирко Ђекић, главни уредник „НИН“-а, и на његово место је постављен Ђоко Стојичић, комунистички функционер, који је са новинарством био на „Ви“. Психијатар је упорно инсистирао да Стојичић због терапије напусти тако одговорно место, па је на крају Стојичић замењен и на његово место је постављена Шумадинка Радоњић.

Двонедељник „СВЕТ“ је месецима био на нишану, јер је главна уредница Јела Јевремовић одбијала да поднесе оставку. Извршен је ипак пуч и на њено место је доведена Љиљана Булатовић, жена-комуниста, богате биографије. Била је у кабинету Мике Трипала, дежурни критичар српског национализма, куртизана многим српским политичарима, а онда је представљена као „Велика Српкиња“.

„Пролитика“ је предата у шапе Слободана Милошевића и његове жене Мирјане Марковић. Брзо је „пала“ и Телевизија Београд. Ратомир Вицо, генерални директор Радио-Телевизије Београд био је и члан Председништва ЦК СК Србије, његов заменик Душан Митевић је био у Председништву Градског комитета СК Београда. Вицо је био залужен у Партији за идејни рад.

На нишану јуришника Осме седнице ЦК СК Србије брзо се нашла дневна „Борба“, са званичним захтевима Републичке конференције ССРН-а Србије и њеног председника др Богдана Трифуновића, да се смени уреднички колегијум на челу са Сташом Маринковићем, јер „спроводи антисрпску политику“. Напад на „Борбу“ је одбијен, али се предводницима „антибирокуратске револуције“ предао главни уредник листа „Вечерње новости“ Радисав Раде Брајовић.

У „Чарапићевом бресту“, у то време омиљеном састајалишту Милошевићевих таборника донета је и одлука о ликвидирању непоходних новинара, сачињен је и списак од стотину људи које треба уклонити из јавног живота. Речено и учињено. Тако су за српско новинарство и новинаре почели најтежи дани у послератном животу Србије и Југославије.

Најугледнији српски новинари су, оставши на леду, почели да пишу за загребачке, сарајевске или словеначке листове. Али ни рука Слободана није мировала.

Посебно одељење Управе за државну безбедност Београда и Управе за државну безбедност Србије, по налогу Милошевића и уз сагласност Радмила Богдановића, бавило се београдским новинарима, уходило је „издајнике“, правило провокације, а рачунало се и са неким ликвидирањем.

Прва жртва Милошевићевог дова на новинаре био је потписани новинар. У јунском броју мариборског листа „Катедра“ 1987. године, а три месеца пре Осме седнице ЦК СК Србије, потписник овог текста је објавио чланак „Играју се делије, насред земље Србије“, у којем је оштро критиковао комунистичког лидера Милошевића и поименично његове сараднике. Посебно је био представљен клан његове супруге Мирјане Марковић, професора марксизма на Природно-математичком факултету и члана Председништва Универзитетског комитета СК Београда.

Три месеца касније, после победе у „идејном рашчишћавању“ на Осмој седници, 29. септембра (1987) године Милошевићев штаб је наложио да се над овим новинаром изврши одмазда. Градски судија за прекршаје у Београду донео је 29. септембра налог да новинар буде приведен на саслушање, а истог дана, након спектакуларног хапшења, као у хорор филмовима, судија је донео решење да новинара одмах пошаље на издржавање казне од 50

дана, која му је изречена због „вређања друштвено-политичких организација“ у тексту „Играју се делије, насред земље Србије.“

Хапшење новинара режирала је др Мирјана Марковић, Милошевићева супруга, уз пуну асистенцију Живорада Миновића, директора „Политике“ и уз помоћ Николе Љубичића (у то време члана Председништва СФРЈ).

Изненадни отпор, који је пружио Удружење новинара Србије, на челу са председником Југом Гризелићем, Милорадом Рогановићем, уредником „Студија Б“ и групом младих новинара, и након објављивања серије текстова у „СВЕТ“-у, „НИН“-у, „Вечерњим новостима“, „Осмици“ и другим листовима, осуђени новинар је пуштен из затвора после 15 дана, решењем Врховног суда Србије, који је „одложио извршење казне“, а новом пресудом новинара казнио са само 25 дана затво-

ра. Преосталих десет дана казне новинар није издржао, мала се јављао у Окружни затвор у Падинској Скели, да одробија остатак казне.

Тешко је побројати све невоље које је комунистички лидер Милошевић, са својом булуменом, причињавао новинарима који нису могли да пишу онако како је то Милошевићу одговарало.

Инспектори Државне безбедности су, по налогу Милошевићевих стратега, и шаком и капом делили велике паре, само да их приволе да подрже лидера Слободана, да о новом курсу српске комунистичке партије пишу све најбоље, или да не пишу ништа, да ћуте!

За главног и одговорног уредника илустроване ревије „Дуга“ Милошевић је поставио Илију Рапајића, чиновника из Радне заједнице ЦК СК

Србије, који се у то време забављао са његовом кћерком Маријом. Диктатори, може се закључити из савремене историје, у зетове увек имају поверење.

Без икаквог достојанства, српска штампа, осим изузетака листа „Борба“ и „Студија Б“, на сва уста је хвалила Милошевића. Такву срамоту, у величању једног комунистичког лидера није доживело ниједно болшевичко новинарство. На такав начин на лист „Православље“ не пише о Богу и светитељима, али је „Политика“ писала о Милошевићу као „највећем сину српског народа“.

Данима је свечано почињао Дневник ТВ Београд вестима у којима се приказује лидер Милошевић како председава Комисији за реформу политичког система, па Комисији за реформу природног система...

Никада не чусмо и коначни резултат рада тих силних Милошевићевих комисија. Телевизија је као папагај по-

паре. Све под ставком „неидентификована наплаћивања“.

Одакле новац „Политици“ да плаћа своје послушне уреднике и новинаре, одакле новац Телевизији Београд за изузетно велике плате својим челницима?

„Политика“ је, одлуком Скупштине Србије, ослобођена плаћања неких пореза, што представља 6 одсто њеног укупног прихода. Ова кућа је доведена у привилегован положај, незаконитом одлуком српског „парламента“. Послушност је Милошевић и јавно награђивао.

Велике губитке у кући „Политика“ месецима је исказивао недељник НИИ, двонедељник „Политикин СВЕТ“, месечник „Зора“, часописи „Рок“, а катастрофалне губитке показао је и „Спортски журнал“ и издање „Политике“ на енглеском језику. У званичном извештају финансијске службе „Политике“ губитке у пословању, наводно, показују само „Зора“,

плаћају претплатници радија и телевизије!

Београдска телевизија је посебна прича.

Када је идеолог српских комуниста Ратомир Вицо повучен са дужности генералног директора Радио-Телевизије Београд, да у Председништву ЦК СК Србије ову дужност обавља професионално, на његово место је постављен Душан Митевић, његов заменик.

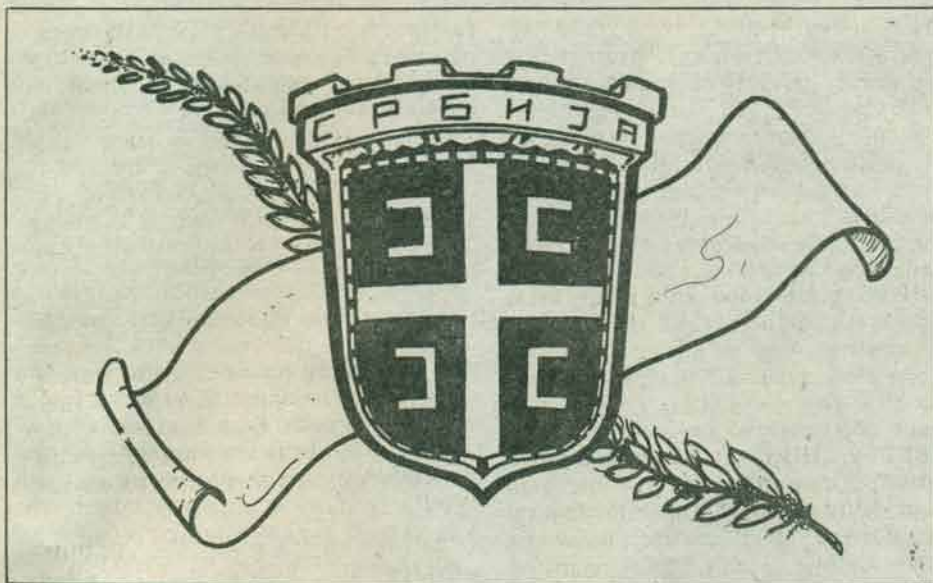
Ратомир Вицо је отишао са директорског места 1988. године, а у Телевизију Београд је довео велики број новинара и службеника Радио Београда (јер и тамо је Вицо био главни човек) и они су почели да жаре и пале те-ве новинарством.

Ратомир Вицо је иза себе оставио праву пустош у финансијском пословању Телевизије Београд.

Нови генерални директор Душан Митевић је човек изузетно богате биографије. У „Студентском граду“ на Новом Београду уочио га је покојни Јосип Броз крајем шездесетих, када је на сва уста критиковао захтеве студената за бољим условима. Касније му је кум на венчању био лично г. Махмут Бакали. (За мање упућене: Махмут Бакали је 1981. године смењен са дужности председника ПК СК Косова, као вођа сепаратистичких демонстрација). Због заташкавања истине о Косову Душан Митевић није изабран за директора Телевизије, јер је 1985. године Скупштина Србије, јавним гласањем одбила предлог о његовом именовању, уз образложење да је реч о човеку који својим професионалним угледом и моралним својствима није достигао да обавља ову одговорну функцију. Милошевићу то наравно није сметало, па је на место Ратомира Вица поставио г. Душана Митевића.

Заслужни човек Осме седнице доbio је, како то и заслужују тако заслужни људи, кућу од преко 150 квадрата. Истина, кућа је била у власништву архитекте Стојана Максимовића, нашег човека, а аген. „МОСАД-а“ (тајне израелске службе). За Максимовићем је била расписана потерница, а Митевић је, без икаквог правног основа уселин у ову кућу, мада је већ имао четворособан стан. Његова супруга имитаторка Биљана – Биља Ристић је желела кућу, и добила је. Врховни суд Србије је, када је Максимовић ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело плачке, поништио одлуку о додели стана Душану Митевићу, али се он још шепури у туђој кући. Комунисти мисле да имају право на све, њима све припада: и наши животи, и наша имовина, и наше жене, кћерке, сестре. Све је њихово и у њиховим рукама, ако они пожелел! Такав морал није познат историји.

Данас је београдска Телевизија легло најгорег криминала. Тешко је израчунати колико моћниши Телевизије од ове куће опљачкају новца.

нављала хвалоспеве Милошевићевој памети.

Београдски издавачки графички завод, (издавач је и листа „Дуга“), објавио је књигу г. Милошевића „Године расцвета“ и исплатио му хонорар у огромном износу. Толико пара не би зарадио ни писац „Рата и мира“, колико је Милошевићу исплаћено. Преко „Дуге“ је Милошевићева жена Мирјана форсирала своје фаворите, повчано их награђујући.

„Политика“ је запослила Милошевићеву кћерку Марију у „Илустрованој политици“, мада није успела ни гимназију да заврши. Добила је фалсификовану диплому. Стотинак новинара није могло доћи у „Политику“, али за Марију није било проблема.

Од којих пара је финансиран Милошевићев пропагандни апарат?

БИГЗ је у огромним губицима, а да би Илија Рапајић, који је у међувремену постао и директор БИГЗ-а, био адекватно награђен за обављени посао, овој издавачкој кући се дају огромне

„Свет“ и „Рок“, а НИП „Политика“ је у минулој години, наводно, остварила добит од десет милиона долара!

Пажљивијим рачунање прихода „Политикиних“ издања, множењем продатог тиража са продајном ценом, и уз одбијање провизије продајној служби, цене штампања, осталих услуга и плата запослених, непобитно се утврђује да је разлика у расходима застрашујуће већа од прихода. Ко у „Политику“ убацује готов новац?

Месецима је „Политика“ објављивала на својим страницама лажне извештаје о упису „Зајма за препород Србије“. Боље обавештени тврде да је добар део пара из фонда Зајма убачен у „Политику“, ради њене финансијске консолидације, да се може носити у медијском рату са другим новинским кућама, нарочито са „Борбином“.

„Политика“ се углавном бесплатно, са својим издањима, рекламира на сва три програма Телевизије Београд и на програмима Радио-Београда. То

Новинарске куртизане

Плаћајући послушност, Митевић толерише тешке злоупотребе у Спортској Редакцији Првог програма. Петар Лазовић и Милојко Пантић ставили су милијарде динара у џеп, доводећи у своје емисије директоре угледних предузећа, рекламирајући њихове производе, услуге хотела, бања. Пантић је тужно, због прозивања у новинама због ових мући, неколико новинара, али је пред Првим општинским судом у Београду изгубио судске спорове.

Спортска редакција телевизије Београд је пункт београдске спортске мафије на челу са Миљаном Миљанићем. Мафија диктира и уређивачку политику спортске рубрике, а Пантић и Лазовић са сарадницима узимају огромне паре. Наравно, треба од ових гангстерских послова изузети часне новинаре Срђана Кнежевића и Душка Кораћа.

Један од спортских коментатора Драган Никитовић са 62 године и данас путује на сва светска, европска првенства и такмичења, а наплаћује троштуруке девизне дневнице. Из архиве Телевизије Београд Никитовић узима

снимљене траке, од њих прави филмове и продаје их у иностранству.

Посебна прича је Београдски ТВ Програм. Када је својевремено „Студио Б“ покушао да почне са емитовањем и те-ве програма, одбијен је без сувислог образложења, а ТВ Београд је брже-боље почела са „Београдским ТВ програмом“ и Јутарњим програмом, који припрема иста екипа новинара.

У „Београдском ТВ програму“ обучавају се и млади новинари. Главни човек је Бане Вукашиновић, новинар који својом појавом пред камерама врећа професију. Младе новинарке, јавна је тајна, ако желе да се задрже дуже време на програму, морају, обавезно да иду са Вукашиновићем у кревет, или са неким његовим колегом. Вукашиновић је разбојник који би могао у правној држави добити дебелу робију. У програм и у своје емисије Вукашиновић доводи своје личне кројаче, фризере, издаваче својих књига, педикуре, младе певачице, видаре, кафешије. Десетак минута разговора и рекламе, и за узврат доста, доста новца. У Телевизији Београд Вукашиновић, Милош Танасковић и још неки уред-

ници понашају се као да је телевизија њихово власништво, као да тај суманути програм који праве не плаћају све сиромашнији грађани.

Информативни програм ТВ Београд је под посебним надзором. Сви способни новинари су смакнути, и већ месецима нам се кезе као водитељи „Дневника“ Споменка Јовић, Небојша Јанковић, Душан Чукић.

Угледни новинари и водитељи Владо Марен, Бранка Михаиловић, Михаило Ковач и Вељко Самолов су скинути са програма. Нису више могли да издрже да читају лажне извештаје које им је достављала рука Душана Митевића.

Чак је и Зоран Луковић, послушник најгоре врсте, одбио вођење ТВ дневника после извештаја о митингу који је организовала опозиција 13. јула ове године, када је Луковић прочитао извештај којим је на крајње лажан начин приказан ток демонстрација и батине које су добили демонстранти, извикујући паролу испред зграде ТВ Београд, тражећи опозив Душана Митевића.

Душан Митевић је, да подсетимо, радио-везом наредио да демонстранти пендрецима буду растрани. Радмило Богдановић, републички министар полиције је чест гост Митевића, а у телевизији гледа, на интерним програмима, преносе фудбалских утакмица.

Данас су главни новинари ТВ Београд Соња Ђурић, Споменка Јовић, Предраг Витас, Душан Чукић, Небојша Јанковић.

Породичне везе не Телевизији Београд су уобичајене. Предраг Витас је супруг Весне Југовић. Као главни и одговорни уредник Информативног програма очас је прогутао Весну Југовић, своју супругу за кључног коментатора. Једино је проблем што и написане извештаје Весна једва успе да ишчита. Али, то јој не смета у каријери. Није она једина која ни стасом ни гласом не заслужује да буде новинар београдске Телевизије. Међутим, све покрије њен муж, прочитавши своје морбидне коментаре, гласом као да је у питању смак света.

Споменка Јовић и Соња Ђурић тренутно су најподобније новинарке. Прозуклим гласом, као из бурета, напудерисана као у луткарском позоришту, госпођа Споменка Јовић, не трепнувши, може да прочита сваки текст, сваку очигледну лаж може да саопшти милионском гледалишту. Њу то не погађа. Важно је да буде добро плаћена. Некадашња спикерка Радио-Шапа, читач жеља слушалаца, данас је главна новинарка ТВ Београд. Послушност је изнад свега. И подаништво, сваке врсте.

Београдска те-ве је мали куплерај. Сестра Соње Ђурић је спортски коментатор (Бојана Шумоња), а у ТВ Београд су запослене и читаве породице.

Са те-ве Београд нас месецима терорише полупијани Милош Марковић, са полупијаним извештајима.

На слободним изборима конституисана Скупштина Србије имаће тежак задатак да у пословање ТВ Београд uvede ред. Из ње би требало најурити стотинак новинара и уредника који су на најгори могући начин обављали новинарски посао. Једно од могућих решења је и ликвидирање садашње ТВ Београд и оснивање нове те-ве куће, у коју би се запослили новинари и службеници на јавном конкурсу.

Инвестициона политика ТВ Београд је посебна прича. Ни ПИГГЕРПОЛ не може ући у траг плачкама Одељења за инвестиције ТВ Београд.

Код изградње репетитора и предајне мреже по Србији већ годинама се плачкају огромне паре. Сачињавају се лажне листе утрошка материјала, праве лажне предрачунске вредности.

У Србији је четвртина територије непокривена те-ве сликом. И тамо где се изграде репетитори, слика је мутна, јер се уграђује застарела техника, фушерски изводе радови, само да се стекне правни основ за судску исплату претплате од грађана који имају купљен те-ве пријемник, мада нису у могућности да прате програме.

На плачкању нара кроз „инвестициону активност“ махери из ТВ Београд могу бити виши инструктори и мафијашима на Калабрији и Сицилији.

Душана Митсвића и његове газде једино занима да са екрана гледаоцима буду сервиране оне „истине“ које ће годити лидеру Милошевићу и његовој жени Мирјани Марковић, које ће величати пропалу комунистичку политику, која се још једино у Србији упорно копча.

Краће, расипништва, то је све легализовано. Телевизија нам испоставља рачуне, које морамо плаћати. Она има потпуни монопол у информисању. Митсвић је, да подсетимо, забрањено пре два месеца да „Студио Б“ почне са емитавањем свога те-ве програма, али је брже боље те-ве станицу отворила „Политика“.

Почела је да се гаси звезда Слободана Милошевића. Новинари Телевизије Београд, као штакори, покушавају да се прикрију, да се притаје, очекујући да своје слугерањске услуге понуде и новој, на слободним изборима устројеној власти. Хоће ли имати шансу?

Срамота коју је српском народу нанело Милошевићево информисање и његова свита новинара, неће још дуго бити опрана. А и рачуни који нам буду испостављени, јер је приватно новинарство Милошевића много коштало, биће стравични. Неко ће то морати да плати. А ко ће други, него све осиромашени грађани Србије, које је на просјачки штап и довела комунистичка пропаганда Слободана Милошевића.

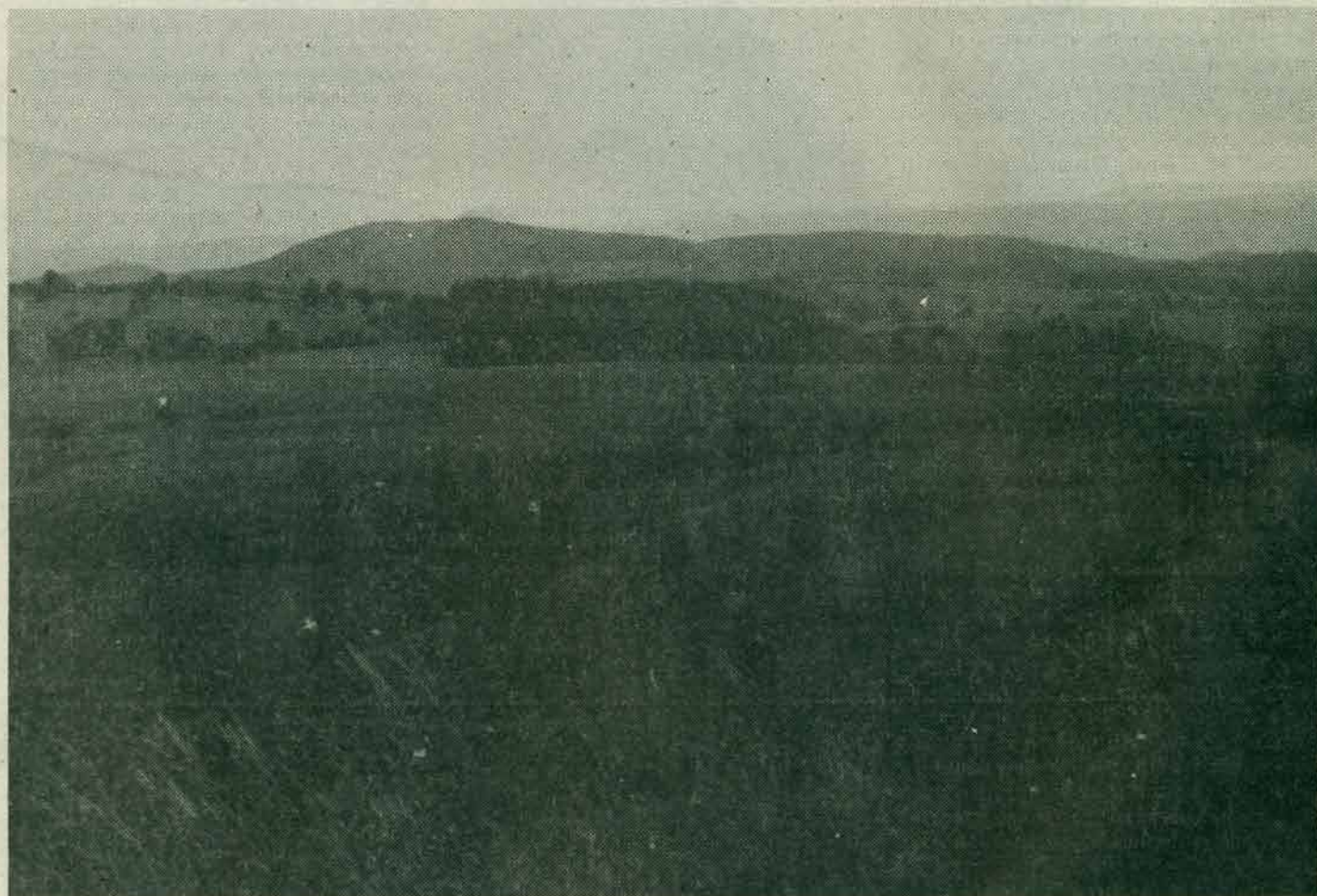
Милован Бркић

ПОЛИТИЧКА АКТИВНОСТ
српског **ЧЕТНИЧКОГ**
ПОКРЕТА

Репортажа о обележавању 13. маја

**РАВНА ГОРА
ПОБЕДИТИ МОРА**

Акцију подизања спомен обележја генералу Драгољубу Дражи Михаиловићу, у организацији Либералне странке из Ваљева, јаке снаге безбедности, на челу са републичким секретаром Радмилом Богдановићем, онемогућиле заплетивши спомен плочу којом су људи, неповерљиви према „званичној“ историји, желели обележити дан када је генерал

стигао на Равну гору и ступио у борбу са окупатором.

Све је почело да се „ковитла“ неколико дана пре историјског 13. маја, дана када је генерал Драгољуб Дража Михаиловић 1941. год ступио на Равну гору. Александар Стефановић, оснивач и тадашњи председник Либералне странке из Ваљева, дошао, је на

идеју да би ваљало обележити дан када је командант Отаубинске војске дошао на Равну гору, одакле је ступио у оружану борбу са окупатором. Како је Стефановић желео да своју идеју „отвори“ у штампи, поучен негативним искуствима са Вуком Драшковићем, дао је информацију дописницима централних листова, да ће реченог дана

Либерална странка поставити спомен обележје на Равној гори. Вест о томе појавила се само у „Вечерњим новостима“ уз стандардан коментар бољшевичке штампе „да је то још један доказ повампиреног четништва“. То је свакако утицало да јавност сазна за ову намеру, али је омогућило милицији и државној безбедности, као дежурној савести комунистичког система, да се на време припреми и блокадом Равне горе онемогући чланове Либералне странке у њиховој намери. Овде би требало рећи и са којим мотивима је Стефановић дао информацију новинарима, свестан да би то могло имати и лоше последице по подухват. Десетак дана пре овог историјског датума, Стефановић је у разговору са Даницом и Вуком Драшковићем открио своју идеју. На то му је Вук одговорио:

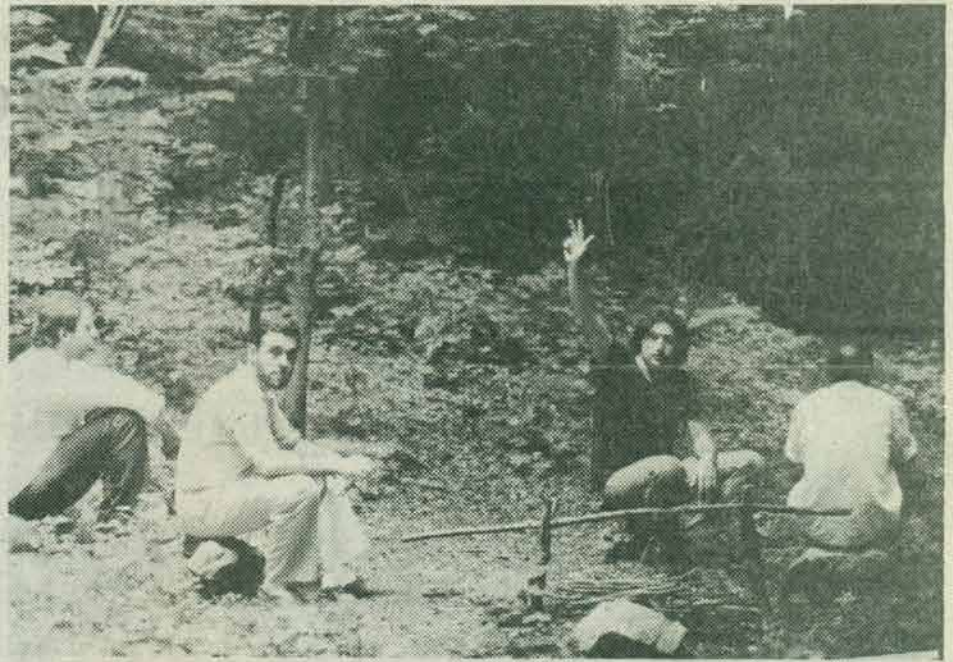
– Па, ја то сањам од рођења!

Знајући да Вук има обичај да при сваја туђе идеје и презентира их као своје (каснији развој догађаја даје му за право) он је објављивањем у штампи своје намере, желео да сутра не буде дилема око ауторства.

Иначе, цео подухват је био обавијен потребном количином тајности и конспиративности. Плочу је по идеји Александра Стефановића урадио тадашњи члан Либералне странке Драган Видаковић, а уметнички део посла обавио је сликар Мића Параментић. Пошто Стефановић због учешћа на Оснивачкој скупштини Народне странке у Титограду није стигао на време у Ваљево, услед магле и влажног пута, све је на себе презуела група верних присталица Драге Михаиловића (Стефановић се пробијао ка циљу са косјерићке стране, али је на домак Равне горе био онемогућен од стране Државне безбедности).

Дакле, Видаковић у „десет нула нула“ долази са својим мини-аутобусом и Дражиним обележјем пред кафану Краљевић Марко. Кафана никад посећенија за обично недељно пре подне: тридесетак одважних људи који не желе да пропусте догађај за памћење, новинари, дописници београдских листова, локална телевизија, припадник ДБ који је у „пролазу"... Полазак се одлаже јер људи из „Гласа цркве“ чекају Драшковића, а договор је да се крене заједно. Пошто њега нема, аутобус у пратњи двоја – троја новинарска кола креће, јер у Мионици чека веза која треба да послужи као водич до Равне горе. Веза је изгубила стрпљење и отишла, па пада одлука да се настави без ње.

Прва милицајска патрола на скретници за Струганик. Заустављање – Добар дан, добар дан. Милиционари и путници се углавном знају, пошто су из Ваљева. Рутинско легитимисање – Куда ћете? – „Идемо на излет“. „Срећан пут!“ После – километар два наилазимо на групу дечака која иде у супротном смеру. На питање – Куда ћете? одговарају – Нас је варатила милиција из

Струганика, све заустављају и претресају. Због нових околности – нова одлука, зауставља се аутобус, телевизија која је у пратњи, вади се спомен обележје и ту крај пута долази до снимана да би јавност била обавештена. Телевизијска монтажа, касније показује да је и то било злоупотребљено. На обележју пише: „Српском чичи 1941.–1990. Освећени Срби“. У средини крст, десно српска застава, лево српски грб, на полеђини „Либерална странка Ваљева“ и име аутора. Након обављеног посла којим се желела предупредити очекивана акција милиције обележје се враћа у бункер и пут се наставља. У Струганику стварно милиција. „Сви напоље, личне карте“. Претрес возила. Један милиционар враћа врећу са спомеником, не много изненађен открићем. „Предмет“ се запленаује, уз уредно издату потврду. Неспоразума нема. Милиција умољава да прегледани крену даље, да не стварају гужву, пошто, нова возила пристижу. За тили час се наниза пет-шест кола. Из једних, прокупачке регистрације, вијори застава СПС. Одузима се. После контроле сви без проблема настављају пут. Новинари остају, пошто се очеку-

ништа. Но, људи продужавају. Обавештења покрај пута као да говоре да смо залутали: с десне стране испред овећег шумарка, табла са натписом „Титов гај“. На месту Српска буква, у селу Ба, познатом по четничком конгресу из 1944. и четврта милицијска контрола! Органи безбедности не дозвољавају даљи пут колима, јер је пут мање проходан. Молби новинара да им се омогући наставак вожње са Видаковићем, чији је аутобус нешто виши, удовољава се. Пут је заиста тешко савладив, али се Видаковић не предаје. И креће се даље, с неверицом да се даље на тај начин уопште може. Видаковић их разуверава. После једно три километра и он схвата да је, „пала“ и зауставља. Креће се пешке, предео неплодан и ненасељен, међу присутним се актуализује теза о запостављености оног краја због комунистичке одмазде. Срећемо бројне и неорганизоване групе, углавном мирних људи. Тек њихов разговор открива незадовољство влашћу и „разлоге“ за сусрет са аутентичном, а не лажно представљаном прошлошћу.

На једном љувику група младић људи сачекује нас песмом „Од Тополе

применити средства принуде“. Накнадна уверења присталица Драже у невиност својих намера не пролазе. Вук наставља да испитује праг осетљивости полицајца – „Говори се да је мртав Тито наредио да се ухапси мртав Дража. Пошто је у Кумровцу затворена школа, идемо овде да отворимо нову: „Је. Бе. Тито“. Милиција чека да истекне петнаест минута, који пролазе у „академском“ дијалогу. После још једног упозорења група се повлачи, остаје само пар Драшковић, седећи из протеста, окружен снагама безбедности. Креће и Вук уз последњу реплику милицији: – Драго ми је што сте посетили Равну гору.“ И Даница после дужег премишљања убацује у „рикверс“, али после педесетак метара седа на једну косину. Са удаљености би се рекло да онако „депримирана“ чуна косе. Лидер, исусовског обличја, сачекује да емоционални напад немоћи прође његово сапутницу, па да крену назад. Показало се да је кренуо ка „центру“ а да је његово учешће у подухвату пре свега само рекламерски потез.

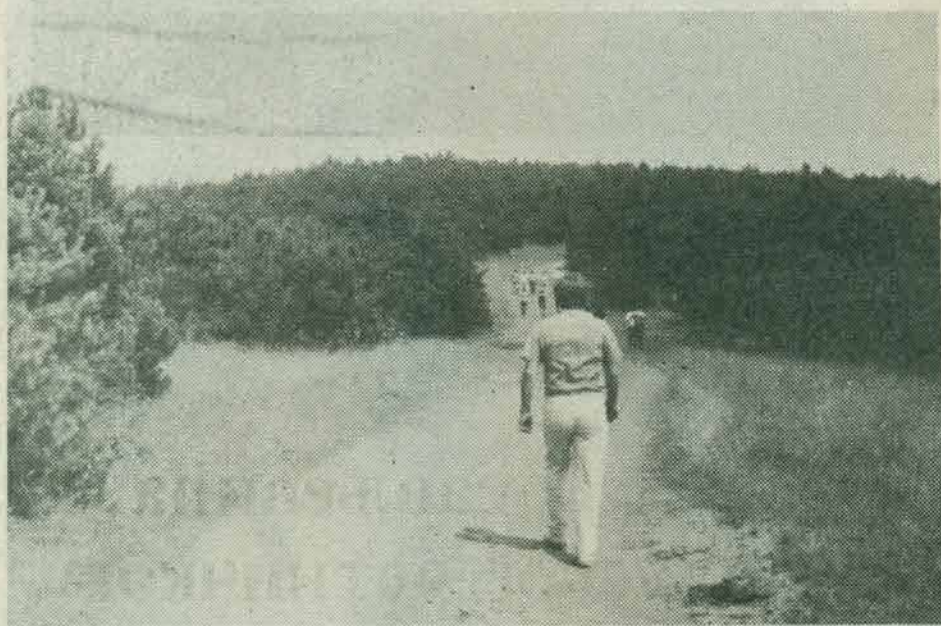
Приликом повратка, од оних који су разним богазма стигли у „центар ствари“ (новинари су, такође, заустављени) сазнајемо о „силесији“ милиције, специјалана, хеликоптера, републичком секретару на лицу места. Очито су „безбедњаци“ на Дан безбедности озбиљно схватили свој посао.

Код срасле букве, где је остало четрдесетак кола из шест – седам различитих места, од групе припадника Српског покрета обнове из Чачка, који су овамо кренули са ваљевске стране пошто са горњомилановачке нису могли проћи, сазнајемо да су они, ипак, „успели“. Неколико дана раније, док Равна гора није била под блокадом, закопали су своју плочу захвалности Дражи Михаиловићу. Сазнајемо да је на плочи текст: „У Тополи Карађорђе, у Такову Милош, на Равној гори Дража“ 1941 – 1990. „Захвални чланови СПО“.

Да ли је то тачно остаје да нагађамо, но знајући да је Вуку било стало да се подухват припише њему (што је касније покушао) не би нас изненадило да је све обична „патка“, да је наводна плоча чија је фотографија објављена у „Српској речи“, била и намењена само за сликање.

По повратку у Ваљево сазнајемо да је „настрадао“ камени крајпуташ као обележје „Титовог гаја“. Група Шапчана са једним свештеником очито је сматрала да Гај носи погрешно име. Због тога су провели целу ноћ у ваљевском СУП-у, где су „уверавани“ да су им закључци погрешни. Бар што се имена Гаја тиче.

На крају ваља напоменути да су Александар Стефановић, Драган Видаковић и Мића Параментић, већ неколико пута, због, учешћа у акцији подизања спомен – обележја, саслушани у СУП-у, и да је против њих покренут судски поступак са још увек неизвесним исходом.

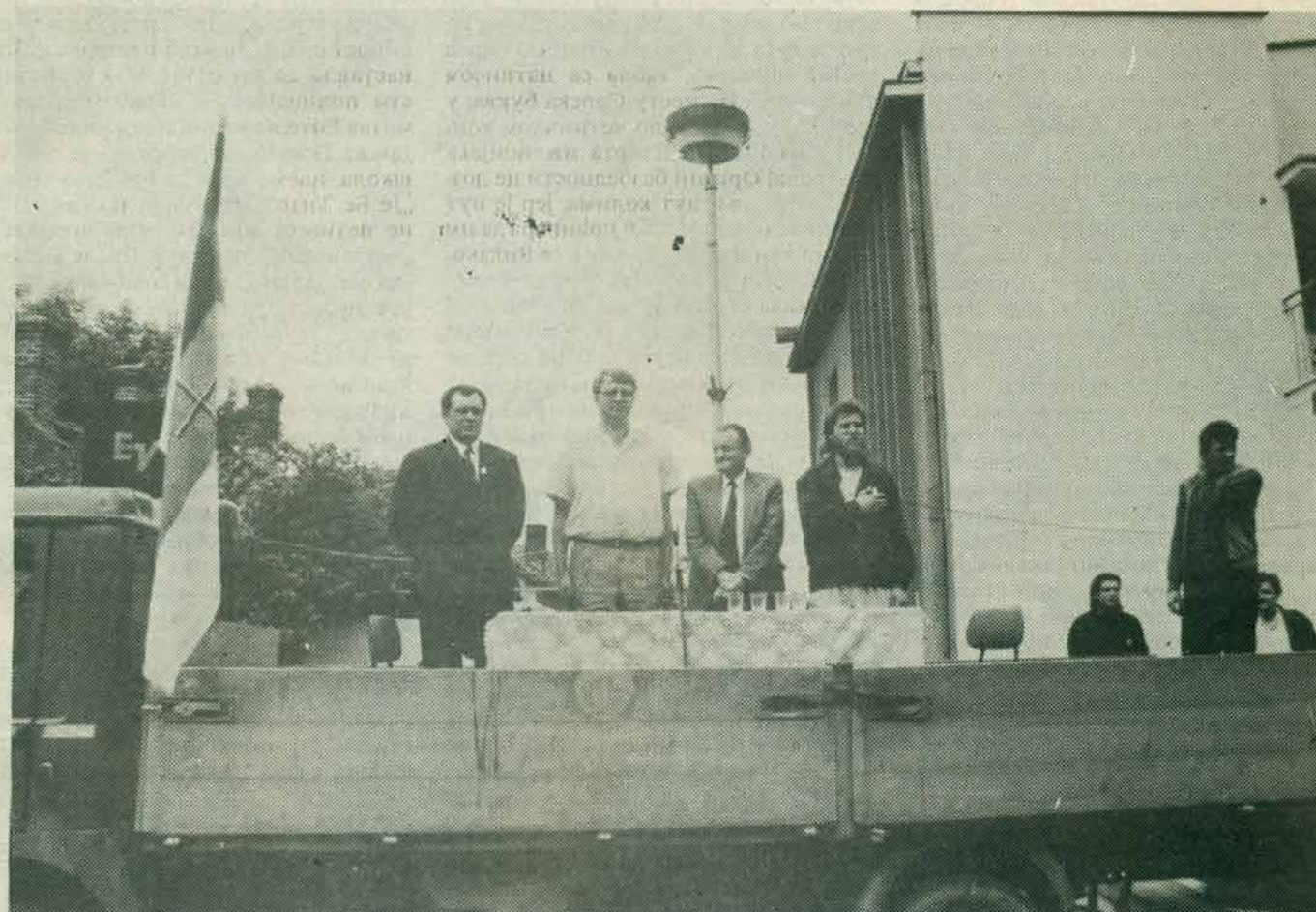

је наилазак „излетника“ Вука. И Драшковић наилази, са супругом Даницом и уредником „Погледа“ Милославом Самарџићем. Легитимисање и преглед протичу мирно, без конфликта. Милиција открива неке фотографије и запленаује их. Испоставља се да су то делови из „Албума српских четника генерала Драже Михаиловића“ који су издале „Четничке новине“ у Минесоти 1979. На једној страни из Албума крупним словима – „Трећи српски устанак – Равна гора 1941.“ Милиционар, одузимајући је – „За њега не знам“.

Путешествије се наставља. У Планини трића контрола. Нико не омогућава пролаз, али се „саветује“ да се одустане од пута, јер „горе“ нема

па до Равне горе“. Пуца поглед на удолину и повећу групу милиционара. Група од стотинак људи прилази лицима у униформама која не дозвољавају да се иде даље. До места где је био главни Дражин штаб остало је мање од километра. На покушај присталица Драже да наставе милиција остаје непопустљива. „Пуцајте, ја идем даље“ – одлучно ће Даница Драшковић. Вук пушта пред кордоном милиције, смирује зајупурену и хистеричну супругу. Пошто долази до заоштравања ситуације са оближњег узвишења долази неколико милиционара са вишим чиновима и један специјалац – „Шта није јасно? Овај скуп није пријављен, странка није регистрована, имате петнаест минута да се вратите, иначе ћемо

ПРОМОЦИЈА У ВЕЛИКОЈ ПЛАНИ

Говор Милорада Вукосављевића, потпредседника српског четничког покрета

Драга браћо Срби и сестре Српкиње,
помоз Бог!

Живимо у времену колико озбиљном, толико и сложенем, да би о многим и важним стварима требало да се прозбори. У овом тренутку, то се односи пре свега на једно питање које је одувек улазило у круг онога што је опредељивало судбину нашег народа на овој историјској ветрометини. То је питање наше слоге, које као неки фатум који увек и изнова, у зависности од тога како се у односу на њега у критичним околностима опходимо, одреди нам и токове наше даље судбине.

Тај проблем слоге појавио се и у нашим редовима ових дана поводом тог фамозног покушаја да се на сцену Београдског драмског позоришта стави једна бестидно порнографска квази-драма којом се обешчашћују наше највеће духовне светиње — личност Светог Саве, династије Немањића и кроз то на нечувено изазован начин сатанизира читав српски народ. Представа није одржана одважном акцијом омладине у којој је очувана свест о историјским вредностима свога народа, а међу којом су се налазили и чланови из млађих нараштаја нашег покрета. Бивши председник Централне

отаџбинске управе, не консултујући никога, јавио се као први да непосредно после осујећивања пресуде осуди „вандалски“ гест омладинана које је упоредио са усташама. Пошто је био о томе обавештен и ту акцију тада није сматрао погрешном, ударио је нож у леђа браниоцима части свога народа, и чак свој став импутирао и као становиште осталих чланова због чега је сходно процедури коју је наш Покрет усвоји, одмах сазвана седница ради разјашњења поступака Вука Драшковића. На седницу није најпре хтео да дође, а када се у речено време седница почела да одржава дошао је саопштава-

јући да је седница била озвучена наводно, преко телефонске слушалице, па да је чуо шта се све говорило. Брањо се изношењем неистина и вређајући присутне чланове, остајући на своме ставу да одржавање представе није требало прекидати јер би по његовој ироничној примедби Свети Сава после те представе могао само да изађе као победник, и да он у то верује. После спроведеног гласања већином гласова чланова који су сачињавали кворум, Вук Драшковић је смењен.

Овај случај не би требало уврштавати у то, за нас увек болно питање слоге, јер са људима какав је Вук Драшковић не само да се не може градити слога, него то не би волило ничему. Кога је потребан човек који нам на седници упућује отворене претње рачунајући да ће нас то потсетити на његове раширене функције код Броза и Мике Шпиљака, до којих се није стизало без дебелих чекистичких препорука и веза. Какво духовно заједништво можемо да имамо са њим када он, ударајући нож у леђа омладини из нашег покрета, сврставајући се уз оне који су и организовали покушај обешчашћивања српског народа и његових светиња. За њега је вандализам спречавање извођења квази-драме коју је написао један полазник Школе унутрашњих послова, а на сцену (пошто је добијена од свих позоришта у Београду), позоришта у Зеници поставља директор,

дипломирани теолог Теолошког факултета у Загребу да би се паругао Србима што су им у време најсјајнијег периода културне и економске историје на челу биле тако порочне личности из династије Немањића, да би доказао како је било боље бити и у туђинском ропству него за владаре имати личности каквим их је приказао литерата из школе СУП-а. Како се Драшковић огледао у литератури, мора да је знао да се под песничком слободом не подразумева уношење у разговор најбестиднијих исовки које у

време које је аутор намеравао да оживи, оне нису ни живеде у српском језику као ни турцизми које је тако неукусно аутор разбацао кроз текстове.

Верујући да сте схватили шта је у понашању Вука Драшковића морало да се бескомпромисно одбаци као неспојиво са припадањем нашем покрету а посебно још и са вршењем једне тако часне функције коју је имао а коју више не може да задржи, ја вам упућујем срдачне братске поздраве.

Говор Срђана Гламочанина, председника Младих четника

Браћо Срби и сестре Српкиње, помоз' Бог. (присутни одговарају, Бог ти помог'о.) СОПО окупља антикомунистичку и хришћанску омладину четнички орјентисану. Од свог настанка можемо рећи да смо доста главобоље

задали Милошевићу и комунистима (социјалистима) у Србији. На свим демонстрацијама, од првих антикомунистичких па до ових последњих, давали смо им тон и били ударна песница и тиме смо утицали у доброј мери на ток

догађаја у Србији. 30-ог јануара испред Скупштине Милошевић је извео студенте ради подршке својој политици и учвршћења власти, а наводно због Косова. СОПО заједно са нашом браћом из СНО дао је прави смер овим демонстрацијама. Претворене су у антикомунистичке и српске демонстрације. Тада смо јасно рекли да су комунисти (социјалисти) криви за стање на Косову, да српски народ не може да реши то питање јер су му руке у комунистичким (социјалистичким) оковима и тек када те окове покида моћи ће да ослободи Косово. На наше антикомунистичке песме и пароле неки инструментализовани студенти су одговарали „ухапсите четнике“ и „Југославија, Југославија“. Одговорили смо им са „Ви сте Титови Тито је ваш“ и песмом „Поручује краљица Марија, нек се зове Велика Србија“. Народ, који је овај дуел пратио, а нарочито омладина, све више је стајао на нашу страну, а комунистичких (социјалистичких) студената за пола сата више нигде није било. Од тада се Милошевић више никад није усудио да изводи раднике и студенте на своје манипулаторске митинге. Четвртог маја демонстрирајући испред Скупштине, „Политике“ и ТВБ-а практично смо натерали Милошевића да се у Панчеву дефинитивно изјасни као комуниста (социјалиста). У Панчеву је поред свега и претио да од Хоргоша до Драгаша, како је рекао, дивљања неће дозволити. После те његове претње прве успешне демонстрације извео је СОПО у Новом Саду 25. маја 90. г. Када смо се скупили милиција је кренула на нас са исуканим пендрецима и покушала да ухапси неколико наше браће. Ишчупали смо их из њихових руку, ухватили се испод пазуха у шпалир узвикујући „Темишвар, Темишвар“, „доле комунисти“, „избори су једина нам нада (слободни, а не намештени), бољшевизам у Србији влада.“ Одржали смо неколико говора, задржали се ту колико смо хтели и с песмом „За крст часни против комуниста и са вером у Исуса Христа“ промарширали кроз град. Наше активности су и прекинута представа о Светом Сави, када смо свима ставили до знања да више неће моћи да се гази и пљује по српским светињама, части и достојанству. Организовали смо демонстрације пред албанском Амбасадом, а наравно били смо и на Равној Гори 13-ог маја. Комунисти не дају изборе, како кажу због Косова. Права истина је сваком нормалном човеку јасна, желе да задрже власт. Комунистима су задње две године пуна уста Косова. Милошевићу и његовој клици свака друга реч је Србија, говоре о правној држави и демократији. Комунисти, стари лажови, преваранти и зликовци, познати су по томе што једно мисле, а друго говоре. Тако кад кажу Косово мисле власт, кад кажу Србија то значи комунизам, а када кажу правна држава мисле пендрек. Комунисти процењују

које ће странке моћи да се региструју, а које неће. Тако смо дошли у ситуацију, да најзлочиначкија и најтерористичкија организација у историји света, која је победила преко сто милиона људи починивши небројене злочине, где год је дошла на власт упропастила је све од привреде до људских душа, одређује шта је демократија, а шта није. Таман да Хитлер устане из гроба и дође да оснује партију, они немају право да му забране. Комунисти се хвале својим новим програмом. Шта нам они то нуде? У свом програму нуде нам демократски социјализам и Југославију. Пошто се демократија и социјализам искључују као дан и ноћ, јасно је да нам не нуде ништа ново. Њихов програм је и даље оно што је и био, комунизам и Југославија, два највећа зла

која су Србе снашла у овом веку. Ова два зла су нам донела Јасеновац, друга страстишта, косовску муку, сремски фронт, голе отоке, полувековно ропство и терор, духовно, морално и умно упропаштен народ. Заиста ужасан биланс, а комунисти би и даље да нас воде тим путем у потпуну пропаст. На тај пут нас терају и дан данас пендрецима, спрењеним тенковима и специјалцима које припремају за борбу против нас. Имали смо прилике да их сретнемо на Равној Гори. Морамо зато бити одлучни на правом путу. Прави пут је уједињење и ослобођење српства, демократска Србија у њеним историјским и етничким границама, а предуслов за остварење овог светог циља је скидање комуниста (социјалиста) са власти.

МИТИНГ ОПОЗИЦИЈЕ У КРУШЕВЦУ

У недељу 19. 08. 1990. године у Крушевцу, одржан је митинг подршке Србима у Хрватској, Косову и Метохији и Босни и Херцеговини. Митинг је организовао Опозициони Блок странака: Демократска, Народна радикална, Српска народна обнова, Светосавска странка и Српски четнички покрет. Интересантно је забележити и напоменути шта се дешавало са новом странком „Српски покрет обнове“ (Вук Драшковић), која је била скоро стални учесник Опозиционог блока. Наиме поред тога што су чланови „Српског покрета обнове“ желели да њихова странка учествује у организацији Митинга, њихово локално руководство није дао сагласност, говорећи да су такве инструкције добили из Централне управе у Београду, па су се и повукли из Опозиционог блока! Тако се њихово име није појављивало у најави преко Радио Крушевца и Радио Београда, нити у пријави скупа код СУП-а Крушевца. Међутим, увидевши да Опозициони блок наставља да ради и без њих, они онда инсистирају да и њихов представник наступи на Митингу! Уз оштре критике од стране Српске народне обнове, Народне радикалне странке и Српског четничког

покрета, „СПО“ обећава да се овакво што више неће поновити.

Уз организовање Митинга, Опозициони блок, је 18.08.1990. године од 15–20 часова и 19.08.1990. године од 10–22

часова вршио и упис добровољаца у ДОБРОВОЉАЧКЕ ОДРЕДЕ за помоћ Книну и Косову.

Бојкотовање Митинга од стране званичних органа било је на сваком

кораку, почев од озвучења (нисмо могли да обезбедимо озвучење, мада смо желели да платимо колико затраже), преко затезања одобрења од СУП-а Крушевац, до провокације радио Крушевца, у недељу ујутро, када су објавили „да ТАЈ Митинг почиње у 10 часова“ односно сат времена раније од планираног почетка. На insistирање телефоном да објаве тачно време почетка Митинга, они су то и учинили уз благу иронију и несвезану конverzацију два водитеља.

Ипак, и поред свих непријетности, Митинг подршке Србима у Хрватској, Косову и Метохији и Босни и Херцеговини, почео је тачно у 11 часова у Крушевцу, испод споменика Косовским јунацима, на бившем Тргу маршала Тита, а од 28. јуна ове године Трг Косовских јунака, уз присуство неколико стотина грађана. Пре самог почетка већа група Млади четника, подмлатка странке Српског четничког покрета је скандирала: „Војвода Војислав Шешел! и „Доктор војвода Шешел!“ Такође, пре самог почетка Митинга, Милун Миловановић, представник Српског четничког покрета, обавештен је да је СУП Крушевац забранио његов наступ, обећавају да ће у противном скуп растурилити, а њега дривести. У договору са представницима осталих странака Милун Миловановић, представник Српског четничког покрета, одлучио је да говори последњи, да би Митинг, ипак, колико толико трајао. Међутим, у последњем моменту се одлучио да не говори, већ да у име демократије минутом ћутања јој ода пошту. Тако је и било. Када је водитељица најавила Милуна Миловановића, представника Српског четничког покрета, и рекла да му је власт забранила да говори на Митингу, Милун се појавио, обавештено присутне да му је власт забранила да говори, и рекао да демократији у Србији одаје почест минутом ћутања и замолио присутне грађане да му се прикључе, што су они учинили, и после протеклог минута и речи „слава јој“, добио буран аплауз присутних. За све то време чула се, тихо, песма СПРЕМ' ТЕ СЕ, СПРЕМ' ТЕ, ЧЕТНИЦИ, коју су певали Млади четници.

После тога се заорила песма ОД ТОМОЛЕ, НА ДО РАВИНЕ ГОРЕ, ЈЕЛИЦА ПЛАНИНА и друге. Све је то протекло достојанствено, у извршном реду и дисциплини, без било каквих провокација. Затим су се поново чули бурни узвици и скандирања „Војвода Војислав Шешел“.

Треба напоменути врло коректну подршку, коју је Миловановић као представник Српског четничког покрета, добио од представника осталих странака. Међутим, у понедељак, сутрадан, Радио Крушевац, у дневнику, објављује да је скуп растерао због недолжног понашања чланова Српског четничког покрета, што је обична превара јавности. Такође у истом контек-

су се каже, алудирајући на песму СПРЕМ' ТЕ СЕ, ЧЕТНИЦИ, и Млади четнике, „шта знају деца шта су бомбе“, А ми кажемо, ако су Бошко Буха, Сирогојно и легендарни јунаци Мирко и Славо, знали и то врло успешно да употребљавају бомбе, нема разлога да и наши Млади четници, у циљу заштите и одбране своје отаџбине узгред речено, већина је одслужила војску, ту вештину врло успешно не сагледају. Ми, чланови Српског четничког покрета и сви уједињени Срби, нећемо и не смејемо учинити исту фаталну грешку коју учинише наши делови и очеви 1918. и 1945. године, када, уместо да су умарширали у Хрватску

и усташке убице који починише злочине и покоље над Србима, у Босни, Херцеговини, Лици, Кордуну, Срему, Банији, Мачви... изведу пред суд правде и истине, па тек онда осталим Хрватима пружити руку опроштаја и помирења. То се више Србима не сме и неће десити. Митинг је у сржи имао паду да до нових крвопролића у нашој земљи више никада неће доћи, јер то треба да је жеља свих прогресивних људи света, да ми, Срби, гарантујемо хришћанску заштиту, сваком невином, без обзира које вере био, али исту такву заштиту тражимо и за нас Србе било где у свету.

М. М.

ПРОМОЦИЈА СРПСКОГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА У ВАЉЕВУ

Дуго су Ваљевци чекали овај дан, чекали га читавих 46 година, али су га и дочекали. Данас им у госте долазе прави четници. Неколико стотина

људи – оних најхрабријих, и поред велике жеге чека на платоу испред Дома културе. Људи из Дома прво дају, а затим не дају струју. Очигледно је да

је неко „одозго“ умешао прсте. Тако реагује и особље омладинског центра. Са појачалом је дефинитивно пропала ствар. Организатор промоције Српског четничког покрета Александар Стефановић сад је на правим мукама, свим силама се труди да ствар не пропадне.

Најзад, одушевљење на платоу, аплаузи, скандирање: „Војо војводо...“ И заиста, у пратњи десетак чланова Централне отаџбинске управе, стиже прави четнички војвода др Војислав Шешељ – председник Српског четничког покрета.

После краћег договора изналази се решење, скуп се одржава у хладовини дивљих кестенова тик уз корито реке Колубаре.

Војвода Шешељ пење се на клупу и само њему својственим гласом почиње представљање програма Српског четничког покрета. Људи са пажњом прате и често аплаузима прекидају војводу. Оног тренутка када објављује да Српски четнички покрет наставља традиције српских хајдука, ускока, комита и четника ген. Драже Михаиловића у публици настаје одушевљење, свима се отима гласно скандирање: „Српски четници, Српски четници...“ Након презентације програма

упућено је много питања из публике војводи Шешељу, нека су и о наводним четничким „клањима”, на која војвода даје следећи одговор: „Да, тачно је да у сваком грађанском рату, па тако и у овом по нас Србе трагичном, страдају и невини цивили. Ми због тога искрено жалимо, али и сматрамо да су такви случајеви спорадични и занемарујући у односу на број жртава и злочине које су комунисти извршили у току овог грађанског рата. Они су се често пресвлачили у четничку униформу, по задатку пуштали су браду, залазили у српска села и ликвидирали невино цивилно становништво, како би створили пометњу на терену и лажну слику о четничком покрету”.

Војвода као потврду свега овог наводи сведочење једног америчког историчара хрватског порекла – Јозе Томашевића, који у својој књизи „Четници” говори да су четници убили око 10.000 цивила, док један комунистички историчар – Владимир Дедијер говори да су у току рата партизани ликвидирали преко 150.000 цивила.

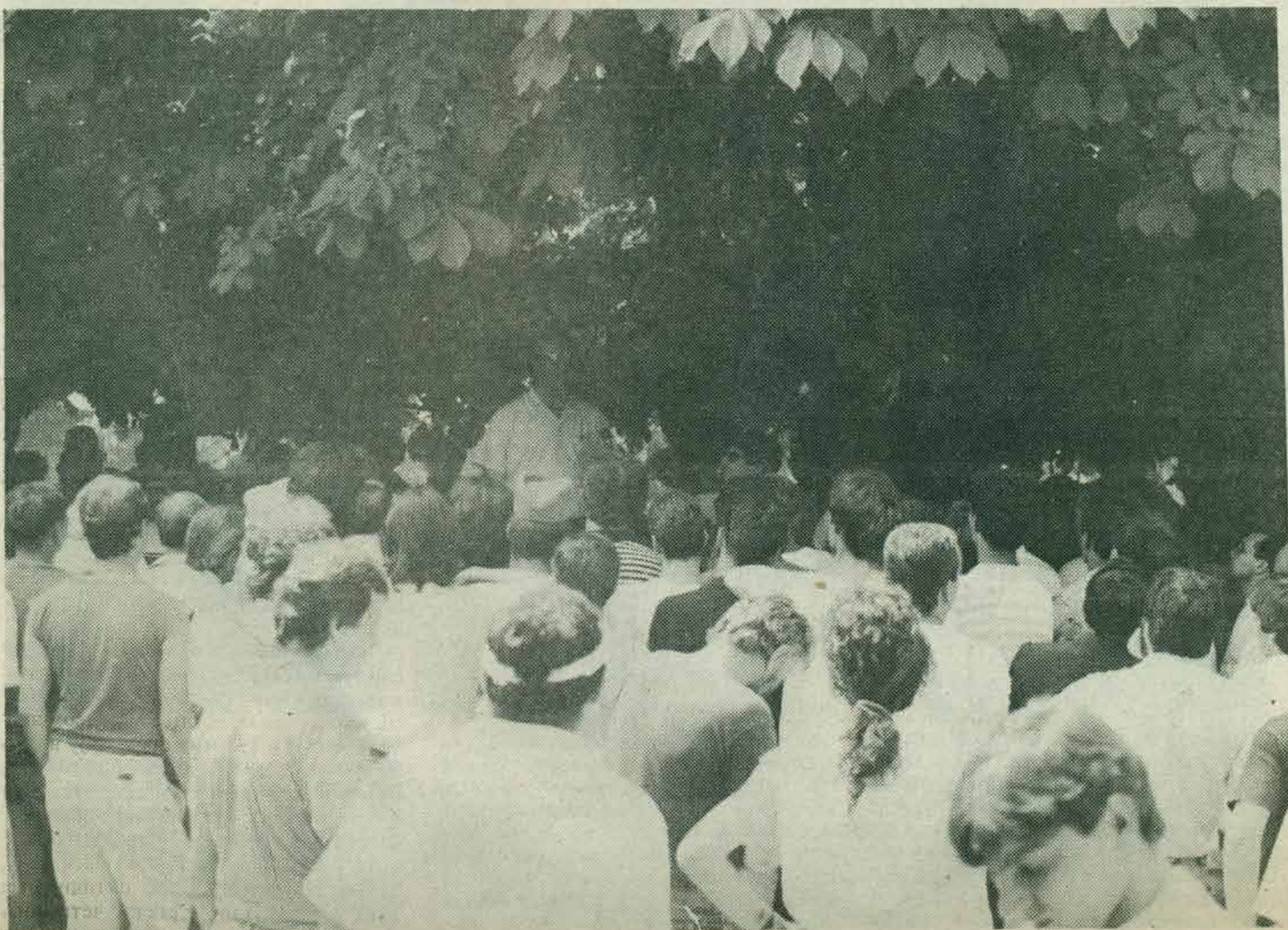
И тако редом питања знатижељника и потпуни и јасни одговори војводе Шешеља.

Цео скуп се завршава без иједног инцидента. Врши се упис нових чланова странке којој приступа преко 100, углавном најхрбријих. Затим се колек-

тивно одлази у башту хотела „Нарцис”. Ту се певају старе српске четничке песме из грла стотинак присутних. Све изгледа величанствено. Један стари Ваљевац пролази и плаче од среће, касније се испоставља да је ратни ветеран и да је био у IV равногорском корпусу под командом Милоша Радосављевића.

На крају се игра коло у које се сви присутни хватају: Створена је атмосфера у духу старих српских четника. Људи се разилазе олушевљени, што говори да четнички дух није замро у српском народу.

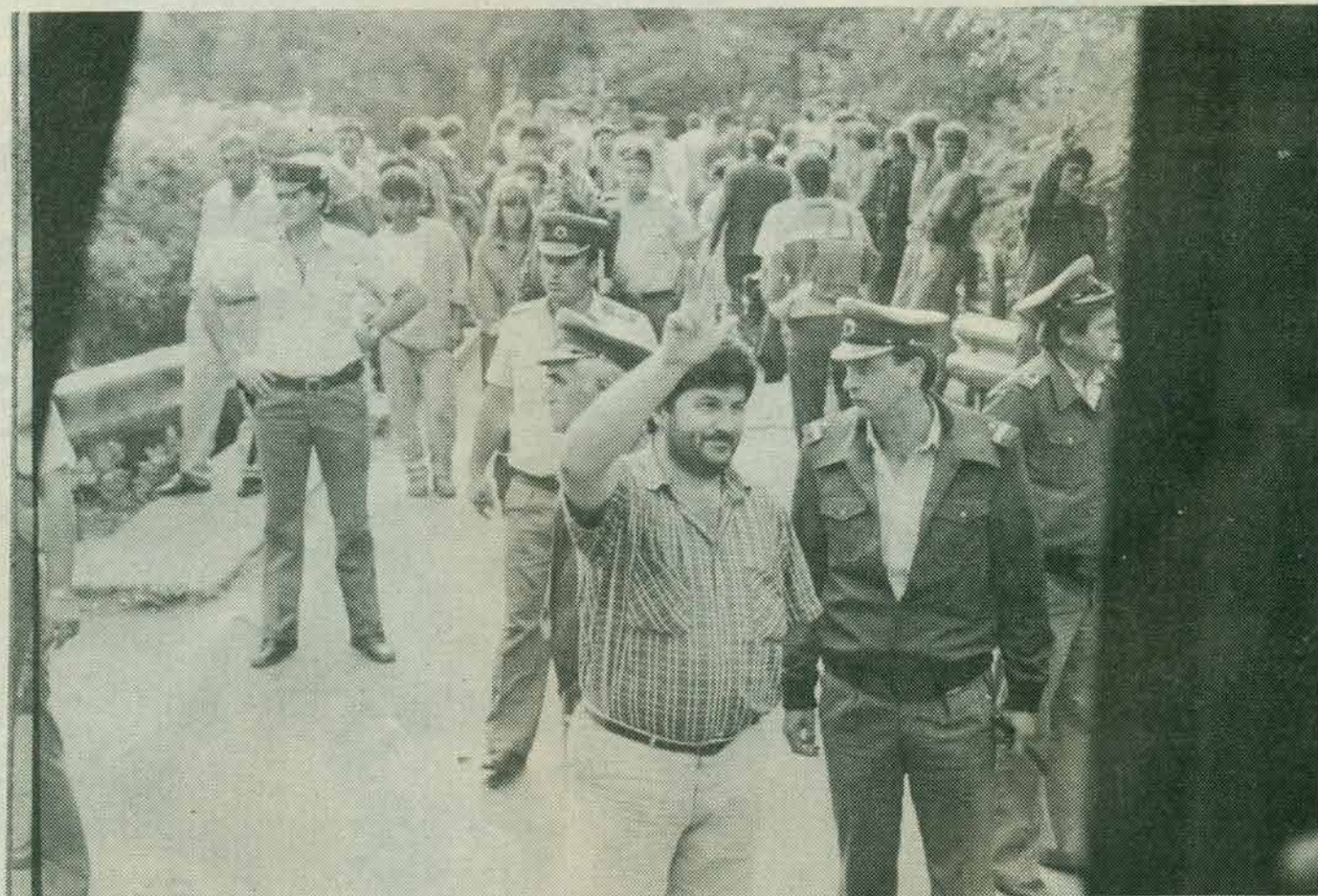
ВЕЛИБОР СТЕФАНОВИЋ

Покрет за заштиту људских права Саопштење за јавност

БОЉШЕВИЧКО ЈЕДНОУМЉЕ И ПОЛИТИЧКА НЕТОЛЕРАНЦИЈА ПОНОВО НА ДЕЛУ

Покрет за заштиту људских права у Југославији најоштрије осуђује недавну одлуку Републичког секретаријата за правосуђе Србије о одбацивању пријаве Српског четничког покрета за упис у регистар политичких организација, под провидним, неубедљивим и неоснованим образложењем да „име (назив) ове странке вређа јавни морал“ те да се

ово решење заснива на „званичним (дакле, комунистичким — са којима се, ето, овај наш званични државно-правосудни орган у потпуности поистоветио) подацима о злочинима које су у Другом светском рату починили четници, предвођени Дражом Михаиловићем“. То све иако су припадници овог Српског четничког покрета, предвођени својим пред-

седником и оснивачем, господином Војиславом Шешељом већ више пута јавно и отворено у штампи па и свом листу „Велика Србија“, који се слободно овде штампа и растура, изнели да су они нова и потпуно самостална политичка организација (странка) која се наслања и надовезује на идеале Равногорског покрета за време рата, и још више, на светле

традиције и идеале старог српског четничког (комитског) покрета 1903-1918., чију друштвену и политичку позитивност, ogromne заслuge и допринос у борбама и ратовима за ослобођење и уједињење Србије и Југославије, 1912-1918, и бројним герилским (комитским) акцијама пре тога, нико не спори, па ни сами комунисти, садашњи, онедавно, социјалисти. Коначно, није важно име (назив) странке, већ њена суштина, оно за шта се та странка сада залаже, политика, идеологија коју заступа и каквим средствима и начинима мисли дотична странка (политички покрет) да се бори за остварење тих својих циљева. Српски четнички покрет и г. Војислав Шешељ стално су истицали и истичу да је (и) њихов политички циљ и „кредо“ добро, срећа и просперитет читавог српског народа, сада и убудуће, као и да ће се за те своје циљеве и идеале борити и залагати, увек, само и у потпуности мирним, демократским, ненасилним, парламентарним путем и средствима и до сада, речју и делом, нису ни најмање од тога одступили, нити учинили било шта што се коси са законом. Зато сматрамо, премда се наши и нашег Покрета ставови у приличној мери разликују од политичких и идеолошких поставки Српског четничког покрета, али то овде не игра никакву улогу, да се, под овим условима, треба и мора допустити пуна слобода политичког деловања, организовања и регистровања (уписа у регистар) и Српског четничког покрета и свих других политичких странака и покрета на читавој територији Србије и Југославије, без икаквих изузетака.

По тим питањима, став нашег Покрета за заштиту људских права у Југославији, сасвим је принципијелан и јасан: Ми смо оштро против свих административних забрана, неуношења или брисања из регистра било које политичке странке, удружења или покрета само и једино због њеног политичког идеолошког предзнака, или стварног или набеђеног „историјског наслеђа“, имена а (назива) и било чега другог, осим наравно, у једном једином случају — ако се та странка (покрет), доказано, бави, или конкретно и недвосмислено, заговара, позива на насиље, геноцид, терор... што наравно, ни једна држава не може трпети, па ни Србија (Југославија). Такође сматрамо да докле год постоји Југославија као државна целина а ми се надамо да ће се она као таква и одржати, треба да важи правило да странка која је регистрована у Србији, или било којој другој републици, буде као таква признавана и легализована на територији читаве Југославије. Савез комуниста — онедавно Социјалистичка партија Србије, као што је познато, недавно је променио име, али да своју стару, добро познату комунистичку — бољшевичку „ћуд“ није суштински и радикално изменио („Вук длаку мења, али ћуд никада“), види се и по овој сада административној забрани регистровања (да ли ће као следећи корак доћи забрана деловања?) Српског четничког покрета, без икаквог ваљаног и оправданог разлога, коју је ова у Србији још увек владајућа партија, извела преко једног од својих извршних државних органа: Републичког се-

кретаријата за правосудје, што је код нас, на жалост, још увек једно те исто (Партија, режим и држава, односно државни органи) и тако ће остати до првих слободних, вишепартијских избора у Србији. Да ли је сада, после свега, разложно упитати се, и прибојавати: Која је политичка странка (покрет) у Србији (Југославији) следећа на реду, да се забрани? И каква ће онда бити мотивација, изговор је увек лако наћи.

Било како било, овом забраном је, сматрамо, учињен један опасани забрињавајући преседан, који може убудуће постати честа „пракса“ владајуће партије у Србији — Социјалистичке партије, и њима још увек, сасвим подложних органа власти, за забрану, спречавање рада, неуписивања у регистар (легализацију), растурање и прогон њима непожељних, (стварно или само потенцијално) политички опасних, конкурентских политичких странака и покрета и

њихових чланова; можда је, опет понављамо, ово само први корак у том правцу?! Многе нове странке у Србији и читавој Југославији, знамо, сада обнављају рад, оснивају се, „васкрсавају из пепела“ после ћутања, паузе од скоро пола века због, у рату и непосредно после рата силом наметнутог (прво кратког, фашистичко, а затим дугог — комунистичко-бољшевичког) једноумља, под истим или врло сличним називима као и старе, предратне грађанске странке (Демократска, Радикална и друге), и ослањајући се, разуме се, мање или више, стварно, или више само декларативно, на њихове традиције; неке од ових, поменутих и других таквих странака, покрета, организација, опет под истим или врло сличним именима, у читавом овом — ратном и поратном периоду све до сада, постојале су и деловале, истина, често у једном доста редукованом облику, са релативно малим чланством, у иностранству, где су једино могле сло-

бодно да делују, јер им је то као што знамо, овде у земљи, све до најскоријег времена било у потпуности онемогућено. Неке од ових и оваквих наших политичких странака из иностранства („емигрантске“) сада се пребацују у Југославију (Србију) где им јесте, и где им је увек било место, и настављају овде даље да делују, као што је, рецимо, позната: Социјалистичка странка Југославије — чланица Социјалистичке интернационале са седиштем у Лондону (Енглеска) под председништвом Вилија Бранта, која је недавно преместила своје седиште из Шведске, односно Шпаније, где се сада још увек налази генерални секретар ове странке, господин Марко Милуновић Пипер, овде у Београд, и покренула своје врло интересантно и квалитетно гласило-лист: „Социјалдемократ“. Друге од ових и оваквих српски и (опште) југословенских „емигрантских“ странака и политичких покрета, сједињују се сада са домаћим, новооснованим странкама и покрестима истог или сличног имена и програма, које су се независно од њих, или у мањој или већој сарадњи са њима, од њихових присталица у земљи, или других људи, овде у задње време оформиле, као што је, рецимо, ускоро, крајем ове — 1990. године, и формално предстојеће спајање Демократске странке у земљи и Савеза „Ослобођење“ под руководством г. Десимира Тошића у иностранству у јединствену Демократску странку Југославије, са седиштем у Београду, под председништвом г. Драгољуба Мићуновића и г. Косте Чавошког, док друге и надаље, за сада бар, настављају да постоје, као самосталне, у иностранству, мада и такве, све или готово све, гледају да се, што је могуће пре, пребаце у земљу, где им је и место, и где њихово постојање и деловање, једино има смисла.

Добро је познато да је све до сада, а и сада је исти случај премда се у задње време из тактичко-политичких разлога овај моменат мање јавно истиче, званична, владајућа, КОМУНИСТИЧКА историјска „наука“ и репресивна недемократска политичка (и судско-полицијска) пракса, све овакве и друге политичке странке, покрете и организације и њихове чланове и симпатизере разуме се, паушално и без разлике, сматрала и јавно жигосала као „ненародне и антинародне“, „реакционарне“, „фашистичке“, „издајничке“, чак „злочиначке“, „колаборатске“, „капитулантске“, „непријатељске“, „буржоаске“, „емигрантске“ (разуме се, у негативном и погрдном, лежоративном смислу) и ко зна како све не још, и под тим и таквим — изговорима и етикетима свима њима одмах после рата прво веома ограничила, а убрзо потом и сасвим забранила, и све до најновијег времена, у потпуности онемогућавала, сваку делатност у земљи, а њихове чланове, активисте и присталице на све начине отворено и брутално прогонили и затварала. Основано је на основу свега тога, упитати се: Неће ли, још увек владајући, „наши“, дојучерашњи, а у души свакако још и данас, комунисти, сада под „фирмом“ новоосноване, њихове, Социјалистичке пар-

тије Србије, а сутра вероватно и, већ се оснива, јединствене Социјалистичке партије Југославије, некаквог „Савеза реформских снага“ и ко зна како се све не зову, ако не баш сада одмах, пуном паром, а оно првом погодном приликом, чим узмогу и тако нешто им се буде учинило корисним, и надаље наставити са старом и познатом праксом онемогућавања свих који другачије мисле, у истом или можда неком ублаженом и „осавремењеном“, али у суштини истом облику, репресиранга, онемогућавања и рушења и других конкурентских, опо-

зиционих, не-комунистичких („несоцијалистичких“, како би сада можда било правилније рећи?) и антикомунистичких („антисоцијалистичких“) странака и покрета, све до њихове формалне административне забране, односно, што је наравно једно те исто, онемогућавања да се региструју, легално постоје и делују, као што је сада учињено са Шешелевим, Српским четничким покретом?

Наши комунисти/социјалисти при том изгледа и не помишљају да би им се на првим слободним вишепартијским изборима у Србији, и другим југословенским републикама где такви избори још нису одржани, врло лако могло догодити да — изгубе, па да они морају прећи у опозицију, а њихови, дотадашњи политички противници, „непријатељи“, „рекационари“ како су их они до јуче на сав глас јавно називали и „жигосали“ а највероватније их и дан-данас, интимно, „у души“ таквима сматрају, — дођу на власт! Па да би онда могао неко, по тој истој, њиховој, логици, и њих и њихову ту „нову“ социјалистичку партију прогањати и забрањивати, бријати их из регистра и терати у „подземље“ и илегалу... као „логичне и стварне наследнике и „настављаче традиција“ погубног комунистичког „једноумља“ (или безумља, свједено), изазиваче грађанског рата са свим његовим последицама, и огромним и бројним злочинима на свим зараћеним странама па разуме се и њиховој партизанско/комунистичкој,

кривце за: стаљинистичке чистке и погроме, процесе, пре за време и непосредно после рата (познати, тзв. Дахауски процеси у Словенији, 1947.), пре и после доласка Ј. Броза на чело партије, погубљења толиких невиних људи током тзв. „левих сјектања“ за време НОБ-а, ратна и послератна масовна убијања ратних заробљеника (и кривих, а и сасвим недужних), без редовног а многе и без икаквог суда; сирово и окрутно поступање са врло великим бројем југословенских и, посебно, српских грађана и сељака током послератне национализације,

принудног откупа и терања силом у сељачке радне задруге (пракса која је одмах потом била од стране самих комуниста, политички „осушена“ и одбачена као — погрешна, али, наравно, унесрећене и оштећене свим овим „мерама“ нико није ни најмање материјално обештетио, нити је било ко од непосредних или посредних криваца, за све ове злоупотребе и насиља, пред судом одговарао.), и свих бројних и великих пљачки, злоупотреба, неправди које су се том приликом дешавале, и по правилу, погађале потпуно недужне, тзв. „мале“ људе; Голи оток и друге бројне, изразито сурове прогоне стварних и набеђених, њихових ондашњих политичких противника с лева, информбироваца, и тако даље, још много штошта што није ваљало, све до најновијег времена, а и сада још увек, чему свему су искључиво они кривци.

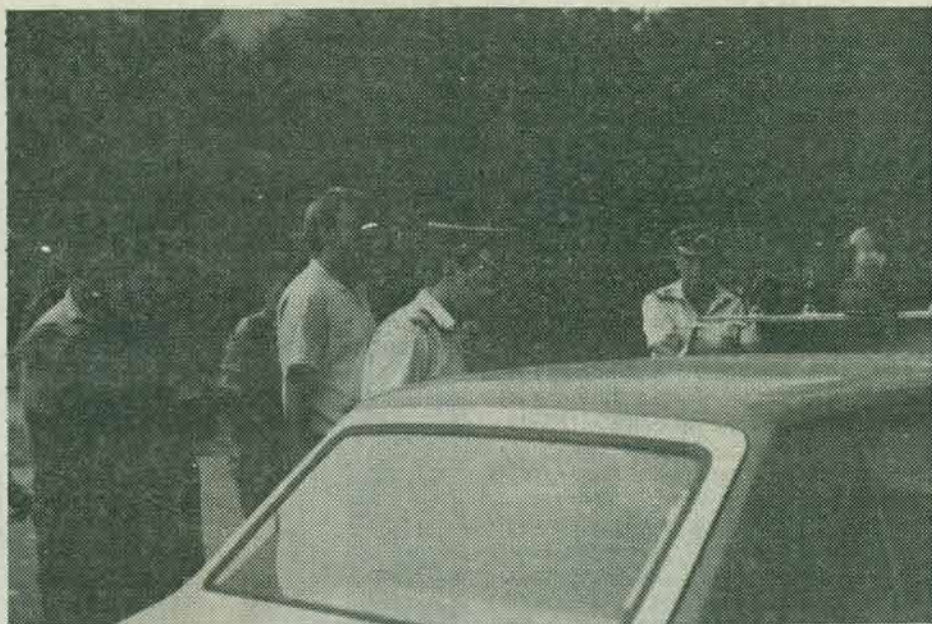
Наравно наши, дојучерашњи комунисти, сада социјалисти, још увек, у Србији, партија која држи пуну и апсолутну власт, сада, пост-фактум, на речима осушују све те и такве — девијације, „деформације“ и грешке својих (даљих и ближих) претходника, али на жалост све остаје и завршава се само на томе, на закаснелој и неефикасној вербалној осуди и критици, када се већ више ништа не може изменити и исправити, што се укупне, глобалне, врло лоше ситуације у нашем друштву тиче, за шта су опет криви само комунисти и њихово полувековно неодговорно апсолутистичко владање, док о неком, евентуалном, мате-

ријалном, новчаном обештећењу **оштећених и пропаћених**, кривицом (досадашње) комунистичке власти, или чак законске, **кривичне одговорности**, извођења на суд и кажњавања њихових, још живих и активних, мучитеља и криваца за наше многобројне друштвене, политичке, економске, привредне и друге промашаје, наравно, још увек нема ни говора, ни једне једине речи! Како онда можемо, сада и убудуће, веровати „нашим“ комунистима — социјалистима кад нам говоре да и они, од сада „мисле озбиљно“ (а све што је било-било је, било па прошло, и сада ваљда, по њима, све то треба, што каже народ „бацити у воду“ и заборавити, као да никада није ни било?!), да су се, одједном и из основа, променили, демократизовали, хуманизовали, 'поправили' у потпуности, једном речју, али не дају никакве гаранције да је све то заиста тако, да сличне и друге промашаје и грешке неће и надаље чинити у истом или неком другом, „новом“, блажем облику, већ напротив, опет почињу са старом и неславном праксом, административних рестрикција и забрана других политичких странака и покрета који им се, ма због чега, не свиђају?! Зар мисле да се неком другом не може такође учинити да назив њихове странке — „врећа јавни морал“, па их због тога забранити, избрисати из регистра, као што су они сада учинили са Српским четничким покретом? И као да преузимање једног новог, славног, неокаланог, допадљивог — социјалистичког имена (Социјалистичка партија Србије, а сутра вероватно, и Југославије) може тек тако, једним потезом избрисати, све оно што су они и њихови непо средни претходници и узори, југословенски комунисти, под својим, дојучерашњим, старим називом радили...

Па кад и ово садашње — социјалистичко име, својим поступцима окаљају и до краја компромитују, они ће га можда исто тако лако и једноставно одбацити кад оцене да им више није за — употребу, па ће да измисле или, што је још вероватније, јер зашто би се сами трудили да тако нешто смишљају, кад је на овај други начин то много лакше, од неког другог, преузму, преотму неко друго, ново име / назив за своју странку, који им у датом тренутку буде највише одговарао, и све тако редом, до у бескрај...? Али, ипак, нема никакве бојазни да ће нашим социјалистима комунистима, било када, на овим нашим просторима, било ко — забрањивати рад, брисати их из регистра странака и било шта слично томе, због њихове и њихових „претходника политичке прошлости“, идеологије политике коју заступају, на шта уосталом имају пуно право као и свако други, јер опозиција у Србији — није исто што и они.

Што се одбацивања пријаве Српског четничког покрета за упис у регистар политичких организација тиче, Републички секретаријат за правосудје формално-правно позива се на члан 10 Републичког закона о политичким организацијама (Србије), односно на други (2.) став тог члана који гласи: „Надлежни орган одбациће решењем пријаву (за упис у регистар политичких организација)

странака) у случају кад нису поднети акти, односно докази из става 1. овог члана, као и када је пријављен назив политичке организације којим се **врећа јавни морал или обичаји**, односно када је у регистар уписана политичка организација са истим називом“. Предлог овог закона — о политичким организацијама, заједно са нацртима / предлозима још неких закона, релевантним за мултипартијност и вишестраначко организовање и конституисање, као што је рече, Закон о јавном информисању (штампа, радио и телевизија) и још неки, ишао је на расправљање и дискусију на **ОКРУГЛИ СТО** — сусретима и разговорима власти и опозиције / представника политичких странака, покрета и организација у Србији, који су се током јуна, и почетком јула ове — 1990. год., једном недељно, сваког уторка, одржавали у Републичком извршном већу у Београду, у којима су учествовали и представници нашег Покрета за заштиту људских права у Југославији. Сви ми, представници србијанских опозиционих политичких странака и покрета, том приликом, гласали смо и сложили се и то да се ово о одбацивању пријаве политичке

организације, због назива „којим се врећа јавни морал или обичаји“ (какви и чисти „обичаји“?) у потпуности брише, избаци из става — 2, члана — 10., (предлога) Закона о политичким организацијама, или макар у Закону јасно прецизира шта се сматра, конкретно, под „врећањем јавног морала“ или „обичаја“ када су политичке странке и њихови називи у питању, и у којим тачно случајевима, под којим условима се политичким странкама може одбацити пријава за упис у регистар политичких организација, или их се избрисати из тог регистра, ако су већ унете, под овим или било којим другим изговором и мотивацијом?! У том смислу упућен је наш предлог, односно захтев Скупштини Србије, односно њеној Законодавној комисији (У којој, на жалост, уопште нема представника опозиције), али, ето, као што се види, уопште није узет у обзир, као да нисмо ништа ни говорили.

У краћем новинском чланку: „Из Републичког секретаријата за правосудје Србије (**ОДБАЧЕНА ПРИЈАВА СРПСКОГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА**)“, објављеном у београдској „Политици“ дана 10. августа ове године, каже се још:

„Други основ по коме регистрација странке може бити одбачена је у случају да су њени чланови кривично гоњени“. И онда се, с тим у вези каже, да је председник СЧП-а Војислав Шешељ био осуђиван и више од годину дана провео у затвору али да „његова странка по том основу није забрањена (Није, али, могло би!) јер је Шешељ поднео више од сто потписа својих следбеника који нису кривично гоњени“. Проф. др Војислав Шешељ јесте био осуђиван, али пре више година, и само и једино за **вербални ненасилни политички деликт**, такозвани **деликт мишљења**, као и многи други српски и остали југословенски политички опозиционери, неконформисти и борци за људска права и демократске слободе, у овој земљи, у читавом послератном раздобљу све до најновијег времена, само до пре две-три године, када је вербални деликт, почео под притиском све јаче демократске домаће а и светске јавности да нестаје код нас, прво у пракси, а затим, у последњих пола године, и формално, из закона. Многи од ових људи раније осуђивани због вербалних ненасилних **ПОЛИТИЧКИХ** кривичних дела, по Србији и читавој Југославији, сада су чланови, а неки, као рецимо др. Шешељ, и оснивачи, председници или функционери, у управи, разних политичких странака, а извесни међу њима после недавних првих послератних вишепартијских избора у Хрватској и Словенији, догурали су тамо до **високих и највиших државних и политичких положаја**, исто као и у неким другим, дојуче комунистичким, источноевропским земљама. Тамо су такође, на много места, дошли на власт бивши дисиденти и политички осуђеници, и врло је вероватно да ће се то исто догодити ускоро и овде у Србији, одмах после првих слободних вишепартијских избора.

Зар онда сада када се постепено али сигурно у читавој Југославији успоставља и учвршћује **вишепартијски систем**, и у неким нашим републикама (Словенији и Хрватској) се већ успоставио, и на власт дошли некомунисти, те је **готово сасвим сигурно** да ће се у веома скорој будућности и у осталим, исто или слично десити, и када се, у исто време, вербални деликт, коначно и у потпуности избацује не само из праксе него и из закона, а представници садашње владајуће странке у Србији, макар и само декларативно, па можда и неискрено, **критички се осврћу** на донедавну, врло широко распрострањену праксу кривичног (и прекршајног) гоњења баш због различитих облика тог вербалног деликта, људима који су, неки и пре много година, односно било када, гоњени и суђени због тих и таквих — **преступа мишљења**, у оно мрачно доба апсолутног, владајућег комунистичког једноумља, законски одузимати право да буду председници, оснивачи, или, пак, регистратори, законски верификатори, заступници политичких странака којима припадају, које су можда и сами покренули, основали, те их на тај начин, иако су већ давно своје те и такве казне „поштено и по закону“ одлежали, **сада и убудуће**, у „плурализму и демократији“ још и додатно, можда и доживотно, на овај перфидан и

„језуитски“ начи, прогањати, понижавати и дискриминисати?! Наше је искрено и чврсто мишљење, да то није, ни најмање, ни право ни поштено, а нити „легално“ и „леgitимно“, те да то **никако** (још дуго) нити може нити сме да опстане у нашем закону и животной, друштвеној и политичкој пракси. Ако **никако** не може пре, „захваљујући“ можда још само сада (још) владајућој политичкој странци код нас, ова се скроз — наскроз **неправедна, бесмислена и дискриминативска одредба, обавезно мора избацити из Закона о политичким организацијама, и свих других законских и тзв. „подзаконских“ аката и одредби, ако још негде постоји ма у ком облику, најдаље, одмах после првих слободних, вишестраначких избора у Србији, и успостављања, једино легитимног и компетентног да решава о овим и свим другим питањима од народног, државног и друштвеног интереса, из свих области па и правно — законодавне, вишестраначког парламента!**

Ту се ради о ставу 2., члана 5., поменутог Закона о политичким организацијама (Србије) који гласи: „Оснивачи политичке организације (странке) не могу бити лица према којима је изречена мера безбедности забране јавног иступања, (разуме се, само док та мера траје; ову допуну је требало унети у текст закона, да се јасно зна на шта се мисли.), **ни лица осуђена за кривична дела, или на одређене казне које имају за правну последицу осуде забрану учествовања у оснивању организације, односно удружења док та мера односно последица траје.** Ми смо се на једном од **Округлих столова у РИВ-у, у већини били сложили, и Скупштини Србије у том смислу захтев упутили, заједно, разуме се, са другим својим предлозима и захтевима у вези нацрта овог, и других закона који су нам били понуђени на разматрање, да се из поменутог става 2, члана 5. (Предлога) Закона о политичким организацијама у потпуности избади оно: „... ни лица осуђена за кривична дела...“ (... не могу бити оснивачи политичке организације...).** Или макар, ако **никако не може** (да се усвоји) то, да у овај законски члан (став) уђе преко потребна и неопходна допуна да се ово изузеће (рестрикција) **никако не односи на лица која су била осуђивана због вербалних, ненасилних (ПОЛИТИЧКИХ) деликата, мада уопште није јасно зашто и лице које је некад раније у животу било осуђено на затворску казну за неко тзв. „обично“, не-вербално и не-политичко кривично дело, и које је своју казну, већ одлежало, не би такође, по закону, могло бити — оснивач политичке организације (странке), један од стотину, поред још 99 других, колико је неопходно потребно за регистрацију; зар га треба, ускраћивањем тог права, још и додатно, „вечито“, доживотно анатемисати и дискриминисати, и (давно) после издржане казне? Разуме се да не треба. Лице које се, пак, у тренутку регистрације налази у затвору, на издржавању казне, ма због чега, разуме се да физички неће бити у могућности да у свему томе учествује, да буде један од оснива-**

ча политичке организације (странке), па то посебно у закон, није требало ни уносити. Оно, пак, лице које је уопште, склоно честом сукобљавању са законом, вршењу кривичних дела и прекршаја, и уопште, које је по свом понашању и својим карактеристикама **негативно, изгубиће, односно, неће ни имати потребан лични углед и ауторитет, па га ниједна политичка организација (странка) неће никада ни изабрати за једног од својих оснивача, да их не би срамотио, па ни ту могућност (ограничење) не треба посебно уносити у закон, јер се само по себи подразумева.**

На овом нашем предлогу (захтеву у вези става 2, члана 5, (Предлога) Закона о политичким организацијама, нарочито је инсистирао господин Милан Николић, оснивач и председник Социјалдемократског савеза Србије (у оквиру Социјалдемократског савеза Југославије) са седиштем у Београду. То је сасвим разумљиво јер он је, како и сам јавно истиче, до сада чак три пута суђен и осуђиван због политике, увек због вербалних ненасилних **ПОЛИТИЧКИХ 'деликата'** и у затвору провео неколико година, па га стога, баш ово специјално и лично тангира, као и многе друге, разуме се. Међутим, све је било узалуд јер ни овај наш захтев, као што се види, **није усвојен, као ни било шта друго, готово баш ништа од свега, од наших много-**

бројних предлога и захтева, које смо ми, легитимни представници србијанске политичке опозиције, сасвим оправдано и на месту, и са најбољим намерама, износили у вези (нацрта и предлога) овог и других закона, а што би, да је усвојено, а могло је и требало да се тако уради, по нашем чврстом уверењу значајно унапредило и демократизовало и саме те законе, а преко њих и наш друштвени и политички живот у целини.

Када смо, коначно, најзад увидели, и уверили се, да се ништа или готово ништа, ништа важније, од наших оправданих и конструктивних предлога и захте-

ва не прихвата, не улази у слово закона, и да уопште, као опозиција, и поред формалне њихове процедуралне коректности и учтивости, нисмо, на жалост, равноправно и како треба, прихваћени и третирани од „оне друге стране“ — официјелних власти и владајуће странке уопште, а и њихових, тамо присутних представника, те да је даље наше учешће тамо лишено сваког смисла, није нам остало ништа друго него да, након само неколико одржаних састанака (скупова), **сложно и колективно, дана 10. јула ове (1990.) год., откажемо своје даље учешће у раду ОКРУГЛОГ СТОЛА у РИВ-у, који је онда и прекинут, и до данас више није настављен. За Покрет за заштиту људских права.**

Марковић Владимир, с.р.

Прекрајање историје

У „Политици“ Слободана Милошевића од 10. фебруара о.г. у рубрици Културни живот, на петнаестој страни, објављен је текст под насловом „Македонске фреске на Сарајевској зими“. Ево тог текста: „У склопу културне манифестације „Сарајевска зима“ у главном граду Босне и Херцеговине, отворена је, како јавља Танјуг, изложба македонских фресака, насталих у 12. и 13. веку. Фреске су изложене у Музеју 14. зимских олимпијских игара. На слици је једна од изложених фресака.“

Очигледно је да се на овај начин губе из вида фреске српских манастира у Македонији из овог доба блиставе епохе Немањића, а без њих се тај период не може објективно ни верно осветлити, јер би била непотпуна истина о том времену. Заправо, немањићи период својом садржајношћу даје печат култури целог српског бића и бисер је у златном ланцу културне баштине света. Јасно је да је ово својеврстан вандализам и да се овим чином врши насилни покушај асимилације српског фрескописа из средњег века на овом поднебљу и тиме чини злочин према уметности и култури и историји уопште. Овако искривљено и извитоперено осветљавање духовне клише (баштине) немањићке епохе, јасно указује на активну присутност негативне политике у култури данас, њено усмеравање, тако да се често унапред мора служити задатим циљевима који су обојени локализмом, једнострано приземним посматрањима, секундарним интересима, тако газећи чињенице и истину, а све зарад „виших циљева“, што је нарочито карактеристично за послератни период. Илустроваћу са неколико карактеристичних примера да Српски манастири постоје на тлу Македоније, не само у 12. и 13. веку, већ су овде заступљени у целој епохи Немањића, а томе неумитно сведоче бројне књиге, историјски документи, као и саме фреске српских владара на зидовима храмова у Македонији и да је овде Немањина епоха оставила своје трајне трагове.

- манастир Старо Нагоричино посвећен Св. Георгију — краљ Милутин позната фреска „Тајна вечера“;
- манастир Св. Никите код Скопља — краљ Милутин на северном зиду портрети краља Милутина и Симониде
- Св. Богородица Перивлента — исто
- манастир Матеич код Куманова, грађен за време цара Душана, довршен за време царице Јелене и Уроша, чији се портрети ту налазе;
- у близини бугарске границе манастир Псаца — властелин Влатко од половине 14. в. метох Хиландара; ликови краља Вукашина, Уроша (северни зид);
- манастир Лесново — задужбина Душановог очуха, српског Деспота, Јована Оливера;

- за време средњовековних српских владара Кратово, важан индустријски центар, у коме се налази неколико цркава — кнез Димитрије Пепић, ктитор;
- црква Захумска у Охриду — ћесар Гргур, брат Вука Бранковића;
- Марков манастир — задужбина Марка Краљевића;
- манастир Андријаш на реци Трески — задужбина Андријаша сина краља Вукашина и многи други.

Написах ових неколико редова зарад истине и читалаца, да се убудуће можда, којим случајем не појаве хрватске, босанске или можда мађарске фреске на „Скопској зими“.

Верујем да ће се ова грешка исправити и тако омогућити да истина заузме своје место, као и то да ће овај прагматични пример послужити као аларм, сигнал и опомена да се српска духовна историја правилно заштити, којој сад време није савезник и пријатељ.

Милорад Средојевић
свештеник

ДЕЛЕГАЦИЈА СРПСКОГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА НА СРПСКОМ САБОРУ У СРБУ

На Српском сабору у Србу учествовала је и делегација Српског четничког покрета, коју су сачињавали председник Српског четничког покрета војвода др Војислав Шешељ, председник Младих четника Срђан Гламочанин и члан Централне отаџбинске управе Србољуб Милошевић. Сабор је био величанствен и у многоме је подсећао на прославу 600 година косовске битке у Грачаници и на Газиместану. Са свих страна сливале су се колоне Срба под српским барјацима (није било ниједне заставе са петокраком, нити Милошевићевог постера) ка месту где ће се одржати главна манифестација. На све стране, са разгласа, одјекују српске и четничке песме, народ седи за столовима под импровизо-

ваним шаторима, пева и весели се. Продају се шајкаче, српски беисви, заставе, кокарде које народ масовно купује.

Долазак четничке делегације, а нарочито војводе Војислава Шешеља изазвао је одушевљење народа. Чим је војвода изашао из кола око њега се окупило неколико хиљада људи и поздравило га аплаузом. Војводу је онколила група младих Книњана, све делије преко метар и деведесет и сваки хоће са њим да се рукује и пољуби. Олмах су повели песму „Спрем'те се, sprem'те, четници“, „Од Тополе па до Равне Горе“ и наравно „Шта се оно на Динари сјаји, Ђујићева кокарда на глави“. Певају Далматинци, Личани, Кордунашци, Крајишњаци о свом легендарном вођи, војводи Момчилу Ђујићу, који је водио српски народ, тих крајева, организован у четничке одреде у тешким данима II светског рата. Водио га је у борби против усташких зликоваца и комунистичких бандита, црних и црвених кољача. Српски народ добро зна: да није било четника не би остало живог Србина на територији тадашње НДХ. Зато сада тако одушевлено и поз-

Шешељ је био онкољен масом људи, која је хтела да га чује или добије од њега потпис на „Великој Србији“, које је хиљаду комада, колико смо донели, разграбљено за пола сата. Срби су тамо углавном у СДС, међутим дошли смо до сазнања, чим се створе услови масовно ће прећи у Српски четнички покрет, а одборе СДС преименовати у одборе српског четничког покрета. Поред свега овога средством информисања у Србији, под чврстом Милошевићевом палицом, ширила су о нашем боравку у Србу и расположењу народа саме лажи.

Као на пример у Ланову, када је милиција тукла народ који је хтео да нам се прикључи, а новине приказале као да нас је народ извиђао, или на митингу сељака 28. 08. на Велику Госпојину, када је у Вечерњим новостима објављено да је Војислава Шешеља саслушало десет сељака, иако смо били сведоци да су сви присутни на митингу остали и када је војвода говорио и поздравили његов говор. Међутим нека зна Милошевић и комунисти.

дравља српске четнике и четничког војводу Војислава Шешеља, кога је управо војвода Момчило прогласио војводом. Пристигла је и група Срба из Карловца са црном четничком заставом. Све време сабора војвода Војислав

„Комунисти ништа вам не вреди, Господ с неба на четнике гледи. Четничка је слога тако јака пред нама ће пасти петокрака.“

Срђан Гламочанин

РЕАГОВАЊА

Комунисти и јавни морал

Ових дана имали смо прилику да се, по ко зна који пут, поново уверимо у безочност комуниста.

Штампа, а и Телевизија, објавиле су вест да је „Републички секретаријат за правосудје одбацио пријаву Српског четничког покрета за упис у регистар политичких организација с образложењем да странка вређа јавни морал“. Даље се наводи да се „Решење заснива на званичним подацима из новије историје, која сведочи о злочинима почињеним у Другом светском рату од стране четника, предвођених Дражом Михаиловићем.“

И, ето, онет прилике за комунисте да устану у „одбрану“ јавног морала, како они наводе. Паравно, сваком иоле паметном човеку, јасно је да је комунистима најмање стало до јавног морала, јер они једноставно и не знају шта је то морал. За ту тврдњу постоје бројни докази. С обзиром ко је био на челу њихове партије и ово је схватљиво. Имали су лош пример за углед.

Међутим, треба им ставити до знања да не могу више да обмањују народ својим изанђалим паролама, а такође треба већ једном и сами да схвате да је под чизмом њихових великих и малих вођа јавни морал био највише вређан. Народу је најзад јасно ко је писао ту „званичну“ историју о злочинима четника Драже Михаиловића. Комунисти су генерацијама кљукали генерације о тзв. непријатељима споља и изнутра; о томе да њиховог Тита треба волети више од мајке; чуди ме да бебама у јаслицама нису везивали пионирске мараме; наметали су нам своје празнике уз обавезне првене каранфиле; накачили нам петокраку на заставу; правили фарсу од избора и још је праве; наметали нам ословљавање са „друже“ и „другарице“; упропастили привреду, осакатили генерације које због незапослености немају од чега да живе, а самим тим нису у могућности да оснују породице и поправе наталитет; одвојили народ од своје цркве; затрли све што је српско; Па има ли веће повреде јавног морала?

Зар није повреда јавног морала што нас са зидова још подругљиво гледа својим лукавим очима њихов вођа Јосип Броз, осведочени зликовац и непријатељ српског народа. О њему, како кажу, историја треба да да свој суд, само не кажу после колико година. Можда мисле после пет стотина годи-

на. Варају се, историја је јасна, она је све показала и у пракси доказала.

Исхитрено „суђење“ Дражи Михаиловићу и зверски, крајње неморалан начин његовог погубљења, о њима најречитије говори. Злочиначки и на брзину, уклоњен је човек који би изменио историју, можда и Југославије, али Србије – сигурно. Тако Јосип Броз долази на власт, човек који је систематски радио на физичком и моралном уништењу српског народа, гурнувши га у грађански рат, не би ли се докопао тако жељене власти. Време под комунистичким режимом, који још траје, најерамнији је период српске историје и вређа јавни морал већине.

Печувано је да Ђилас, коме су, како смо имали прилике да читамо у многим листовима, руке упрљане крвљу до рамена, мирно и неометано, као да се ништа у скорој прошлости није десило промовише уред Београда своје књиге, уместо да се нађе на оптужничкој клупи и да одговара за „лијева скретања“ (како то невинно звучи)

и за „пасја гробља“. То вређа јавни морал, а не истина која, благодарећи војводи Војиславу Шешељу, излази на светло дана. Сигурно да се та истина не допада комунистима, јер их враћа на почетак. Не вреди им ни што су се претметнули у социјалисте, методе којима се служе и даље су большевички а то најбоље илуструје баш чињеница да је донето решење да се одбаци пријава Српског четничког покрета за упис у регистар политичких организација.

Сматрам, као обичан човек из народа, да Српски четнички покрет може српском народу само да служи на част, а војвода Војислав Шешељ му импонује као човек неокалане прошлости и садашњости чије жртвовање за српство и Србију не познаје границе. Његове бројне присталице цене сваку његову изговорену и написану реч, јер у њима нема дажи, напротив, све ври од истине. Његовим политичким противницима то не мора да се допада, али му то не могу ни оспорити.

Виолета Прибановић

Социјализам... Авети... Нож...

Борисав Јовић у својој инаугурационој беседи каже: „да ћемо се енергично борити за социјализам“. Није нам притом објаснио колико енергично и којим средствима. Да ли можда војском и полицијом? Био би ред да нам то објасни да знамо шта нас чека, јер можда и овај народ жели да изађе из социјализма као и остали народи Европе и света.

У свом силном настојању (и страху) да одржи и даље скоро полувековну апсолутну власт владајућа гарнизатура почиње – сем хапшења колико ја знам – да прибегава свим (ружним) средствима којих би се поштени људи морали да стиде, укључујући јурњаву хеликоптерима и батинање.

„Авети прошлости“, „новокомпоноване партије“ – све ове флоскуле (не волим тај израз – али који други?) крајњи ред би био да се мало и проанализирају.

Ако постоје авети то су авети коминтернских партија које ту и тамо по свету (и овде наравно) покушавају да одрже тоталну власт не схватајући да њихово ужасно дуго време најзад пролази.

Друг А. Бакочевић је поплувао све друге партије (осим своје) сврставајући их у политички шунд. Само заборавио је да су те, како рече, „новокомпоноване“ партије нешто сасвим озбиљно са озбиљним програмима, а не музика и нарочито не новокомпонована музика. Колико ће та (по њему) музика да буде од утицаја на јавно мишљење, осетиће он то када „новокомпоноване“ партије освоје подједнако право на средства информисања – нарочито мислим на телевизију – која је још увек приватно власништво владајуће партије.

Пре неколико година када су се први бојаљиви и танани гласови јавили покушавајући да спасу српско писмо од тоталне пропасти – огласио се и А. Бакочевић: „Инсистирање на ћирилици је уствари инсистирање на византизму“!

Далеко би нас одвело ако бисмо до детаља анализирали ову реченицу, укључујући и питање општег образовања човека који је тако нешто могао да каже. Ово сам навео само зато да подсетим читалачку публику да вређање „новокомпонованих“ странака долази од људи који често (да ли и увек?) нису ни свесни шта говоре.

Наравно, комунисти су се највише окомили на Српски четнички покрет: „позиви на нож“, „безумље“, „реваншизам“ итд. Што је најстрашније добар део становништва наседа на ове лажи. Нигде у програмима ове странке тако нешто не постоји, а у страху да народ открије истину организују се за

људима овог покрета праве потере укључујући чак и хеликоптере свугде тамо где представници српских четника хоће своје програме и начела да представе народу.

Недељко Шиповац, чак и пошто је скуп на Равној Гори забрањен и разјурен (уз заплену писаног материјала – којим правом?), говори о „дивљању“ на Равној Гори, а скуп није ни одржан! Предостављам да се другови нису договорили добро, или једноставно по инерцији увек говоре једно исто.

Упитао сам, у вези заплене „којим правом“ јер ако оружане силе једне партије имају једно такво право, онда би, ако смо равноправни, и нека друга партија морала да има исто право (и оружану силу) па да одузима – запленајује комунистима или неком трећем пропагандни материјал. Замислите само какав би хаос тада настао!?

Месецима се већ говори и пише о асиметричној федерацији чији су зачетници Словенци. Сада се та асиметричност врло лепо негује у Србији.

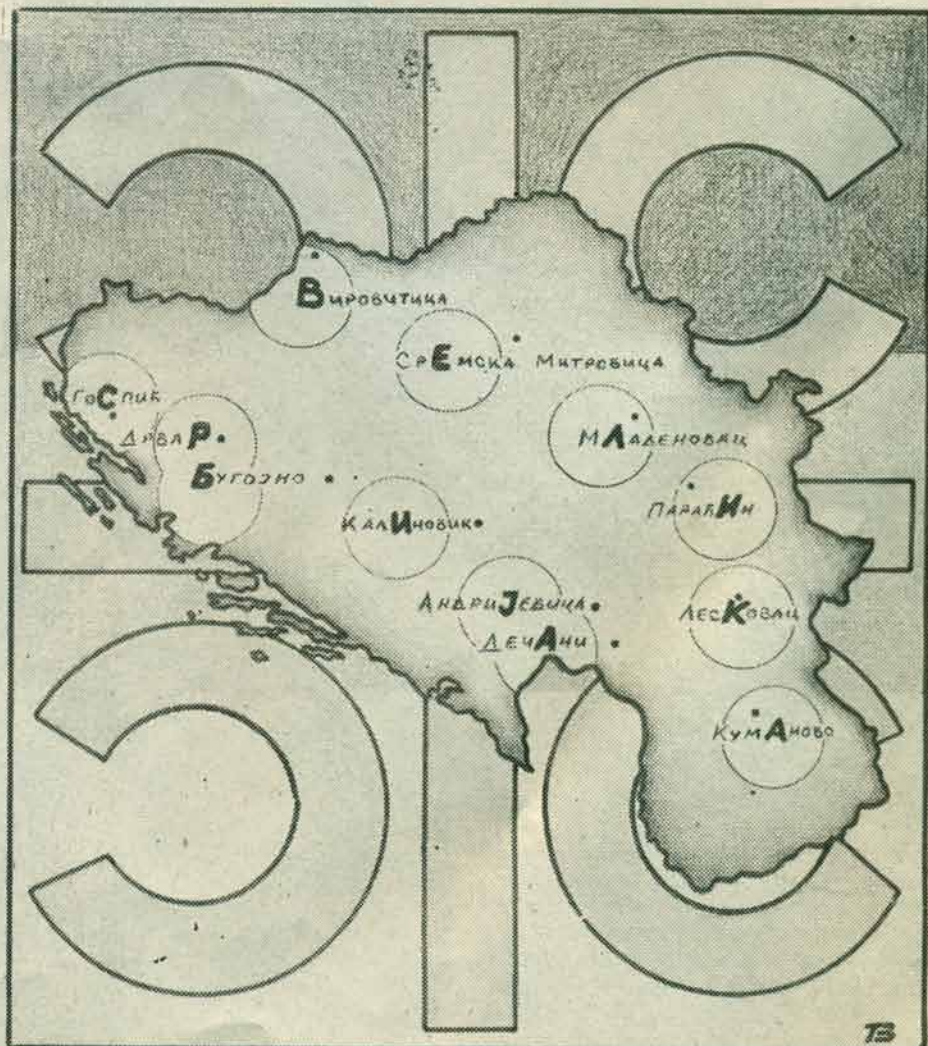
Док је националистичка (са примесом нацизма) партија на челу са Ф. Туђманом у Хрватској уживала сва

права па и више од тога (сетимо се следаћа познатих усташа на загребачки аеродром и добијање виза на лицу места) док је пристизала помоћ из иностранства и док је припреман терен за (у основи демократско) освајање власти Српски четнички покрет се у Србији забрањује и прогања као да је у питању звер.

Само да подсетим: Српски четнички покрет је произашао из народа – жртве. Са ХДЗ је нешто друкчији случај – колико се сећам.

Тринаестог маја у селу Шуметлине (Хрватска) организује се кавалкада слична Кју-Клакс-Клену само без капуљака и маски: „Клат ћемо Србе“ урлају и ја им верујем. Урадили би то ХДЗ-овци одмах само када би неки по-ви Хитлер упао у Југославију.

А на српске националисте повика што прокламују „Убудуће ни једна српска глава не сме бити неосвећена“. Ја питам оне који их злушно нападају да ми одговоре да ли да подметнемо наше вратове и вратове наше браће у Хрватској и да не чинимо ништа да бисмо (и даље) били добре овце за клање? Да ли нас у те торове терају комунисти?

И да завршим са Мађарском демократском странком. Основна идеја подила те странке је да се бори противу асимилације Мађара у Југославији. Када је новинарка у вези са тим упитала представника странке (правника иначе) да објасни где се то врши асимилација Мађара у овој земљи и како – одговорио је нешто сасвим друго.

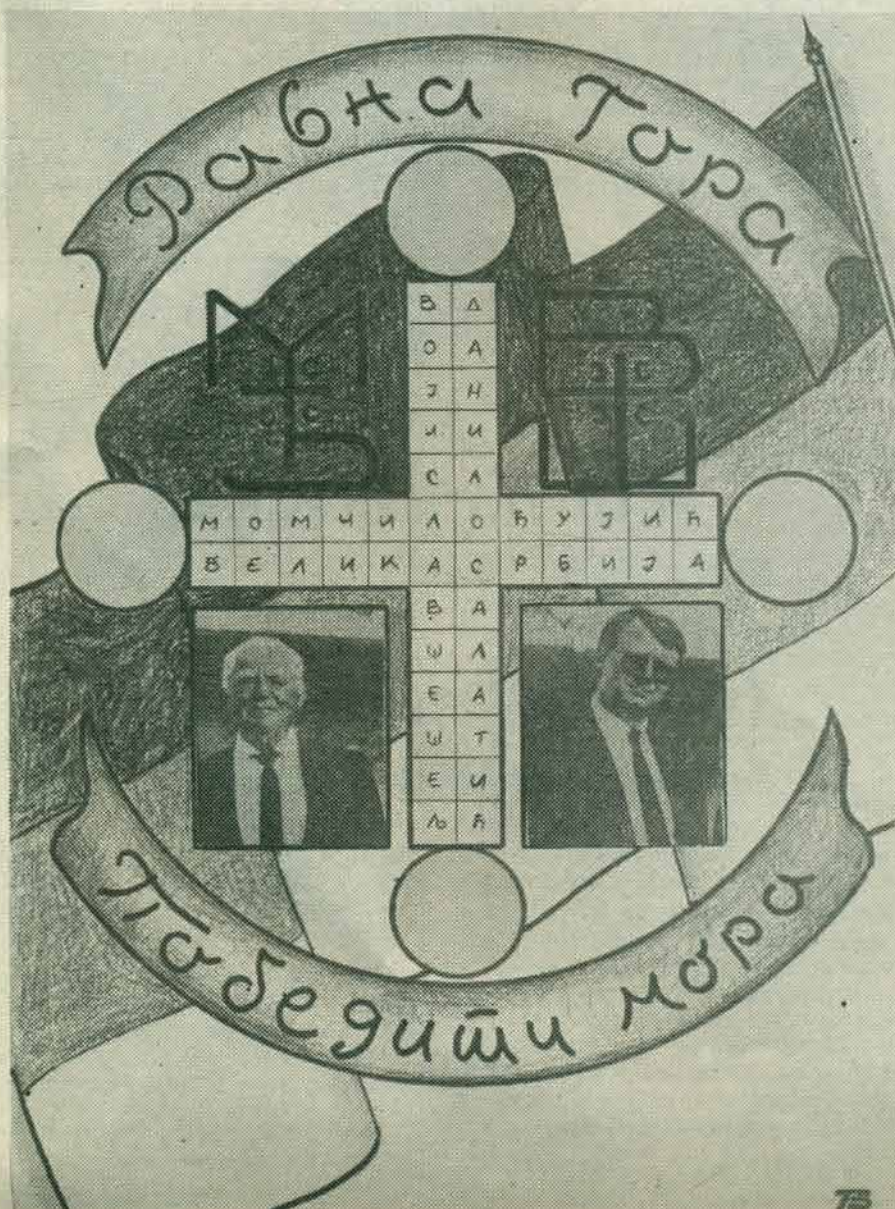
Нисам прочитао да је ико игде реаговао на очигледну неистину која је основна идеја странке! Али она није Српски четнички покрет. Није српска.

Хтео сам овим дописом да кажем да се у Србији и даље води антисрпска политика и да то даје велику снагу и полет србофобичним организацијама и странкама којима је Србија окружена.

Милутин Живковић, дипл.инж.

Отворено писмо Вуку Драшковићу

Поштовани Вуче Драшковићу,
Обрлован вешћу да се интересујеш за моје здравље, и сазнањем да си послао трочлану делегацију каратиста да ми испоруче твоју забринутост за моје здравствено стање, обавештавам те да ме здравље засад добро служи, што и теби од свег срца желим. Ако си, заузет политичком активношћу, заборавио мој телефон, наћи ћеш га у телефонском именику. Кад смо већ код телефона, скрени пажњу твојој околини да престане да ми телефонским претњама узнемирава породицу.

Уколико ме твоје здравствено стање буде интересовало, неће ми бити потребни каратисти, већ ћу сам доћи на чашицу разговора. Пошто нисам уверен да сва твоја пошта долази теби на руке, већ пролази кроз цензуру твоје госпође супруге, принуђен сам да ти се на овакав начин обратим. Како је твоје занимање за здравствено стање твојих бивших сарадника неубичајено за наше политичке прилике, већ уобичајено у мафијашким разрачунавањима, то се осећам обавезним, да на овакав начин упознам политичку јавност Србије са методима рада нове странке „Српски покрет обнове“ и њеног председника Вука Драшковића.

Ко се мача лаћа, од мача и страда.

Војин Ј. Вулетих

Генерални секретар
Српског четничког покрета

Дража-марксиста и Слоба-четник?

Моја прва адвокатска одбрана је била у предмету против једног младића, који је на Фрушкој Гори, на неком излету, певао песму „Од Тополе, на до Равне Горе...“ и „Ко то синоћ кроз Тополу прође“.

Данас, док као пуномоћник странке „Српски четнички покрет“ пишем тужбу против комунистичког решења о одбијању регистрације ове странке, јер назив „четнички“, наводно, вређа „јавни морал“, на некој локалној радио станици зачујем звуке инкриминисане песме: „Ко то синоћ кроз Тополу прође...“

Мом одушевљењу није било краја. Писам веровала својим ушима. До јуче смо, због певања ове и сличних песама кажњавани, затварани, саслушавани и малтретирани. Да ли ово значи рехабилитацију четничтва? Да ли је можда неки светац, на комунистички властари свом народу поклањају мрвицу српства? Појачам радио и укључим касетофон:

„КО ТО СИНОЋ, КО ТО СИНОЋ
КРОЗ ТОПОЛУ ПРОЂЕ,
ЧИПИ МИ СЕ, ЧИПИ МИ СЕ ДА ЈЕ
КАРАЂОРЂЕ.

НИЈЕ ЂОРЂЕ, НИЈЕ ЂОРЂЕ, НЕ
МОЖЕ ДА ДОЂЕ,

ОН ЈЕ СЛОБУ, ОН ЈЕ СЛОБУ, ПО-
СЛАО НАРОДУ.“

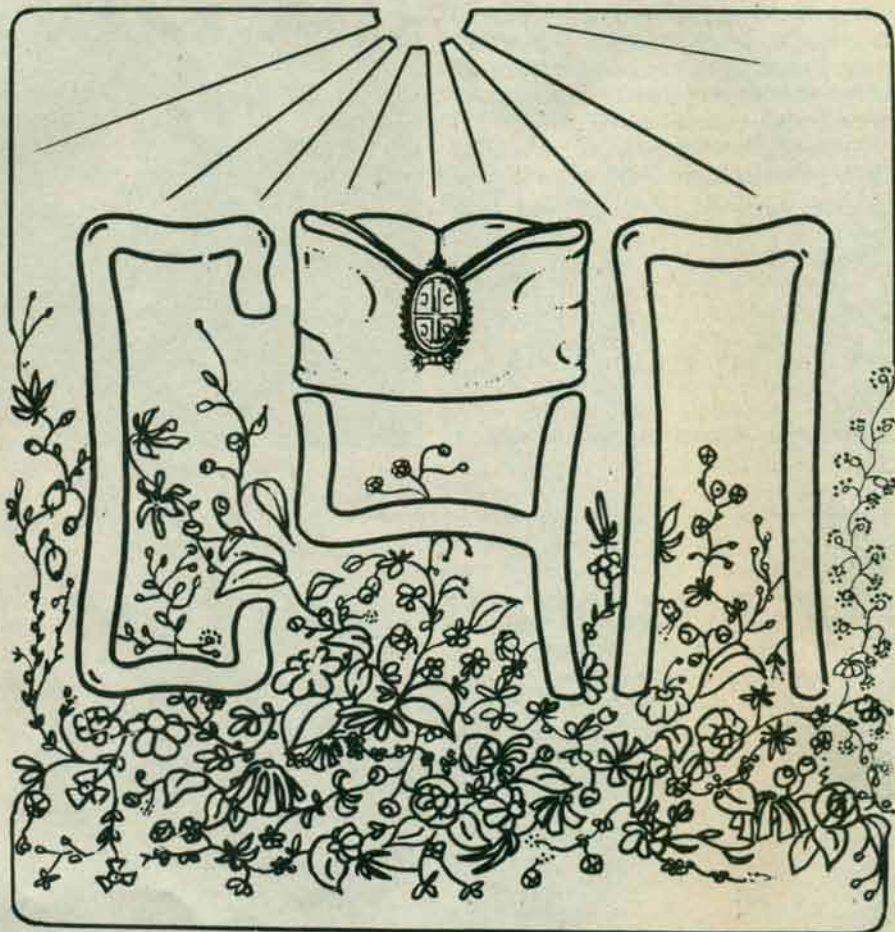
Да ли је комунистички стихоклепац заиста мислио да би Карађорђе тако нешто урадио свом народу, или је песму писао по поруцини, онако, „на килограм“?

Велики Титов наследник у својој предизборној кампањи почео је да се шета „од Тополе, на до Равне Горе“ и да се башкари на Опленцу, прикупљајући бираче. Претходно је четницима забранио да се зову четници и да певају четничке песме по његовом опробаном систему: НИКО НЕ СМЕ ПЕВАТИ ЧЕТНИЧКЕ ПЕСМЕ – ОСИМ МЕНЕ, ЈЕР ОНЕ ВРЕЂАЈУ ЈАВНИ МОРАЛ – ОСИМ КАД ПЕВАЈУ О МЕНИ.

Дакле, када четничке песме певају вашарски плагијатори, ђускајући у ритму ламбаде, то је у складу са „социјалистичким моралом“, али кад десет хиљада четника спонтано у глас запева „Војо, војводи!“ то је „повампирење прошлости?!“

Након овога, постаје јасан термин „социјалистички морал“ који у преводу значи: не бирај средство да лођеш до циља! не треба да нас зачули, ако у јекну избора комунисти донесу одлуку да генерала Дражу прогласе за марксисту, а Слобу за четничког војводу, уколико оцене да је то пут за опстанак на власти.

Оливера Јелкић, адвокат

Наша Душка

(интер) национале

Благо Душки Јованић. Прекјуче рођена, већ јуче ушла у време када се слободније дише. Није јој нико силовао дете, њу није нико черечио, хапсио, логоровао, избацивао из школе или факултета, нико понижавао у служби и другде, нико терао са огњишта, пребијао, мучио. Није била жељна ни путовања, ни гардеробе, ни секса. Није била ни гладна, ни жељна. Уз све то и природа је обдарила.

И није јој јасно када неко шкргуће зубима и псује. Верујте да ја разумем.

Ја, који сам од 1941. грађанин другог реда, а с обзиром да сам и Србин, православне вере и да пишем ћирицом – и грађанин трећег реда.

Па се онда питам: шта ћу ја у финој, господској, интелектуалној Демократској страни, која је добра, али за Шведску? Шта ћу ја тамо када у мени ври и када шкргућем зубима и псујем?

Војиславе – ево ме, ако има места за мене!

Милутин Живковић, дипл. инж.

ПЕНДРЕК — ДЕМОКРАТИЈА СЛОБОДНИХ СОЦИЈАЛИСТА

Милошевићева пендрек-правна држава је поново била на сцени у Зрењанину, на утакмици Црвена звезда — Пролетер. Уже руководство „Младих четника“, које је присуствовало утакмици, уместо пријатног дана доживело је низ непријатности од стране милиције. Већ од уласка у воз у Београду имали смо бројну милицијску пратњу. Легитимисали су нас, задржавали на станици у Зрењанину, цео пут до стадиона поред нас су милела милицијска кола. У башти ресторана поред стадиона, где смо сели, такође су нам стајали иза леђа. У башти је било весело, сви су сложено певали четничке песме, што је народ, који је стајао околу, поздрављао. Једино су била смркнута лица милиционара и неколико старијих људи (како смо сазнали од бораца и пензионисаних полицајаца). У једном тренутку, неко ко је мало више попио, на сасвим другом крају баште, разбио је флашу. То је био знак милицији за општи напад на целу кафану. Почели су да ударају све редом. Једног дечака од својих седамнаест, осамнаест година оборили су на земљу и тукли га готово цео минут пендрецима по телу и глави. Остарели борци су их соколили да бију омладину: „Убите их“, „удрите четнике“. Милиционер у цивилу, при са црним брковима, пришао је једном дечаку са стране и питао га шта је он, а када му је овај одговорио да

је четник, крвнички га је ударио по лицу. Пришли су нашем столу и без икаквог питања један „друг“ у униформи ударио је пендрекком секретара „Младих четника“ Владицу Симоновића неколико пута у главу. Миливоја Павловића, члана руководства младих четника, оборили су на земљу, изударали га и одвели у притвор, где је са

лицима на рукама провео двадесетчетири сата. И поред свега овог на стадиону је све грмело од четничких песама.

Шта рећи после свега? Очигледно је да је то милиција Социјалистичке партије, помоћу које она спроводи терор над својим противницима.

Срђан Гламочанин

Аутономија Срба у Србији

Ако је до дана данашњег постојао и жижак наде да се у Србији, променом владајуће олигархије, нешто изменило — сада се и тај жижак угасио. Комунисти-социјалисти су отворили карте — уместо чињеницама, баратају јединим „аргументом“ који имају: физичком силом. Полицији је наложено да приводи чланове опозиционих странака, цепа плакате, одузима штампу. Сви скупови, осим комунистичких, подлежу одобрењу коминиста. Уведена је потпуна контрола судава, који су тим чином учињени стварно и правно ненадлежним за поступање по закону, а пропаганда коју врши комунистичка машинерија надилази ону из поратног времена. Србија и њени грађани постају полигон за иживљавање недоучених политичара и уважених супруга које народ прете оружјем.

Српски народ у Западној Србији (Книинској крајини) остварио је, под усташким властима, своју аутономију. Срби у Србији принуђени су да и даље читају латиницу, слушају албан-

ски на телевизији и да носе петокраку. У Србији, осиромашеној и оплачаној током пет деценија комунистичке владавине, није кажњен Шиптар-„делегат“ који са улице руши државу. На затвор је зато осуђен онај који позива да се заштите голи српски животи, и затворени ће бити сви који у Србији желе и смеју да буду Срби.

Сви или само неки?

Онима који више воле рђу брзовиштине и крв са петокраке — неће фалити длака са главе, јер врана врани очи не вади.

У демократским државама суверенитет припада народу, грађанима, а у тиранским политици и политичарима. У демократској држави политичари који лажу и налажу пендречење оних који друкчије мисле — не могу опстати. На слободним изборима, они остају без гласова.

Наравно, српски комунисти се свега тога не плаше. Не зато што им је чиста савест, већ због дрскости сопственог монопола. Њихова је филозофија:

„Уколико нас изабере — добро. Уколико гласају против нас — ми ћемо намести изборе или их прогласити неважећим, и опет добро.“

А није добро. Српски народ неће више никоме, па ни својим властима, подметати други образ на ударац, нити дозвољавати да се његова стрпљивост злоупотребљава или предуго искушава. Комунисти у Србији служе се недемократским средствима, блате и вређају опозиционе странке (посебно им смета Српски четнички покрет), лажу и подмећу и покушавају да се представе као „историјски спасиоци“ Српства. Социјалистичка партија Србије, установа мањине која се финансира из државног буџета, тај покрет за Србију у Брозовим границама, остаће после слободних избора само маргиналан дебатни клуб болшевика.

Као седиште, ја им предлажем Ужичку 15. Тамо осим цвеча иопако ништа не успева.

Слађан Крушић

Кус петао, пиле довека

„Високо ти свуд у нас
Главу диже празан клас“
(ЊЕГОШ)

Милан Комненић, председник Извршног бироа Српског покрета обнове, познат најдалеко (па и шире) по надимку лепи Миланче, и мањна попречке (понекад и уздуж), и још познатији као сламацац срца временских београдских дама са којима, како сам обавештен, шета пудлице у подвечерја ових тропских дана, изјавом листу датом „Вечерње новости“ (16. августа 1990) под насловом „На бранику српства“, стекао је нов надимак – „ударна песница Српског покрета обнове“.

Изјавом, да ће он Хрватима одговорити снажно мушки (користећи пудријеру), уколико се само усуде да спрече референдум Срба у Хрватској, заказан на Преображење, стекао је нове значајне поене код београдских дама, па се, обзиром на увећан Миланчетов рејтинг, очекује жестока гужва београдских пудлица око редоследа шетње по Калемегдану. Очекује се да ће лепи Миланче, иначе вешт у налажењу правих решења за шта посотје и материјални докази у издавачкој кући „Просвета“, сачинити приоритетну листу те тиме спречити велике переле лепо васпитаних пудлица.

После оштро интониране претње којом се упозоравају Хрвати да ће „осујећење референдума довести до најдубљег јаза између српског и хрватског народа“ (као да тај јаз не постоји већ 45 година), очекује се марш непрегледне колоне „СПО-ваца“, обучених по последњој моди, како са окаченим пудријерама о рамену, усиљеним ходом марширају према братској Хрватској. Лепи Миланче би са зачела колоне певањем совје омиљене песме, „крз решето и крз сито“, дизао борбени морал СПО-вцима.

Доживотни председник новог „Српског покрета обнове“, књижевник Вук Драшковић, би из мишије руке, свог командног штаба, усмеравао храбре и одважене „СПО-вце“, обавештавајући их како да избегавају блатњаве путеве, и у којим приликама да употребе своје пудријере. Иначе, храброст Вука Драшковића је најдалеко позната. Опевана је и у народним песмама. Чак се и Његош потрудио и посветио му стих:

„Најслађа су људма воћа
сан дангуба и леноћа“.

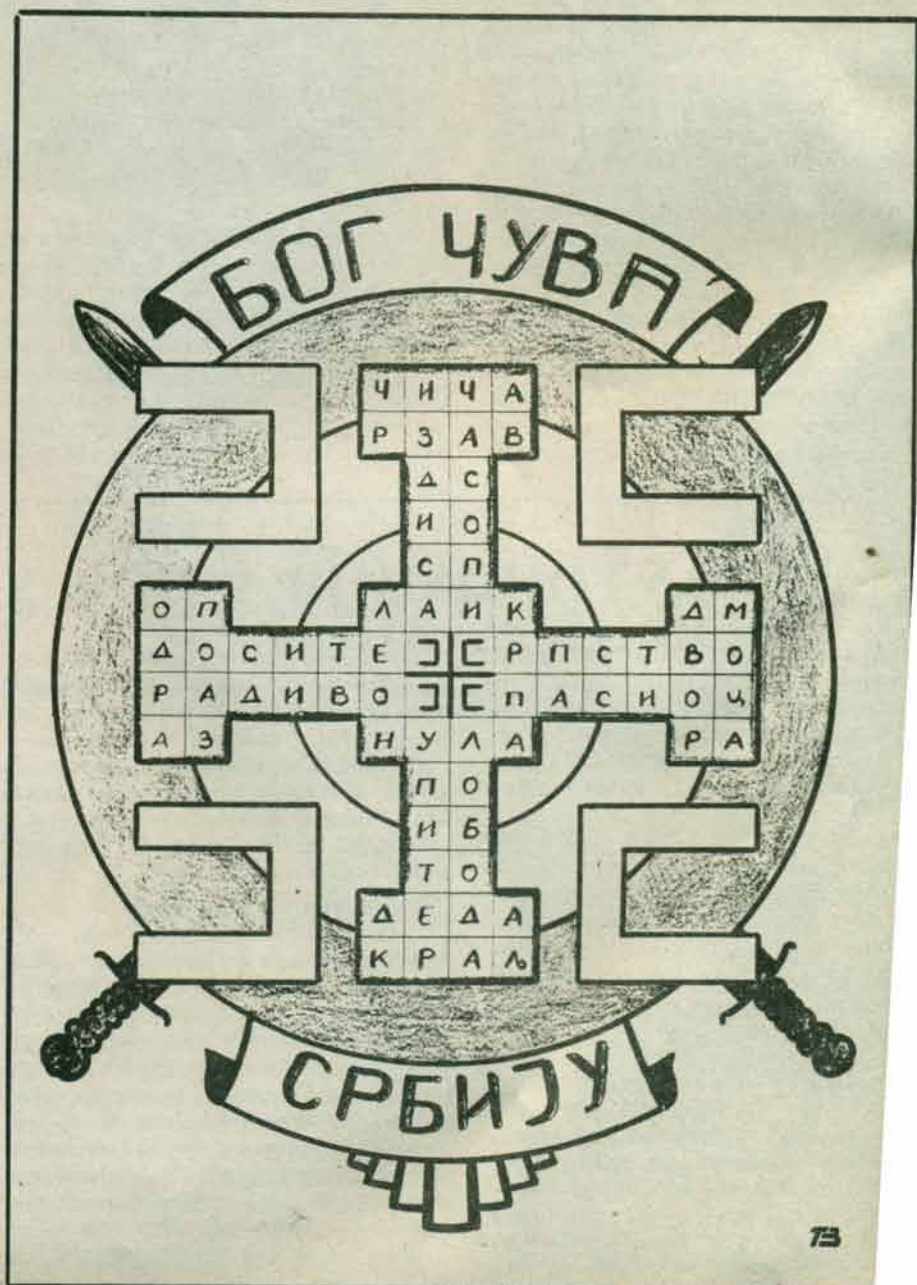
Непрегледна колона „СПО-ваца“ не би се могла замислити без председнице Конференције за друштвену активност жена, Данице Драшковић, и без њене заменице, Росвите Тополац, избраних на ту функцију општенарод-

ним референдумом, спроведеним уз танке шприцере и ситно мезе, у башти ресторана „Релекс“. Општенародном весељу, предвиђеним у ту част, придружили су се и многобројни Земунци којима се пружила јединствена прилика да уживо виде богове (и богиње) који су пали на теме, опростите, који су пали међу народ. Даница Драшковић би у тој формацији „СПО-ваца“ имала значајну улогу да им пуни испражњене пудријере и вила ране. А што се Росвите Тополац тиче, она би, с обзиром на пребукираност Загребца пудлицама и угледа који лепи Миланче ужива у херојском Загребу, била Миланчетова заштитница и од најезде пудлица и од насргливих загребачких билермајер дама.

У случају да заштита не успе нашао би се ту Богољуб Пејчић који би, вештим интригама, којима је иначе склоп, а које обилато користи од 5. јуна ове године крстарећи Рентакар возилом по Србији, толико срзао углед „ударне песнице Српског покрета обнове“, да му заштита његове таште Росвите Тополац не би била потребна.

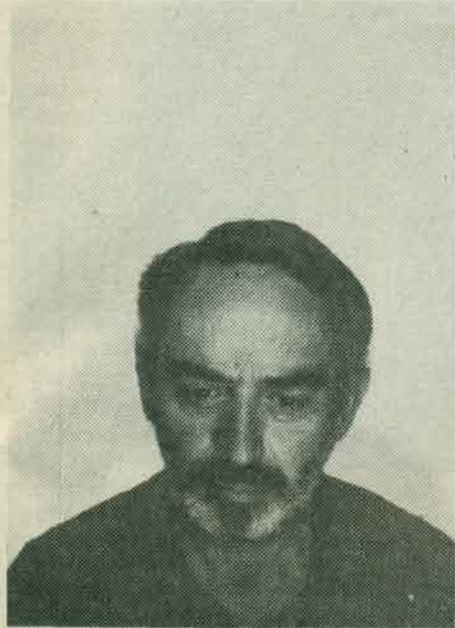
Забринут српски народ са нестрпљењем очекује нова саопштења лепог Миланчета, тог нашег арлекина (лакрдијаш, превртљивац) коме је више жеља да се искупи за неопростиве грехе учињене својим колегама, и који љубав према свом љубљеном народу мери бројем поједених порпија личног кромпира са јањетином.

ВОЈИН Ј. ВУЛЕНИЋ

Друго отворено писмо Момиру Булатовићу, председнику Председништва ЦК СК Црне Горе

Господине Булатовићу,

Поводом вашег иступа на првом конгресу Социјалистичке партије Србије, одмах сам вам упутио отворено писмо.

Како пак ово писмо није објављено у несамоствалним средствима информисања у Црној Гори, објављено је у броју 7 самосталног народног листа „Самоуправа“ из Новог Сада.

Ваш одговор се није појавио ни у зависним, ни у независним средствима информисања, ни у Србији, ни у Црној Гори.

Да ли је разлог томе ваша комунистичка надменост или можда чињеница да у претходном писму није у формалном смислу постављено никакво питање?

Не желим да грешим душу тврђом да је у питању оно прво, нисистирам на вашем јавном одговору на следеће питање:

Како то да се ви, као југословенски опредељен Црногорац, не досетите да са говорнице првог конгреса СПС поставите захтев да се и у Србији, као и у осталим републикама у Југославији, Црногорцима призна статус националне мањине? – кад би то несумњиво позитивно утицало на још веће зближавање ова два братска народа, а посебно њихових руководстава.

Да није разлог вашем недосећању у ескиважи захтева Србије да се Србима у Црној Гори призна статус мањине? – јер Народна странка из Црне Горе тврди, а она то ваљда најбоље зна, да су Срби већина у Црној Гори и да би сваки референдум то потврдио.

Миленко Рибич
председник Међурепубличке
скупштине

Покрета за уједињење Србије и Црне
Горе
У Београду, 15. августа 1990. године

Усташе

Последњих месеци из Хрватске се чују повици жудње за повратком „Независне Државе“. Стижу како од усташких ХДЗ-власти, тако и од омладине, интелигенције и других делова хрватског народа. Неопходно је досетити се како је изгледала та наказна антиправна творевина, у којој су свој смисао нашле фашистоидне усташке звери. Ми ћемо, због апсолутне немогућности да се поброје сви злочини, навести само неколико примера.

У осам епархија Српске Православне Цркве у „ИДХ“ убијено је 187 свештеника и 30 монаха, а у тим злочинима је активно учествовао католички клер. У Нашињама су месног пароха Ђорђа Божића извели ноћу из стана, одрезали му нос и језик, распорили стомак и омотали му црева око врата. Директни виновник овог зверског недела био је католички свештеник, фра Сидоније Шолц. У ливанском срезу убијено је од априла до августа 1941. више од пет хиљада шесто Срба. „Усташка руља силовала је жене, резала им дојке, старицама секла руке и ноге, вадила очи, а малој деци одрубљивали су главе и бацали их у крило мајкама“ (V. Novak, „Magnum Crimen“, str. 651). Код шуме Лепушњак, недалеко од Цетинграда извршен је монструозан покољ српских жена и деце, где су усташе ножевима вадиле плодове из трбуха бременитих жена, и клале децу између две и пет година старости.

У мало познатом логору „Даница“ у Копривници врше се масовна стрељања, а Срби постају дивљач за чије убиство нико не одговара. Они морају да носе црвене траке са натписом „СРБИН – СЕРБЕ“ и немају никаква грађанска права.

Усташе упадају ноћу у српска села, одводе сваког живог кога нађу, углавном у Градишку или Јасеновац. Само из Личког Петрова села убијено је седам стотина Срба, из Вељуна – пет стотина. Средином 1943. године, по иностраним изворима, број побијених Срба у „Независној Држави Хрватској“ износио је 850.000. (Avgo Manhattan, „Catholic terror today“, London 1949.)

Наравно, једно зло без другог не може. У протесту упућеном из Бања Луке потпредседнику усташке владе Џаферу Кулеповићу, стоји и следећа реченица: „Ми знамо доста примјера где су усташе приступале клању и убијању са фесовима на глави. То је било у Босанском Повом, где су четири камиона усташа дошли под фесом на глави, удружили се са муслиманским олошем и извршили клање хришћана у масама. Исто се десило и у Босанској Костајници, када је на исти начин и за један дан поклано 862 хришћанина...“ Овај протест потписа је група муслимана!

Незадовољне физичким терором и стотинама хиљада убијених, усташке звери покушавају да сатру и духовно

биће српског народа. Врше се масовна прекрштавања, перски „прелази“ на католицизам. Дионизији Јуричев, хрватски злочинац, говори на силу окупљеним Србима у Стази: „У овој земљи не може више да живи питко осим Хрвата, јер ово је земља хрватска, а тко се неће покретити ми знадемо куда ћемо с њим. Ја сам у овим горе крајевима давао очистити од шилета до старца, а ако то буде потреба, учинит ћу и овдје...“ Превођење у католичку веру праћено је и уништавањем српских цркава, или њиховим претварањем у католичке богомоље. Врхунац злочина било је обједињавање телесних и психичких мучења: у Садилонцу је пуна црква Срба поливена бензином и запаљена, у Коларићу је у цркви спаљено 160 Срба, а слично је учињено и у Зборишту (Босанска Крајина). Огледало хрватских усташа ипак остаје црква у Глини. Пуњена Србима неколико пута, са око две хиљаде жртава, постала је свето место и мученички трон Српског народа, над којим су хрватске усташе и муслимани учинили за време рата незамислива крвништва.

„Ко жели да се заборави, жели да се понови“ – пише на улазу у мучилиште логора Дахау. Српски народ није и неће заборавити, нити ће опростити. Јер, опроштај треба заслужити, и опраштати се могу само дела која учине људи.

Слађан Крушић

Време пролази — они остају

Време брзо пролази. Догађаји се смењују пратоломном брзином. Падају старе и образују се нове владе у Европи, највише на њеном истоку. Рађају се странке, смењују се на власти, и на Западу и на Истоку и на Балкану.

И у (авнојској!) Србији се нешто мења.

На европском небу — источном, западном, јужнословенском — ужурбале се птице летачице. Једно јато одлази, друго долази. И небо се мења: црно јато, зелено јато, црвено јато, на платно, бело — небом шарају.

И на србијанском небу нешто се дешава. Јато остаје исто, боје истоветне. Али у јату птице мењају места: окреху се, премеху се, преврху се.

Голубови превртачи.

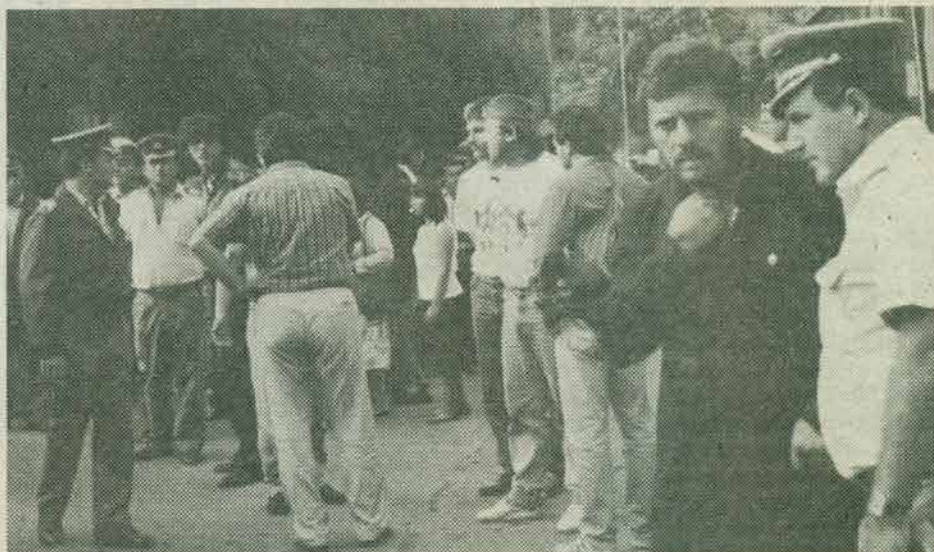
До јуче доследни комунисти преко ноћи постају доследни социјалисти.

До синоћ, поносни титовци, од јутрос још поноснији светозаревци, туповићевци, милоншевићевци.

До ноћас се осуђивала и сама помисао на то да председник владе оснива своју партију. Од ноћас се хвали председник државе који постаје председник новоосноване партије.

До јутрос ССРПС није био партија. Од јутрос и даље није партија, јер се као партија која није ни био, спојно са једином партијом која је била.

До подне је била једна једина власт и били су једни једини властодршци.

Од подне је друга власт, а исти, истоветни властодршци.

До подне су чланови Председништва СРС били чланови СКС, од подне су чланови Председништва СРС чланови СПС.

До подне је сам председник Председништва СРС био члан једине и владајуће партије у СРС, од подне је члан друге једине и владајуће партије у СРС.

До вечерас је Председник био само председник (Председништва) СРС, од вечерас је и председник СПС.

Сад је Председник двоструки председник.

А досадашњи председници постали су потпредседници.

И тако, по истом калупу у покрајинама, општинама, месним заједницама... креху се, обрху се, окреху се, преврху се...

Окрени — обрни: остани!

Живот протиче — ОНИ се натичу.

Време пролази — ОНИ остају.

ДОКЛЕ?!

Бурађ Ђ. Рашић

Колико Драгосаваца?

Када сам једном прочитао „011” Моје Капора у коме је било речи о Душану Драгосавцу — помислио сам: ако у Драгосавцу има и мало мозга и стила неће се више никада појавити у јавности.

Погрешно сам.

Када сам у два наставка у „Дуги” читао чланак Слободана Илића „Титић из Шехера” исто сам помислио и за Нијазу Дураковића. И наравно, опет погрешно.

После отвореног писма које је Воја Шешел написао Љуби Талићу (штампано у „Доброзовизацији политичке мисли”) опет сам помислио исто и опет био у заблуди. Љ. Талић се однекуда појавио после седам месеци и у (Т)Ужицу, у име странке којој чланством (још увек) припадам врло ружно говорио о В. Шешелу.

Када сам прочитао кратак допис др М. Андрејевића у „Дуги” о ставу Ранка Бугарског, што се тиче нашег изгубљеног и уништеног писма помислио сам да ће Р. Бугарски заувек заћутати, бар што се јавних гласила тиче.

Опет грешка. То су људи посебнога кова...

Дође седамнаести август, леведесете, за који сам већ годинама знао да је неизбежан. Сачекам дневник и после осам увече изађем да видим како динше наш „слободарски” град.

Фантастичан град. Летње вече. Душно и свеж поветарац. Пред „Српском кафаном”, „Грмеч” и другде седи срећан свет. Многи загрљени, многи певуше. Пијуцкају. Мезете.

Код Споменика илилична атмосфера. Дечаци возе бицикле у круг, возе ролнуе, неке даске. Шетачи. Момци, девојке. Милина.

А у Книнској крајини жене и деца у збеговима, барикаде, ноћне страже. Људи, држављани ове земље, Срби, бране голи живот, зато што су Срби.

Држава спава сном праведника. Војска спрема проглас у коме углавном негира све (да ли и себе).

А само груписе људи са „препознатљивом иконографијом” и „познатим”

песмама и симболима покушавају (које ли дрскости?) да поремете мир бескрајно сретних људи, жена и деце.

Наравно и хвала Богу, народна милиција са петокракама на челу као и све „структуре” ће свим средствима...

Отварам сутра „Политику” (нових 5 динара од моје сиротиње) и ко ме тамо чека? Ранко Драгосавац, пардон Бугарски! Па да ли је то могуће? („Политика” 18. авг. стр. 17 „Језик за два писма”)

Или ја ипак не разумем ставри. Можда нам спас ипак лежи у губитку писма и језика? Ако је то тако онда је то јединствена формула у свету. Како се бар још нека од прилично паметних нација није томе досетила?

Имам добар светски атлас! Гледам куда бих се склонио пре него што нас Фрања, Алија и Ветон уз помоћ драгосаваца прогутају за доручак?

Исланд. Па да! Како се раније нисам сетио? Има само један мали проблем. Од чега бих тамо живео?

Милутин Живковић, дипл. инж.

О „рецептима из мрака“

Српски народ трпи геноцид још од шестог априла 1941. г. Геноцид физички и културни. Са севера и са југа. Непрекидно.

На све то страна и домаћа (зна се која) гласила брује и шаљу у свет лажни о Србији и Србима као хегемонистима, поробљивачима.

Што је најстрашније и најпогубније и штампа из Србије потпомаже општу антисрпску хајку. На врло перфидан начин. Она се додуше полако буди из полувековног болшевичког сна и почиње да износи на видело дивљачка недела према српском народу почињена у „братским“ деловима наше заједничке државе пре пола века.

Али, када је Марко Млинар нападнут и убоден ножем у Бенковцу – то је за (на пр.) „Политику“ била вест за (тамо неку) осму страну. На првој су били избори у Румунији!

Када експлодира аутомобил у Београду (или другде) то је вест за прву страну. Када се то деси у Задру, за (на пр.) „Политику“ то је вест за једанаесту – и то тако ситним словима штампану да средовечни читалац мора да узме лупу у помоћ.

А онда, без коментара, следе у том истом случају небулосне и потпуно контрадикторне вести које ни „пас са маслом“ не би појео. Без коментара у нашој „српској“ штампи. Замислићам како би реаговао хрватски тисак (па и светски) да се тако нешто десило у неком граду у Србији. Али, најпогубнија и најстрашнија антисрпска пропаганда кроз „српску“ штампу иде када су у питању српске странке (овде изузимам новокомпоновану странку која има српско име и антисрпски знак – црвену петокраку звезду).

„Рецепти из мрака“, „нуђење четничке каме“, „реваншизам“, „препознатљива иконографија“ итд.

Не чуди ме папагајско понављање речи „реваншизам“ и страх који кроз ту реч пробија. Они који су најкривљи према српском народу су и најгласнији.

Реваншизам јесте страшна ствар. Што је већи и масовнији злочин, то је призивак те фамозне речи језивији.

А тек ако погледамо Кривични законик! Па цео законик је један велики реваншизам! Ако учините „то и то“ учиниће вам се „то и то“. Ја не могу да замислим како би овај свет изгледао ако би се реваншизам и страх од њега укинули.

Када су саобраћајне несреће у Бразилу попримиле колосалне размере један лекар је предложио нову тачку закона која би (отприлике) гласила: „Виници саобраћајне несреће остаје у затвору онолико дуго колико је страдалник провео у болници. У колико је страдалник изгубио живот – виници остаје доживотно у затвору.“

Чист реваншизам.

Ако бисмо применили исти „рецепт“ за делатност политичких странака, онда би решимо странка која је својом тоталитаристичко-терористичком владавином забрањивала све остале странке 45 год., 3 месеца и 5 дана – тачно толико морала бити стављена ван закона, па тек после истека тог рока могла би да поднесе молбу за регистрацију, ако се у међувремену није бавила субверзивном делатношћу.

Па онда „нож“, „нуђење четничког ножа“ и слично.

Уз приватизацију тв мреже и дневних листова ово је најубитачнија антисрпска пропаганда. Деведесет процената радног народа сем телевизије ко-

ју гледа и дневне штампе коју чита – не чита ништа друго. Властодринци то добро знају и знају да велики број људи наседа баш на ову пропаганду, те окреће леђа српским странкама.

Све програме српских странака сам читао. Где владини новинари нађоше „нуђење ножа“? Да су то нашли на било којој страници, било ког програма, донели би они фотокопију истог и натрљали би нос нама свима који им не верујемо ама баш ништа.

По, ипак њихово време пролази. Мучно, тешко и споро. Али без слободне дневне штампе и независне и слободне тв мреже то време ће се продужити. Милутин Живковић, дипл. инж.

ЦРКВА СВЕТОГ ЂОРЂА НА КРАЉЕВОМ БРДУ КОД ВАЉЕВА

— акростих —

Ц ЦРКВА Светиој Ђорђа у последњем рату сазидана и освећена,
Р Разбојничком мржњом у миру бензином заљубена и разорена
К Кроз Балкан сатане и храмовалиоци давно прохујаше...
В Васкрсимо у Србији сада све бојомоље наше,
А А Бој Србе праћи — С Њим ћемо нову цркву сазидати!

С СВЕТОГ Ђорђа и заришће њеј овога храма
В Видимо у свим православним срцима и душама...
Е Ехо цркве мученице Србе поново зове,
Т Трчимо под њене светије духовне сводове,
О Одујимо се мученици, нашој ратној цркви мајци,
Г Госпој Милостиви нас ће љубављу даривати!

Ђ ЂОРЂА Светиој многи Срби радо славе,
О Одвајкада то је и ипак ће да наславе.
Р Радост велика је свакој Видовдана,
Ђ Ђорђа Светиој освећивасмо тога дана,
А А Бој Србе праћи — С Њим ћемо нову цркву сазидати!

Н НА легендарној Равној Гори човекомрси цркву разори
А Ал' честити Бојољци поново исти храм саградише!

К КРАЉЕВОМ Брду исти крстиор, народ иде...
Р Развалине четничке цркве то се виде,
А Али, прави Срби развалине не признаше,
Љ Љубављу и слојом нову цркву сазидаше.
Е Ево, храм на темељу истом стoji
В Вољом Боја, и векове многе броји...
О Одујимо се мученици, нашој ратној цркви мајци,
М Милостиви Госпој нас ће љубављу даривати!

Б БРДУ Краљевом одавно Срби песме певају,
Р Расија Немањина цркве да нас одржавају.
Д Дижимо зајо, Срби, светосавске цркве нове,
У Уздијимо Крсти свој — Он нас у вечности зове!

К КОД Повлена, народ се обнове своје цркве лаћи!
О Одујимо се мученици, нашој ратној цркви мајци,
Д Драј уљ часна Крсти — над Ваљевом ојети блисти!

В ВАЉЕВА се сваки Србин са поносом увек сећа,
А Али у њему, у миру, догоди се духовна несрећа:
Љ Људи поштише нељуди, и у сатане се претворише,
Е Ејскоја пок. Николаја блајослов црквени заљубише,
В Велимировићи поново ће Србима блајослове даћи,
А А Бој Србе праћи — С Њим ћемо нове цркве сазидати!

Жарково
На Петровдан
1990

Милован Радисављевић Гарашанин

„Спрем’те се, спрем’те... сељаци“

Још неколико сати пре званичног почетка МИТИНГА ПРАВДЕ, у Београду се сјатио огроман број српских сељака, добрих и угледних домаћина из свих крајева Србије, људи жуљеви-тих руку, тежачких дланова, изобразног лица и, од брига и тешког рада, набраног чеда, али са одлучним и чврстим погледом људи, који знају шта хоће и зашто су дошли у Београд. Време до почетка митинга „убијали“ су купујући „Велику Србију“, кокарле, шајкаче и касете са четничким песмама, у огромним количинама. Боре са њихових забринутих лица као да су нестајале, јер им је свима, очигледно, лакнуло, када су видели да се дух четништва уткао у душу Београда, светле српске престонице.

Шта то, практично, значи? Знају то добро српски сељаци. Знају да ће се, повратком четништва међу Србе, вратити и правда, слобода, стари обичаји домаћински, знају да ће се вратити примат сељаку, стубу, хранитељу, браниоцу и чувару имања, угледа и части породице. Српски сељак зна да му комуниста никада неће вратити оно што му је отео, зна, да ће правду једино донети они, који су се за њу увек и борили, они, који су у најтежим данима наше историје били једини који су свим силама настојали да сачувају главу сваког српског домаћина, сваког сељака, сваки делић његовог имања. Сељаци знају да су српски четници увек једини били и остали уз њих. И зато им је лакше. Зато су им уморна лица озарена, зато им срца трепере на-дом да ће опет, после толико година, бити хранитељи и бранитељи отаџбине, поштовани и уважавани од свих, а не „понижени и увређени“, нижи слој послушних просјака и најамника на сопственом парчету земље. Кажем „парчету“, јер је многима само то „парче“ и остало од непрегледних ора-ниша, које су комунисти одузели да би на најплоднијим недрима земље, изградиле пропале фабрике или луксузне виле. И баш те наше огољене, опљачкане, разочаране, очајне српске сељаке, ни овај пут нису оставили, заборавили или напустили — српски четници. Штавише, једино су они и дошли да их подрже, да стану уз њих, да им покажу да нису сами, да их охрабре и помогну им да истрају у голготи која им предстоји у борби са, пљачкању склоним „друговима комунистима“.

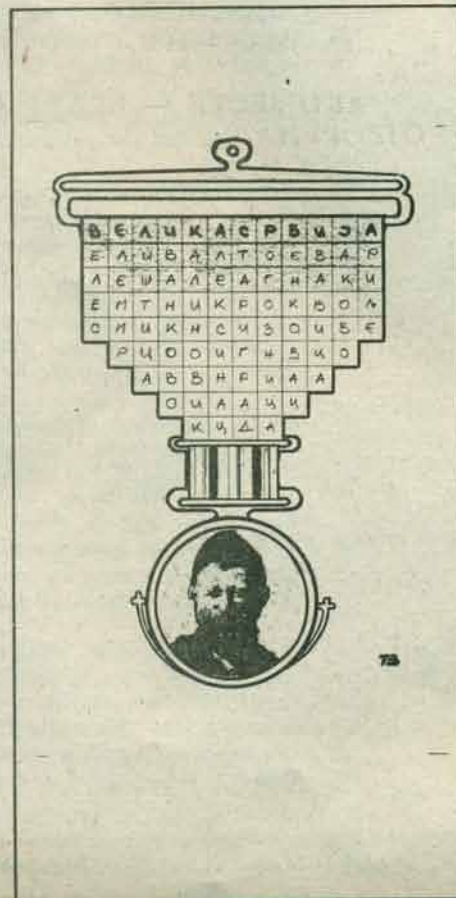
На самом митингу се, у ствари, најбоље видело то јединство сељака и четника. Видело се да смо, у ствари — исто. Из свих грла су се ориле исте, четничке песме. Довољно је било да неко од присутних грлатих момака започне: „Од Тополе, од Тополе, па до Равне Горе...“, а сви би већ сложено настављали да певају свима нама добро познат наставак ове песме. Величанствено је било и видите и чути. Многи су се Београђани спонтано прикључили овом достојанственом скупу. Додуше, било је и оних који су, у маниру господина Вука Драшковића, с прозора Градске кафане, бацали бо-јажљиве погледе на окупљену масу, мислећи ваљда, да се подигла „мотика и кука“ и да ће почети да врши масакр по Београду, па су навалили брже-боље да смажу своје порције колача и „сахер-торти“ и збришу у непознатом правцу. А пропо горепомеанутог лиде-ра СПО... Не видесмо га ни на једном прозору околних грађевина, а у маси његове импозантне појаве сигурно ни-

је било, јер би иста, сигурно и била примећена као таква. Где ли се, забога, ладоше он и господин књижевник Комненић, ако се већ декларационо као бог зна какви бранитељи, обновитељи и препорочитељи српства? Вероватно нису хтели да се прљају или да се, пак, не дај боже, изложе опасности да буду изгажени опанцима у оној гужви. Ајде они, још и некако. У њихово смо се „родољубље“ често имали прилике увршити. Али, куд нестале остала опозиција? Шта то би одједном? Тек што су се регистровани, а слава им ударила у главу и сад ни маказ! Зар је циљ свих тих „онстрих и одлучних програма за добро Србије“ био само регистрација странке? А ту исту Србију оставише (а коме би друго?!), нама четницима, који нисмо регистровани због тога што назив наше странке „врџа јавни морал“. Богу хвала да су наши трезвени и отреси-ти српски домаћини схватили ко је уз њих, а ко није, илити, да се по-служим већ излизаним слоганом — „ко је вјера, а ко не вјера“.

Но, не плачи, опозицијо!!! Присут-ни сељаци нису ни приметили да нас на митингу нема, јер су они чекали само војводу Шешелу, да се са њим поздраве, онако срдачно, домаћински, да му стисну руку и пожеље све најбоље. Права осећања сељака најбоље се огле-дају у њиховој ватреној жељи да, по званичном окончању митинга, говори и војвода др Војислав Шешел, који то, испрва, није хтео, јер није било ни пла-нирано, нити прорачунато као нека врста коришћења повољне „прилике за промоцију или ЕПШ Српског чет-ничког покрета“. Међутим, после фре-нетичног аплауза и непрекидних скандирања: „Војо, војводо!“ и „Хоћемо Воју!“, он је ипак пристао да одржи краћи говор, који је код присут-них изазвао олушевљење.

Милиција, за дивно чудо, није ин-тервенисала. Није — за сада. Можда ће кроз који дан доћи негде око пола два после поноћи (што је, иначе, нашој милицији већ прешло у навик), да би, по ко зна који пут, ухапсила војводу због „нарушавања јавног реда и мира“. Али, све то и није толико важно. За нас, српске четнике, најважније је да смо и сељаштву Србије показали да смо једи-на странка (иако нерегистрована), која је заслужила (И ДОБИЛА) њихово пу-но поверење и подршку.

Винета Н. Мариновић

Подсећање на хероја

У Београду, на Сењаку, постоји улица са именом Сања Живановића. Данас мало ко зна, а верујем да ни садашњи становници те улице не знају ко је тај или та Сања Живановић. У књизи СРБИЈАНСКИ ВЕНАЦ, издање треће из године 1931. књижаре Геце Кона, а које је приредио Милосав Јелић, на страни 65. постоји песма о Сањи Живановић, а на страни 117. и кратко обавештење о њему. Цитираћу Вам ту кратку биографију о Сањи Живановић:

САЊА ЖИВАНОВИЋ, — Једна од првих жртава при преласку границе 1912; био је четник. Александар Ж. Живановић-Сања, свршени техничар II године, једно од најкултурније деце коју је Србија дала у то време.

САЊА ЖИВАНОВИЋ

Гусле моје, струне јадованке,
Је ли у вас звука сем јаука,
Је ли песме за светлије данке,
Хоће, л' сунце иза мрачног лука,
Да л' ће гора да окити висје
И шумарци да ресе раздоља,
Преко, доља и сунчаних поља.
Има л' нежно да заигра лисје,
Биће л' снова младалачких снова,
Девојачког првог уздисања —
Хоће л' бити 'наких соколова
К'о што беше Живановић Сања?

Гусле моје, сетни разговори,
Вечна песмо славе и жецања,
На Лисици, на високој гори,
Онде беше Живановић Сања
У злу боју, у стрељачком строју,
Да бољег неима војника:
На прсима два му реденика,
Двоглав оро блиста у разбоју,
О појасу две су бомбе љуге,
Крај колена провирује кама,
Револверска ока на зло слуге,
Брзометка танка у рукама.

Дете нежно, ал' око од плама
И у оку силна бура спава.
О, тај огањ колена нам слама
И сажиге пород од Часлава,
Зато струне у гусала туже
Зато ново пружи се Косово,
Огањ пламна покољења ков'о
И витезе кидао к'о руже,
Замамио веселе ораче,
Зарђао плуге посред њива,
Дао сеји боле срца жива,
Мајци, љуби, црне убрадаче.

Млади гају у првоме сјају,
Припреми се за болне трзаје,
Дете Сањо, мајчин уздисају,
Стегни срце за нове очаје,
Јер кад замре хучна борба прва,
Раскинуће олово ти груди
И бол тежак, мученички, худи
Исписаће повише обрва,
Ал' пре него гласник са Лисице
Јави гласе ојађену бабу,
Наше чете стајаће на Лабу,
Претходнице повише Ситнице.

Ето, то је песма о једном дивном, храбром и родољубивом младићу.

Желео бих да у некоме од Ваших наредних бројева објавите ову песму, како

не би пала заборав на једну дивну младост.

С братским поздравом

Спасоје Ранковић

ПОКРЕТ ЗА УЈЕДИЊЕЊЕ СРБИЈЕ И ЦРНЕ ГОРЕ И КУЛТ ЈОСИПА БРОЗА

ДА ЛИ У СРБИЈИ И ЦРНОЈ ГОРИ ЈОШ УВЕК ПОСТОЈИ КУЛТ ЈОСИПА БРОЗА?

СВАКАКО ДА ПОСТОЈИ.

ДА ЛИ КУЛТ ЈОСИПА БРОЗА МОРА БИТИ ОБОРЕН ИЛИ ЋЕ ОН САМ ПО СЕБИ ПАСТИ?

КУЛТ ЈОСИПА БРОЗА НЕЋЕ САМ ПО СЕБИ ПАСТИ: ОН МОРА ДА БУДЕ ОБОРЕН.

ДА ЛИ ЈЕ ВРЕМЕ ЗА ОБАРАЊЕ КУЛТА ЈОСИПА БРОЗА?

НАРАВНО ДА ЈЕСТЕ.

ПА ОБОРИМО ГА ОНДА! — ША ЈОШ ЧЕКАМО?

ЗА РАЗЛИКУ ОД СВИХ ОСТАЛИХ РЕПУБЛИКА У ЈУГОСЛАВИЈИ, КОЈЕ СУ СВОЈУ ДРЖАВНОСТ СТЕКЛЕ ЗАХВАЉУЈУЋИ СВОМ „ДРУЖЕЊУ С ТИТОМ“, СРБИЈА И ЦРНА ГОРА СУ СВОЈУ ДРЖАВНОСТ СТЕКЛЕ У ВРЕМЕ ДОК ЈОСИП БРОЗ ЈОШ НИЈЕ НИ ПОСТОЈАО. ОТУДА ОНЕ ПРЕМА ЊЕГОВОМ КУЛТУ НЕМАЈУ НИКАКВИХ ДРЖАВНИХ ОБАВЕЗА, НИТИ СУ ИХ ИКАД ИМАЛЕ. ПРЕМА ТОМЕ, ПРАВО ЈЕ СВАКОГ ГРАЂАНИНА СРБИЈЕ И ЦРНЕ ГОРЕ ПОНАОСОБ ДА КУЛТ ЈОСИПА БРОЗА ОБАРА НА СЛОБОДНО ОДАБРАН НАЧИН. А СВИ ЧЛАНОВИ ПОКРЕТА ЗА УЈЕДИЊЕЊЕ СРБИЈЕ И ЦРНЕ ГОРЕ СУ СЕ ЈАВНО ОПРЕДЕЛИЛИ ДА ТО ЧИНЕ ЗАЛАЖУЋИ СЕ ЗА „ОБАРАЊЕ“ ГРАНИЦЕ ИЗМЕЂУ СРБИЈЕ И ЦРНЕ ГОРЕ, ОДНОСНО ЦРНЕ ГОРЕ И СРБИЈЕ.

ДА ЛИ СТЕ И ВИ ЗА ОБАРАЊЕ КУЛТА ЈОСИПА БРОЗА?

АКО ЈЕСТЕ — ВРАТА ПОКРЕТА СУ ВАМ ШИРОМ ОТВОРЕНА.

АКО НИСТЕ — НАСТАВИТЕ ЖИВЕТИ КАО ИЗДАЈНИЦИ НАЦИОНАЛНИХ ИНТЕРЕСА СРБИЈЕ И ЦРНЕ ГОРЕ.

МИЛЕНКО РИБИЋ,

ПРЕДСЕДНИК МЕЂУРЕПУБЛИЧКЕ СКУПШТИНЕ ПОКРЕТА ЗА УЈЕДИЊЕЊЕ СРБИЈЕ И ЦРНЕ ГОРЕ У БЕОГРАДУ, 25. АВГУСТ 1990. ГОДИНЕ

ПОКРЕТ ЗА УЈЕДИЊЕЊЕ СРБИЈЕ И ЦРНЕ ГОРЕ

ИНДИВИДУАЛНА ПРИСТУПНИЦА БРОЈ _____

ИМЕ И ПРЕЗИМЕ _____

ГОДИНА РОЂЕЊА _____

АДРЕСА _____

ТЕЛЕФОН _____

ДАТУМ _____

ПОТПИС _____

(штампаним словима испуњену приступницу доставити на адресу: ИВАН ПРЕКАЈСКИ, 11000 БЕОГРАД, Македонска 11, са назнаком "ЗА ПОКРЕТ")

О култури дијалога

Ако изузмемо инквизицију католичке цркве и исламски фундаментализам који су производи фанатичног верског опредељења – онда у новијој историји постоје фашизам (односно национал-социјализам) и комунизам (односно болшевизам) као фанатична политичка опредељења која су људски род коштала небројених милиона мучених и убијаних.

Национал-социјализам је, у свој својој суровости, узимајући у обзир историјске (временске) размере ипак на срећу кратко трајао: од 1933. до 1945. године.

Са болшевизмом је друкчији случај. Тај, по Јосифу Бродском, највећи антрополошки суноврат трајао је (и још понегде траје) много дуже и захватио је велике просторе.

Морам да напоменем да се нисам надао да ћу доживети глобални распад тог сулудог система иако сам био сасвим сигуран да ће до тога по историјској нужности доћи. Зато ми свако буђење изгледа као прелепи сан и свако јутро морам да убедим себе да је све јава (изузев Србије, Албаније и још по неке земље ван Европе).

Често сам помишљао (нека ми буде опроштена ова успутна дигресија) да су фашисти и комунисти можда неки мутанти из космичког простора које су нам космичке силе послале на земљу да нас, људски род, казне за све грехе прошлости.

Како их друкчије објаснити, схватити?

Не знам, или бар нагађам, како други народи гледају на своје комунисте, али знам како ја као Србин, који припада народу који је највећа жртва болшевизма на Балкану, гледам на српске комунисте и како их доживљавам већ деценијама.

И не престају да ме изненађују и запањују готово сваког дана.

Неки од њих (Радош Смиљковић на пр.) поносе се што су од своје 15-те године старости комунисти, а при томе уопште не примећују да се та идеологија распала свугде у свету. Да је њихова историјска и политичка зрелост на нивоу баш петнаестогодишњака показује чињеница да су они сами после само три дана (од Смиљковићеве изјаве) избрисали име и презиме своје партије и крстили је сасвим друкчије (да се ваљда Власи не сете).

Политичке, а и верске и националне страсти захваљујући политици коју су водили комунисти су узавреле. То се мора признати, али у свему томе нас до суза засмејавају они који су нас деценијама тлачили, затварали и пљачкали јер нас сала уче „демократији“, „култури дијалога“, „поштовању уметничких слобода“, итд.

И поред свега учињеног српски комунисти су недавно имало „меч лопту“. Та шанса је дошла после историјских речи да „овај народ не сме више

нико да бије”, после велелепне прославе шест векова Косовске битке и још неких догађаја који су њима ишли на руку.

Морам смерно и погнуте главе да признам да су и мене преварили, те да сам поверовао да се нешто у суштини мења у њиховој идеологији и понашању. Али, наши властодршци са петнаестогодишњим мозговима су врло брзо показали да је њихова приврженост болшевичком поимању ствари неизлечива.

Да само споменем организованог линч у Жутом Врбасу и шипичне изјаве преко средстава информисања да је „народ пресудио“.

Вили Брант је клекнуо пред жртвима фашизма и тражио опроштај иако он лично никада није био члан фашистичке партије.

Али, као што тражимо од наше Војте да клекне у Јасеновцу тако морамо да тражимо и од српских комуниста да клекну код споменика на Сремском фронту „да клекну на „пасјем“ гробљу у Колашину, на Голом Отоку, на Кочевском Рогу, у Београду, Нишу и Лесковцу, где „савезници“ на захтев њиховог вође (у кога се још куну) побиле бомбама десетине хиљада Срба. Да клекну на Ади Циганлији и да клекну на оскрнављеним и преораним српским гробљима по Косову и Метохији и по Македонији, да клекну у српској Катинској шуми.

Нека то буде минимум који би ови „петнаестогодишњаци“ морали да учине пре него што наставе да нас уче о култури дијалога.

Милутин Живковић, дипл. инж.

СРПСКЕ ЗАСТАВЕ

ЗАСТАВЕ КРАЉЕВИНЕ
СРБИЈЕ,

ФОРМАТА 75x100 цм,

МОГУ СЕ ПОРУЧИТИ
ПОУЗЕЋЕМ
НА ТЕЛЕФОН:

(011) 106-719.

СРПСКИ ЧЕТНИЧКИ ПОКРЕТ

ПРИСТУПНИЦА

Име и презиме _____ тел: _____

год. рођ. _____ занимање _____

адреса _____ општина _____

ПОТПИС
_____

**ЗА ВАСКРС СЛОБОДНЕ СРБИЈЕ!
СРБИЈА ЈЕ ВЕЧНА ДОК СУ ЈОЈ ДЕЦА ВЕРНА!
СА ВЕРОМ У БОГА - ЗА КРАЉА И ОТАЏИНУ!
РАВНА ГОРА ПОБЕДИТИ МОРА!**

Пристапницу доставити на адресу:

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ, Посавског одреда 36, 11273 БАТАЈНИЦА

Чланарину у износу од 100 динара за текућу годину уплатити неком од овлашћених чланова Централне управе уз признаницу на основу које ће се ускоро издати чланска карта.

ЦЕНТРАЛНА ОТАЦБИНСКА УПРАВА СРПСКОГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА

ЗАКАЗУЈЕ ЗА УТОРАК, 11. СЕПТЕМБРА 1990. ГОДИНЕ, ПРЕД СПОМЕНИКОМ КНЕЗУ МИХАИЛУ ОБРЕНОВИЋУ, У ЦЕНТРУ БЕОГРАДА, ВЕЛИКЕ

ПРОТЕСТНЕ ДЕМОНСТРАЦИЈЕ

ПОВОДОМ ОДБИЈАЊА АКТУЕЛНОГ СРБИЈАНСКОГ КОМУНИСТИЧКОГ РЕЖИМА ДА РЕГИСТРУЈЕ ПОЛИТИЧКУ СТРАНКУ СРПСКИ ЧЕТНИЧКИ ПОКРЕТ, КАО И ЗБОГ КАЖЊАВАЊА ПРЕДСЕДНИКА СРПСКОГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА ВОЈВОДЕ ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА СА 45 ДАНА ЗАТВОРА.

ДЕМОНСТРАЦИЈЕ ЋЕ ТРАЈАТИ ОД 17 ДО 18 ЧАСОВА.

ВЕЛИКА СРБИЈА

Новине Српског четничког покрета
Издавач:

Група грађана која настоји легализовати политичку делатност странке Српски четнички покрет

За издавача:
Војвода др Војислав Шешел

Издавачки савет

Др Ђорђе Николић, адвокат Милорад Вукосављевић, др Трипо Зиројевић, адвокат Оливера Јелкић, Тодор Бошковић, Драган Тодоровић, Ненад Вукановић, Миладин Тодосијевић, Срђан Гламочанин, Александар Стефановић, др Војислав Шешел.

В.Д. главног и одговорног уредника

Срђан Гламочанин

Техничка редакција „Глас“

Привремена редакција:

Војин Вулегић, Драган Бошков, Вукан Дрецу, Горан Пецић, Братислав Станковић, Винета Мариновић, Радован Андрејевић, Гордана Ристић, др Велибор Стефановић, Ђорђе Петровић, Зоран Дражиловић, Јован Вучковић.

Штампа: НИГП „Глас“, Влајковићева 8, 11.000 Београд.

Редакција прима пошту на адресу: др Ђорђе Николић, Кнеза Милоша 28, стан 1, 11.000 Београд. Тел. (011)643-807.

Лист „Велика Србија“ је регистрован у Секретаријату за информације Социјалистичке Републике Србије. Решењем број 413-973/90-01 Секретаријата за информације СР Србије од 25. јула 1990. „Велика Србија“ је ослобођена од плаћања основног и посебног пореза на промет.

Gradski sudija za prekršaje grada Beograda u prekršajnom postupku protiv ŠEŠELJ VOJISLAVA, okrivljenog zbog prekršaja iz čl. 12. st. 1. tač. 1. Zakona o javnim okupljanjima gradjana, na osnovu čl. 84, 118, 179. i 232. Zakona o prekršajima, dana 18. 8. 1990. godine donosi

R E Š E N J E

Okrivljeni ŠEŠELJ (NIKOLE) VOJISLAV, rođen 11. 10. 1954. godine u Sarajevu, doktor pravnik nauka bez zaposlenja, sa stanom u Zemun polju, Mibalske Pupina broj 14,

O d g o v o r a n j e

Što je dana 18. 8. 1990. godine oko 12 časova na Trgu Republike u Beogradu sazvao i održao javni skup članova i simpatizera Srpskog četničkog pokreta, a održavanje ovog javnog skupa nije prijavio Republičkom sekretarijatu za unutrašnje poslove - Sekretarijatu u Beogradu, što je bio dužan da učini,

čime je učinio prekršaj iz čl. 12. st. 1. tač. 1. Zakona o javnim okupljanjima gradjana, pa se na osnovu istog člana navedenog zakona

K A Ž N J A V A

KAZNOM ZATVORA u trajanju od 25 (dvadesetpet) dana, koju će izdržati po pravosnažnosti rešenja.

Na osnovu čl. 155. Zakona o prekršajima okrivljeni se oslobadja obaveze plaćanja troškova prekršajnog postupka, pošto je bez dovoljno sredstava za život.

O b r a z l o ž e n j e

Po zahtevu Republičkog sekretarijata za unutrašnje poslove SR Srbije - Sekretarijata u Beogradu, Uprave milicije, Up. br. 1-126-00056/90 od 18. 8. 1990. godine, protiv okrivljenog Šešelj Vojislava pokrenut je i vođen prekršajni postupak zbog prekršaja iz čl. 12. st. 1. tač. 1. Zakona o javnim okupljanjima gradjana.

U sprovedenom postupku okrivljeni je na saslušanju priznao da je učinio navedeni prekršaj, ne ističući bilo kakve činjenice koje bi išle u njegovu odbranu.

Za učinjeni prekršaj je od strane ovog sudije omlašen odgovornim, pa je i kažnjen kao u izreci rešenja, uz svestranu ocenu svih okolnosti iz čl. 37. Zakona o prekršajima koje mogu uticati na vrstu i visinu kazne (a kao olakšavajuća okolnost uzeta je u obzir činjenica da do sada nije kažnjavan i njegovu dobro držanje posle učinjenog prekršaja - iskreno priznanje na saslušanju u postupku.

Protiv ovog rešenja okrivljeni i podnosilac zahteva imaju pravo žalbe Veću za prekršaje u Beogradu u roku od 8 dana od dana prijema. Žalba se podnosi ovom sudiji (Beograd - Masarikova 2/III) pisмено preko pošte i ne taksira se.

Rešeno dana 18. 8. 1990. godine, Up. br. 1650/90.

GRADSKI SUDIJA ZA PREKRŠAJE
Živko Jakovljević

Primio rešenje 18.8.1990.

**РАВНА ГОРА,
ПОБЕДИТИ МОРА!!!**

